

Giới thiệu Cười Hời Sinh Tử Duyên

Cười Hời Sinh Tử Duyên của tác giả Cồ Linh là một câu chuyện ngắn xoay quanh về cuộc sống cũng như chuyện tình duyên của nàng từ khi được gả cho anh..

Đúng là số trời đã định nàng phải se duyên với anh. Một gã đàn ông ngạo mạn đã bắt nàng phải chấp nhận mọi điều kiện của hắn thì hắn mới chịu se duyên với nàng, liệu nàng có làm được ???

Chỉ là việc nặng thôi mà, nàng đây chưa hề bỏ cuộc. Ngay cả hắn cũng phải nể cái tài đảm đang của nàng, liệu chuyện gì sẽ xảy ra sau đó ?!!

Bạn đang đọc truyện *Cười Hời Sinh Tử Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

“Ngươi đang làm gì?” “Làm đất”

“Vụ thu cũng đã thu hoạch, còn sửa sang làm gì?”

“Chuẩn bị sang năm cày bừa vụ xuân.”

“Ngươi yêu làm ruộng như vậy sao?”

“Cuộc đời này ta không yêu gì cả, chỉ yêu làm ruộng.”

“Ít nói văn chương lại cho ta, thơ văn của ngươi còn không phải do cha ngươi dạy ngươi.”

“Lão tử chính là yêu việc nhà nông, câu này có thể chứ?”

“Ta mới là lão tử của ngươi!”

“Vâng vâng vâng, ta là tôn tử của ngươi.”

“Ngươi là cha của cháu ta!”

“Ta là nhi tử của lão bà của ngươi.”

“...Quên đi, mặc kệ ngươi là tôn tử hay nhi tử của ai, tùy ngươi thích làm sao liền làm như thế, bắt quá, ngươi trả lời câu hỏi này của ta!”

“Trả lời cái gì?”

“Trong thôn chúng ta, ngươi có vừa mắt cô nương của gia đình nào không?”

“Không.”

“Thế còn trong gia tộc?”

“Các nàng là tỷ muội, không phải cô nương.”

“Tốt lắm, nếu đã không có, vậy ngươi liền cắt khỏi thôn trang, đợi khi tìm được lão bà rồi trở về làm ruộng. Ta cũng không muốn tiếp tục nghe mẹ ngươi laï nhải!”

“Vi sao ta không thể ở trong thôn chờ đợi?”

“Chờ cái gì? Chờ trên trời rớt xuống một lão bà đến đập nát đầu ngươi?”

“Đúng.”

“Đúng cái đầu ngươi. Trong thôn ngươi không vừa mắt cô nương nào, lại không chịu ra khỏi cửa đi tìm, chỗ nào có lão bà đến chịu thành thân với ngươi?”

“Ta còn chưa muốn thành thân.”

“Nguyên nhân?”

“Không có hứng thú.”

“Ta không thể đợi ngươi có hứng thú, chờ nương ngươi bắt đầu khóc đổ Trường Thành sẽ không kịp. Đến lúc đó chúng ta cùng toàn bộ người trong thôn ai cũng trốn không thoát, bao gồm hai phụ tử chúng ta, tất cả đều bị nàng khóc đến chết. Ta đây cha ngươi còn chưa sống đủ, cho nên, lập tức cắt cho ta!”

“Cha tùy tiện chọn giúp ta chọn một người cũng được.”

“Ta sẽ chọn một con heo mẹ cho ngươi!”

“Cũng có thể a, ít nhất heo mẹ có thể sinh con, nương nên cao hứng đi?”

“Tiểu tử này ngươi tại sao lại như vậy, cho ngươi tự chọn là hy vọng ngươi có thể sống hạnh phúc cả đời, phải dựa vào duyên phận, hiểu không?”

“Duyên phận?”

“Đúng, lấy lão bà cũng cần nhờ duyên phận, cho nên ngươi hãy ra khỏi nhà đi tìm duyên phận của ngươi.”

“Cũng được, đợi xuất môn rồi, kẻ đầu tiên đến cầu thân với ta, mặc kệ đối phương là lão thái bà hay tiểu nha đầu, là tiên trên trời hay Chung vô diệm, là cây gậy trúc hay trái bí đao lớn, là heo cái hay bò cái, ta đều cưới nàng làm vợ. Việc này cũng coi như là duyên phận?”

“..... Như vậy cũng được, bất quá còn phải thêm một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Sinh nhi tử mới cho trở về. Bởi vậy, hừm hừ, nếu ngươi lấy một người vợ ấp mãi không ra trứng, đời này ngươi cũng đừng mơ tưởng trở về đây làm ruộng!”

“Vì sao nhất định phải có nhi tử?”

“Biết rõ còn cố hỏi, nhà chúng ta đại đại đơn truyền, mẹ ngươi sinh sáu hài tử, cũng chỉ có ngươi có thể nối dõi, bởi vậy—”

“Thật nên trách dòng họ tổ tiên ta không tốt.”

“Như thế nào, ngươi nghĩ sửa họ phải không?”

“Có thể chứ?”

“Ngươi thấy có thể được không?”

“Xem cha cười vui vẻ như vậy, đại khái là không thể.”

“Biết là tốt rồi, tóm lại, nếu ngươi không sinh được một người nối dõi, mẹ ngươi sẽ tự trách chính nàng sinh không ra đứa con trai thứ hai. Cho nên, ngươi đã yêu làm ruộng, liền thuận tiện cho chúng ta một “loại” tên là nhi tử đi!”

“Việc này vô cùng đơn giản. Ở bên ngoài ruộng rau không thiếu củ cải, khoai lang, sao cha không đi hái một củ để được thông qua.”

“.....Ngươi con mẹ nó cắt đi cho ta!”

“Cút cút ngay. Ta sẽ đến Giang Nam làm ruộng, một năm hai lần thu hoạch, rất tốt!”

“Tốt lắm, vậy ngươi đi thu hoạch thóc đến đê chết ngươi đi!”

“Cũng so với việc bị nữ nhân đê chết tốt hơn nhiều.”

“.....”

Ai nói bị nữ nhân “đê chết” không tốt?

Bắt xây dựng thời Ngô Vương Phù Sai, cùng với Vạn lý Trường Thành nổi danh nam bắc, dài bảy ngàn dặm, Vô Tích là nơi duy nhất nó đi qua mà trở thành thị trấn, từ cầu Nam Trường tới cầu Thanh Danh, hai bờ sông, bức tường màu trắng ngói san sát nối tiếp nhau, trước khách điểm, sau là nhà dân chúng, cơ hồ từng nhà đều có bến tàu, chiếc cầu nhỏ, thành thị chuyên về gạo thóc thật bận rộn. Hộ Quốc Tự hương khói vô cùng thịnh vượng, thuyền bè qua lại nhộn nhịp ở khắp trên sông. Đây cũng là cảnh tượng độc nhất vô nhị ở Vô Tích : Thủy Ngõ (đường đi trên sông).

Cung gia tiêu cực cũng là một hộ trên Thủy Ngõ đó.

“Ta tới! Ta tới!”

Buổi sáng, trong phòng bếp Cung gia tiêu cực đang bẽ bộn chuẩn bị bữa trưa, Cung Tuyết Lăng vốn là người phụ trách chỉ huy nhìn thấy trời đã không còn sớm nữa rồi, không nhịn được đoạt lấy cái nồi, chính mình làm có vẻ nhanh hơn.

“Tiểu thư...” Nữ đầu bếp không yên nghĩ đến cảnh mình bị đuổi về nhà.

“Đừng cãi!” Cung Tuyết Lăng nhanh tay nhanh chân một bên thêm gia vị, một bên xào rau, lại ném thử hương vị như thế nào. “Nghe nói biểu ca lại gây họa, tâm tình của cha nhất định không tốt lắm, chúng ta phải làm một bữa thật ngon, hơn nữa cũng phải chuẩn bị rượu ngon, có thể làm cha vui vẻ lên!”

Nữ đầu bếp yên lặng không nói gì, bởi vì biểu thiếu gia thật sự đã gây họa ở bên ngoài, tâm tình của lão gia cũng không tốt lắm.

Bình thường nam nhân khi không vui, rượu ngon, thức ăn ngon chính là một phương pháp hữu hiệu để tâm tình chuyển biến tốt, mà tay nghề của tiểu thư giống như phu nhân đã qua đời như đúc, thế nên ai cũng học không được việc nấu món ăn hợp với khẩu vị của lão gia. Ngay lúc này, để tiểu thư tự mình động thủ thì tốt hơn

Nghĩ tới đây, nữ đầu bếp cam tâm tình nguyện buông tay.

“Được rồi, sườn đã được!” Cung Tuyết Lăng thuận tay đem sườn cho nồi trên khay. Sau đó lại nói: “Lại nói đến món com chiên tôm, ta chịu trách nhiệm bóc vỏ tôm, người chịu trách nhiệm phối liệu!”

Cho nên hai người phân công hợp tác làm việc.

“Tiểu thư, biểu thiếu gia lại gây thêm tai họa gì rồi?” Vừa giờ tay xuống cắt thức ăn, nữ đầu bếp thuận miệng hỏi.

“Làm sao ta biết!” Cung Tuyết Lăng bận rộn gỡ tôm, mạn bất kinh tâm trả lời: “Biểu ca ngay cả việc đi nhà xí cũng có thể gây ra tai họa, huống chi chuyện của hần ta thật sự không thể biết, thật sự không biết là hần đã gây ra chuyện gì!”

“Thật là, biểu thiếu gia cũng hai mươi hai tuổi, nhưng chuyện gì cũng làm không tốt, đều do cô cô của người quá cứng chịu hần!”

“Ta giờ hai tay hai chân đồng ý!” Một tay cầm đầu tôm, một tay cầm đuôi tôm, Cung Tuyết Lăng giờ cao hai tay nói.

“Nói đi thì cũng phải nói lại, cho dù trọng phụ đã chết, cô cô của người cũng không có đạo lý mang con cái về nhà mẹ đẻ để cho lão gia nuôi, nhà chồng cũng không phải là không có ai.”

“Không có biện pháp, cô cô nói người bên nhà chồng đối với người không tốt!”

“Ta thấy cô cô của người là do tùy hứng đi!”

“Đâu chỉ tùy hứng, cô cô căn bản là kêu ngoạc, ương ngạnh, lại thêm cuồng vọng bá đạo! Bất quá, chúng ta cũng không có thể tới cửa cũng không cho bọn họ bước vào?” Bỗng nhiên ngừng lại một chút, lại than thở, “Mặc dù ta là rất muốn làm như vậy!”

Nữ đầu bếp bật cười.”Thì ra là tiểu thư cũng nghĩ như vậy.”

“Đã sớm nhin không được nữa, cho nên a...” Nói đến một nửa đột nhiên dừng lại, Cung Tuyết Lăng quay đầu xem một chút thấy không ai nghe lén, lúc này mới nháy mắt ra hiệu nói tiếp. “Cho nên mỗi cách mười ngày nửa tháng, ta liền..., hắc hắc hắc, cho cả nhà bốn người của cô cô thưởng thức một ít canh ba đậu, để cho bọn họ hảo hảo “nghỉ ngơi” vài ngày!”

“Tiểu thư!” Nữ đầu bếp kinh hô, nhưng chỉ một tiếng, nàng vừa nhin không được bật cười. “Làm rất khá!”

“Ai bảo bọn họ luôn làm phiền cha ta!”

“Nói cũng phải, lão gia thật đúng là cực khổ, cô cô của người tùy hứng, biểu thiếu gia vừa không biết nhìn xa, hai vị biểu tiểu thư cũng bị nuông chiều từ bé, lão gia chỉ là ứng phó phiền phức của bọn họ, sớm muộn gì cũng một chết!”

“Cho nên ta mới thỉnh bọn họ uống canh ba đậu, để bọn họ “nghỉ ngơi”, cha cũng mới có thể nghỉ ngơi!” Cung Tuyết Lăng hợp lý hợp tình thanh minh hành vi của bản thân nói ra. “Thật ra thì ta đã sớm đề nghị cha đem một phần tiêu cực ở đối diện Lư Mã giao cho biểu ca xử lý, cả nhà bọn họ cũng có thể dời qua đó ở, về sau có vấn đề gì cũng tùy bản thân bọn họ tự giải quyết, hết lần này tới lần khác cô cô đánh chết cũng không muốn, mặt dày mày dạn ở chỗ này để cho cha hao tổn tâm trí!”

“Bởi vì bọn họ họ không muốn ăn uống cực khổ, chỉ muốn sống dễ dàng.” Nữ đầu bếp lầm bầm. “Cũng bởi vì bọn họ không nghĩ sẽ chịu bất cứ trách nhiệm gì, nên vấn đề xảy ra thì ném cho người khác giải quyết, càng bởi vì bọn họ chỉ muốn sống những ngày tháng tốt lành, không đến sẽ trả giá lấy nửa điểm.”

“Ta cũng cho là như vậy.” Cung Tuyết Lăng oán hận bẻ đầu tôm, giống như việc bẻ cổ cô cô. “Xem ra muốn bỏ rơi người cô cô phiền toái này cũng không dễ dàng.”

“Đâu chỉ không dễ, ta xem căn bản không có khả năng!”

“Đáng giận!” Lại dùng lực bẻ đứt một cái đầu tôm khác, thiếu chút nữa bỏ vào trong miệng cắn cho nát bươm.

Nữ đầu bếp đưa mắt liếc nàng một cái, cười lắc đầu. “Tiểu thư, người lo lắng cho lão gia, sao không quan tâm bản thân mình một chút, nghe nói vị hôn phu bên kia cũng hối thúc nhiều lần chuyển thành thân rồi, tuy nhiên lúc nào cũng bị tiểu thư tìm cách trì hoãn lại. Việc này không tốt lắm đâu, tiểu thư cũng mười bảy tuổi rồi đúng không?”

“Ta không muốn gả thôi!”

“Tại sao?”

Cung Tuyết Lăng nửa muốn nói nửa nhưng lại thôi, lườm nữ đầu bếp một cái.

Cho dù nàng thật sự không nghĩ đến chuyện lập gia đình, nhưng đây là con đường mà bất kỳ cô nương nào cũng phải đi. Nàng rất rõ ràng, cũng sớm có chuẩn bị tâm lý, huống chi đó là hôn sự do Lão thái gia đã mất khi nàng mới ba tuổi lập thành hôn ước này, nàng không thể cự tuyệt, để cha tránh khó xử.

Nhưng là, nàng thật sự không yên lòng phụ thân cùng hai vị ca ca a!

Đường đường là Đại tiểu thư của một Tiêu cục, lại có một thân võ công không tể, nàng vốn dĩ chỉ cần hạ nhân đến hầu hạ là được. Nhưng kể từ khi mẫu thân qua đời, mới mười ba tuổi, nàng đã đảm nhiệm chức trách của một Đường gia chủ mẫu, đốc thúc nô bộc sửa sang nhà cửa, lo liệu ngày ba bữa cơm, xử lý tranh cãi của bọn hạ nhân, tùy thời chú ý những việc của cha cùng hai vị ca ca cần. Lễ mừng năm mới cũng đích thân vì bọn họ may y phục mới, làm giày mới, còn phải ứng phó những yêu cầu tùy hứng của cô cô cùng hai vị biểu tỷ muội. Những việc lật vật trong nhà, đều cố gắng thay mẫu thân đã mất gánh vác.

Hiện giờ nàng đã mười bảy tuổi, sớm nên lập gia đình, nhưng nàng vẫn kéo dài thời gian chưa chịu gả đi, hôn kỳ kéo dài rồi lại kéo dài, kéo dài đến nỗi cha chồng tương lai cũng bắt đầu bất mãn, nàng cũng không cần, đơn giản là nàng lo lắng không ai có thể giống như nàng chuyên tâm chiều cố phụ thân cùng hai vị ca ca, nàng cam tâm tình nguyện chờ đến khi đại ca cưới lão bà mới suy nghĩ cho bản thân.

Ở trong lòng của nàng, cha cùng ca ca đối với bản thân nàng quan trọng hơn.

Không có nữ nhân, ba người đại nam nhân bọn họ vừa phải xử lý những việc quan trọng trong tiêu cục, thì có biện pháp nào ứng phó với những chuyện vặt vãnh trong nhà sao?

Cung gia tiêu cục trải qua nhiều đời nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không phải là nhỏ, ở trên giang hồ chưa nói tới cái gì danh vọng hiển hách, cũng không có chỗ dựa vững chắc, bất quá Tổng tiêu đầu đối với mọi người quan hệ tốt, cũng có một chút tên tuổi, áp tải bên ngoài, ít có người nào gây khó dễ không cho qua, cho dù là có, mặt đối mặt đàm phán vài câu thì cũng qua, chưa có lần nào xảy ra tình huống người chết ta sống.

Bất quá vào hôm nay, Cung gia tiêu cục sau một thời gian tích được một ít lũy danh tiếng, thật vất vả mới tạo lập được sắp sửa bị hủy chỉ trong một ngày, thật ra thì chỉ do một cái tiểu tử chỉ biết ăn uống ham sắc đẹp làm phá sản kia.

“Ngươi ngươi ngươi... Cái đồ súc sinh!”

“Cậu... Cậu...”

“Lần đầu đi áp tiêu đã gây ra chuyện lớn như thế này, chẳng những say rượu hỏng việc, còn hồ đồ ngu với vị hôn thê của người ta, bây giờ người ta bảo ngươi đem muội muội của ngươi đến bồi thường cho hắn, xin hỏi ngươi tính toán như thế nào?”

“Ta... Ta...”

Người bên trong Luyện Võ Đường đang giận dữ chính là Cung Mạnh Hiền chủ nhân Cung gia tiêu cục, còn bên cạnh, đang bị hắn phun nước miếng cuộn cuộn là cháu bên ngoài của hắn, Lục Học Quý.

Đây chính là chuyện đáng giận nhất, người gây họa lại không phải là con của hắn.

Nếu như là con hắn, hắn còn có thể tự trách mình không biết cách dạy con, trách sao con bướng bỉnh không dạy được, sau đó cảm tấm ván gỗ điều bập bành vài chục đại bản cho thành đầu heo rồi mới nói tiếp, nhưng hết lần này tới lần khác đều không phải. Lục Học Quý thường ngày chính sự không làm, mồm mép, ăn nói mạnh miệng này là con trai bảo bối độc nhất của Cung Như Mị, muội muội của hắn, hắn căn bản quản không được.

Mỗi khi hắn nhịn không được cháu ngoại trai tùy hứng làm bậy, nghĩ định “Dạy” mấy câu, Cung Như Mị sẽ đi trước một bước quỳ trước bài vị cha mẹ gào khóc muốn chết muốn sống, trách cứ cha mẹ tìm trượng phu cho nàng là người chết quá sớm, hại nàng có nhi quả mẫu bị người nhà khi dễ.

Người ta Mạnh Khương Nữ khóc làm đổ Trường Thành của Tần Thủy Hoàng, nàng Cung Như Mị lại khóc làm đổ bài vị cha mẹ chính mình, bởi vậy, Cung Mạnh Hiền không thể làm gì khác hơn là sẽ đem nỗi giận cố gắng nuốt vào trong bụng.

Ai bảo mắt cha mẹ không tốt, trái không chọn, phải không chọn, hết lần này tới lần khác chọn một người có bệnh lao.

Phận làm con nên gánh chịu lỗi của cha mẹ, Cung Mạnh Hiền không thể làm gì khác hơn là tùy ý muối muối của mình ngày càng nuông chiều con, kết quả cho ra một Lục Học Quý vô pháp vô thiên, mỗi ngày đi với hần đều là những đứa bạn nhậu phóng túng, suốt ngày rêu rao khắp nơi, suốt ngày sinh sự làm cho Cung Mạnh Hiền nhức đầu.

Cho tới bây giờ, việc Lục Học Quý làm ra Cung Mạnh Hiền cũng không có cách nào giải quyết, cho dù Cung Như Mị ở trước bài vị cha mẹ khóc lóc đến chết, hần cũng không có cách.

“Nói đi, ngươi rốt cuộc tính toán như thế nào? Ngươi thật muốn đem muối muối ngươi bồi thường?”

“Không! Ta dù có chết cũng không gả!”

“Ta cũng không gả!”

Hai vị rất có ăn ý cùng nhau gân cổ lên kháng nghị này chính là muối muối của Lục Học Quý, Lục Bội Nghi mười chín tuổi cùng Lục Bội Cầm mười bảy tuổi. Các nàng kiên quyết không chịu, liều chết không lấy bồi vì Lục Học Quý chộc tới chính là Hắc bang Bách Hiểu Hội Võ Lâm Cửu đại Lục Lâm.

Bách Hiểu Hội ngoài mặt kinh doanh ngựa mà làm được đại bang đại phái, thật ra thì ngấm vào nhà cướp của, giết người phóng hỏa, gian dâm cướp bóc, không chuyện ác nào không làm. Đặc biệt, Bách Hiểu Hội có hai phụ tử, nữ nhân được đưa vào, đều lần lượt dùng quan tài mang ra cửa, bởi vì hai phụ tử bọn họ cũng là xấp xỉ đã thú loại cuồng ngược đãi.

Cái loại trượng phu này, ai dám gả?

“Gọi Tuyết Lăng gả đi sao!” Cung Như Mị thốt ra.

“Chậm đã!” Không đợi Cung Mạnh Hiền đáp lại, đứa con lớn Cung Trọng Khanh liền tức giận gầm thét. “Cô cô, đây chính là con của người gây họa, đáng lý phải là do Lục gia các ngươi tự mình nghĩ biện pháp, vì sao ngược lại muốn muối muối vô tội của ta gánh chịu?”

“Hơn nữa, cô cô có hai nữ nhi.” Lão Nhị Cung Trọng Thư càng tức giận hơn “Chúng ta chỉ có một muối muối, tại sao muốn chúng ta phải hy sinh bảo bối duy nhất?”

Cung Như Mị á khẩu không trả lời được, con ngươi vừa chuyển, đang định làm lại trò cũ khóc kêu trời trách đất, người chết ta sống, vô luận như thế nào, con gái ruột thịt bảo bối của nàng chính là chịu không nổi bất kỳ ủy khuất nào, hài tử của “Người khác” thì để người khác đi hao tổn tâm trí, không liên quan đến nàng.

(A Từ: thật muốn đánh chết bà này mà... điên thật)

Rất đáng tiếc, cổ của nàng vừa mới bắt đầu rung, còn chưa kịp biểu hiện một chút kỹ thuật, đứa con quý tử của nàng trước mặt bước áp ứng mở miệng...

“Ta... Ta lừa gạt bọn họ nói hai muối muối đều đã đính hôn, tháng này... Ách, sẽ thành thân.”

Cung Mạnh Hiền ngây ngốc, cau mày, ánh mắt ra vẻ không tin, cứ đi vòng qua vòng qua Lục Học Quý.

“Cho nên bọn họ coi như xong?” Bách Hiểu Hội lúc nào trở nên dễ tính như vậy?

Lục Học Quý nuốt nhổ nước miếng, “Ta còn... Còn nói vị hôn phu của các nàng là Hải gia cùng Hạ Hầu gia...”

Thông minh, Tùng Giang phủ Hải gia cùng Ninh Quốc phủ Hạ Hầu gia cũng là võ lâm thế gia, nếu là tính toán không tốt, Bách Hiểu hội cũng không dám dễ dàng đắc tội, đừng nói đoạt vị hôn thê của bọn hắn, chẳng qua...

“Quá hoang đường!” Cung Trọng Thư oán giận rống to.” Ninh Quốc phủ Hạ Hầu gia rõ ràng là gia gia lúc tiểu muối ba tuổi lập thành hôn sự, không đến chuyện Lục gia các ngươi quản, tại sao phải tùy tiện hai câu nói đã bị các ngươi chiếm lấy?”

“Còn có, nói Tùng Giang phủ Hải gia cũng rất..” Cung Trọng Khanh lạnh lùng nói: “Hải gia quả thật nhắc tới hôn sự nhiều lần, nhưng cô cô ngại công tử nhà bọn họ ẻo lả, hình như cũng chưa đáp ứng?”

“Ứng phó một chút cũng không được sao?” Cung Như Mị bật thốt lên nói.

“Không... Không phải là ứng phó...” Lục Học Quý ánh mắt nhìn chằm chằm dưới mặt đất, lạnh lùng lui lui ngập ngừng nói: “Bọn họ nói... Sẽ phái người tới xem, nếu như... Nếu như Bội Nghi cùng Bội Cầm không y lời nói của ta nói này, tháng này gả đi ra ngoài, bọn họ sẽ phải... chọn một người mang đi.”

Một ngày yên lặng, sau đó, Lục gia hai vị tiểu thư cùng Cung Như Mị ở trong cùng nháy mắt hết chói tai. Tại hiện trường nếu có bình hoa, nhất định sẽ tại chỗ anh dừng hy sinh, thịt nát xương tan.

“Không!” Hai tỷ muối trăm miệng một lời, thật là ăn ý.

“Mau! Mau trả lời đồng ý hôn sự với Hải gia!” Không kịp trách cứ con, Cung Như Mị vội vàng hấp tấp khàn giọng kêu to, ngẩng cao cổ họng áp chế

thanh âm hai nữ nhi một giết gà, một làm thịt dê. “Xem Hải công tử vừa ý người nào, cuối tháng để cho bọn họ thành thân!” Éo là vẫn là tốt hơn so với với ngược đãi cuồng, rồi hãy nói, éo là cũng tương đối dễ không chế.” Về phần người kia... Người...”

“Ta lập tức đi giúp các nàng tìm đối tượng!” Ngừ tất, Cung Mạnh Hiền xoay người liền muốn đi ra ngoài.

“Cha!” Cung Trọng Khanh tức thì kéo phụ thân.” Hai vị biểu muội nếu thật kịp thời gả đi ra ngoài, đến lúc đó Bách Hiểu Hội có khi nào bắt tiểu muội bỏ sung vào cho đủ số.

“Người lập tức đến Hạ Hầu gia nói rõ hết thấy, nói bọn họ cuối tháng đến đây rước dâu!”

“Đạ.”

Tháng này chỉ còn không đến mười ngày, thời gian chuẩn bị lễ vật cũng không kịp, cơ hồ chỉ tới kịp đem tân nương ném lên kiệu hoa, những thứ lễ tiết tập tục rườm rà, về sau có dịp rảnh sẽ tiếp tục lấy ra nghiên cứu sau!

Cho nên phụ tử cùng một đường vội vàng muốn đi ra ngoài, không ngờ lại bị một thanh âm khác giữ chặt cước bộ.

“Đi? Cha, đại ca, đều nhanh dùng cơm trưa, các người muốn đi đâu?”

Phụ tử Cung Mạnh Hiền đồng thời quay đầu lại, quả nhiên là Cung Tuyết Lăng, nhưng thấy nàng dung nhan thanh tú, ngũ quan đẹp đẽ, mặc dù không như hai vị biểu tỷ muội xinh đẹp chói mắt nhưng nhìn lại so với các nàng lại càng mê người. Có lẽ là bởi vì Cung Tuyết Lăng luôn mang theo vẻ mặt mỉm cười ngọt ngào má lúm đồng tiền, nụ cười kia âm áp vừa trong sáng, làm cho người nhìn thấy thoải mái.

Bất quá đối với phụ tử Cung Mạnh Hiền ba người mà nói, cho dù Cung Tuyết Lăng xấu như Chung Vô Diệm, nàng vẫn là một nữ nhi tốt, cũng là một muội muội được yêu thích nhất.

“Lăng nhi, đừng động tới việc nhà, mau chuẩn bị thành thân đi!” Dứt lời, bọn họ liền cũng không quay đầu lại ly khai khỏi nhà.

“Cũng?” Cung Tuyết Lăng vẻ mặt kinh ngạc, đầu đầy mê hoặc, làm không rõ ràng lắm tình trạng. “Thành thân?”

“Đúng, muội phải thành thân.” Cung Trọng Thư thờ dài nói, hẳn thật sự không nở để cho muội muội gả đi ra ngoài a!

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Nàng có phải hay không bỏ lỡ tin tức “đặc sắc” gì a?

“Còn không phải là biểu ca Học Quý vừa gây họa...”

“Vậy thì như thế nào? Biểu ca cũng không phải là lần đầu gây họa.”

“Bất quá lúc này nhưng hẳn gây ra đại họa...”

“ Bao nhiêu?”

“Lớn đến nỗi người phải gả ra ngoài trong tháng này!”

“... Nhị ca.”

“Ừ?”

“Việc này không gọi là gây họa.”

“Nếu không nên gọi là gì?”

“Tai nạn!”

Trước mặt khắc nàng còn đang suy nghĩ kéo dài hôn sự, tốt nhất kéo dài tới lúc đối phương tự động giải trừ càng tốt, không nghĩ tới sau một khắc thì lại không gả không được. Việc này không gọi là tai nạn thì gọi là gì?

Đáng giận, biểu ca gây họa tại sao lại liên lụy đến nàng!

“Tốt lắm, tiểu muội, bên nhà gái cần chuẩn bị thứ gì, chuyện này ta cũng không rõ lắm, còn không mau thảo danh sách cho đại chương quỹ chuẩn bị. Không còn bao nhiêu thời gian đâu, còn có hai vị biểu muội cũng vội vàng gả ra ngoài. Ai da, mọi người đến tám phần là muốn một chết!”

Biểu tỷ cùng biểu muội cũng muốn gả đi?

Thật tốt quá!

“Vậy trước tiên giúp biểu tỷ cùng biểu muội chuẩn bị...” Tiếp tục, việc có thể kéo dài thì cứ kéo dài một chút.

“Không, lo cho chuyện của muội trước đi, cô cô bọn họ bản thân sẽ có biện pháp, muội khỏi phải quan tâm.”

“Nhưng cô cô bọn họ...”

“Lo chuyện của muội trước!”

“Nhưng là muội... muội...”

Rốt cục phát hiện muội muội do dự, Cung Trọng Thư nhất thời tỉnh ngộ nàng lại đang vì bọn họ lo lắng, cho nên quyết định phải đưa trọng dược cho nàng nuốt, nếu không đến lúc đó nàng có chịu lên kiệu hoa hay không còn là một vấn đề!

Cũng không thể trói chặt tay chân của nàng kiên quyết nàng ném vào bên trong kiệu hoa sao?

“Tiểu muội, ta thành thật nói với muội, cho muội hay...”

Hắn bắt đầu đem đầu đuôi ngọn ngành chuyện Lục Học Quý gây họa nói cho muội muội, Cung Tuyết Lăng nghe được hai mắt tròn trăng.

“Biểu ca ngu ngốc sao?”

“Không, hắn là không biết sống chết!” Cung Trọng Thư oán hận nói: “Cho nên nữa, đến lúc đó người của Bách Hiểu Hội tất nhiên sẽ cứng rắn bắt muội đi cho đủ số, mà cha, đại ca cùng ta tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn muội rơi vào trong tay bọn họ, kết quả có thể nghĩ, song phương nhất định sẽ đánh nhau một trận kinh thiên động địa, cuối cùng là...” Hắn cố ý chẳng hề để ý nhún nhún vai. “Muội không chịu gả, không thể làm gì khác hơn là giúp chúng ta nhặt xác!”

Nhặt xác? !

Cung Tuyết Lăng run run, đầy mặt hoảng sợ. “Không!”

Cũng biết chiêu này hữu hiệu, bảo đảm thuốc đến bệnh khỏi, so sánh với linh đan càn linh nghiệm hơn!

Cung Trọng Thư trong lòng cười thầm. “Vậy thì biết điều một chút gả đi, ừ?”

“Tốt, muội gả! Muội gả!” Cung Tuyết Lăng kêu lên, thì ngược lại lôi kéo tay ca ca chạy. “Đi, muội muốn chuẩn bị đồ nhưng khá nhiều, nhị ca giúp muội một chút!”

Về phần biểu tỷ cùng biểu muội, tự các nàng cầu nhiều phúc đi!

Thời gian cấp bách, không có nhân hạ thoái mái để cho Cung Mạnh Hiền đến nơi xa tìm người, không thể làm gì khác hơn là hỏi thăm chung quanh Thường Châu phủ, có thể có người nguyện ý cưới hai vị ngoại sinh nữ đó?

Nhưng kết quả là như hắn đoán, không có nửa người nguyện ý cưới hai vị ngoại sinh nữ kia.

Xa thì không nói, lân cận Thường Châu Phủ không ai không biết cái kia hai ngoại sinh nữ có bao nhiêu tùy hứng, bao nhiêu điều ngoa, ai không biết các nàng bá đạo, hầu hạ khó khăn, quả thực là danh xấu lan ra như bão, sinh ra chó gàn, chỉ là nghe được tên, mọi người liền lùi bước ba trăm thước.

Muốn kết hôn với các nàng, không bằng nuôi chó mẹ còn nghe lời một chút.

Vì vậy Lục gia tỷ muội cũng đã mười bảy, mười chín, trừ Hải gia ẻo là ra, không còn có những người khác đến Cung gia tiêu cực đề cập tới hôn sự, cho dù đồ cưới là mỡ bạc Kim Sơn, cả một thùng kim ngân dĩa bảo, nhưng cưới sư tử Hà Đông, đại khái cũng không có nhiều mạng mà hưởng thụ.

So với tài phú vẫn là mạng già quan trọng hơn.

Vạn bất đắc dĩ, Cung Mạnh Hiền không thể làm gì khác hơn là hạ tiêu chuẩn xuống, không nhất định phải danh môn thế gia, chỉ cần là người chính phái, biết chút võ công là được...

Mà thôi, người bình thường không biết võ công cũng được thông qua ...

Được rồi, được rồi, chỉ cần là nam nhân đang sống là được rồi...

Nhưng là...

“Không thể tin được, ngay cả loại nam nhân làm ruộng cũng không chịu!” Cung Mạnh Hiền lẩm bẩm nói.

“Bọn họ muốn cưới vợ, cũng không muốn ngược đãi mình.” Cung Trọng Khanh giễu cợt nói.

“Việc này làm thế nào mới tốt? Chỉ còn lại hai ngày!”

“Dưới chân Huệ sơn còn có vài hộ nông dân, chúng ta thử đi hỏi, nếu không được thì...”

Phụ tử thương lượng một cái, cười khỏ.

“Khát cái ?”

“Nhiều nhất đem chỗ đổi diện Lư Mã cho hấn quản lý, cũng không cần phải đi xin com.”

“Nhưng nếu như ngay cả khát cái cũng không muốn...”

“...”

Phụ tử bọn họ vội vã liếc mắt nhìn nhau, tiếp tục về phía trước, không dám suy nghĩ tiếp kết quả xấu nhất.

Đi một bước tính một bước vậy!

Huệ sơn, còn gọi Cửu Long Sơn, tọa lạc ở thành tây Vô Tích, cây rừng xanh tươi, lại có thác chảy, hàm xúc thanh tú uyển chuyển, u nhã nhàn tĩnh, trên núi cỏ thấp thảo đường, dưới chân núi lâm viên phi giản, ý thơ đạt dào, vài thửa ruộng chẳng những không có phá hư cảnh trí sáng rõ, lại càng làm tăng thêm mấy phần thanh khiết thú vị.

“Một thửa ruộng rất to, một mình hấn làm sao?” Cung Trọng Khanh hí mắt nhìn chăm chú bóng lưng anh nông dân bận rộn trên ruộng lúa xanh mượt, thầm khen một thân hình rắn rỏi có lực.

“Đi hỏi hỏi đi!” Cung Mạnh Hiền khăn trương dẫn đầu đi về phía trước, nhìn dáng dấp hấn cũng có đồng dạng ý nghĩ.

Hai phụ tử đứng ở mép ruộng lúa, Cung Mạnh Hiền hít một hơi, hô lên.

“Vị tiểu ca kia, có thể hay không nói chuyện một chút?”

Một hồi lâu, không có động tĩnh, Cung Mạnh Hiền cho là đối phương không nghe thấy, đang định nói giọng to kêu thêm một lần, nhưng đang há mồm chưa kịp kêu, nông dân kia chậm rãi xoay người lại, Cung Mạnh Hiền vội vàng hướng hấn ngoắt ngoắt tay.

“Tiểu ca, có thể hay không mượn một bước nói chuyện?”

Nông dân kia lại là một lúc lâu không có phản ứng, tựa hồ đang đang suy nghĩ, một lát sau, hấn rút cục chậm rãi đem cây cuốc gác trên vai, dọc theo bờ ruộng đi về phía bọn họ.

“Hai vị có việc gì?”

“Ách, có thể hay không thỉnh giáo, tiểu ca bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi tuổi.”

“Đã đón dâu chưa?”

“Chưa.”

“Đính hôn?”

“Chưa từng.”

“Vừa mất cô nương nhà ai?”

“Cũng không.”

Nói chuyện với nhau tới đây, Cung Mạnh Hiền phụ tử không khỏi nhìn nhau một cái, cảm thấy có chút quái dị.

Mặc dù chẳng qua là mấy câu ngắn ngủn, bọn họ nhưng không cảm thấy nói chuyện với nông dân, có cảm giác giống như là đối mặt một người văn nhã đọc sách. Lại nhìn đối phương, một anh nông dân một thân quần áo vải thô tầm thường, tay áo, ống quần cuộn cuộn nổi lên, dưới chân mang một đôi giày cỏ, bùn đất ngập đến đầu gối đầu, thấy thế nào cũng là một nông dân bình thường.

Nhưng mà khi hướng lên nhìn, hấn mang một cái nón to, bọn họ không thấy rõ khuôn mặt hấn. Đầu hấn hạ thấp xuống, khuôn mặt bị nón lá che đi hơn phân nửa, khiến cho bọn hấn chỉ có thể nhìn thấy khóe miệng hé ra.

Chẳng biết tại sao, người kia cười, bọn họ không tự chủ được run run một chút.

“Ách, cứ như vậy, ta là cục chủ Cung gia tiêu cục trong thành, có hai vị khuê nữ ngoại sinh nữ, không biết tiểu ca có thể có ý cưới một người trong các nàng làm vợ?”

Lấy kinh nghiệm qua mấy ngày của bọn họ mà nói, người bình thường chột nghe loại vấn đề này, hơn phân nửa có kinh ngạc được nhất thời nói không ra lời. Trước mặt anh nông dân bị bọn họ hỏi thậm chí bị làm cho sợ đến mức ngã vào ruộng lúa bên trong. Phản ứng tốt một chút thì chưa kịp rơi vào bùn lầy, bọn họ không thể làm gì khác hơn là sờ sờ lỗ mũi chạy lấy người.

Không cần hỏi nữa, nhìn bộ dáng cũng biết đáp án dĩ nhiên là cái gì.

Song trước mặt vị nông dân này cũng không nhúc nhích, nụ cười chút nào không thay đổi.” Có biết làm việc nhà nông không?”

“Ách, cái này sao...” Cung Mạnh Hiền lúng túng ho vài xuống, “Các nàng được nuông chiều từ bé, vừa bực ba tác kim liên, sợ rằng nửa điểm việc cũng làm không được.”

“Có bệnh?”

“Không có! Không có!” Cung Mạnh Hiền cuống quýt khoát tay.”Các nàng rất khỏe mạnh, chút điểm tật bệnh cũng không có!”

“Rất xấu?”

“Không không không, các nàng nhìn vô cùng tốt, tuyệt không xấu!”

“Tùy hứng?”

Đâu chỉ tùy hứng, căn bản là không thể nói lý!

“Ách... Ách...” Cung Mạnh Hiền kiên trì chút hạ đầu “Phải” Sau đó tự dưng đến đối phương cự tuyệt, không nghĩ tới...

“Sẽ sinh nhi tử sao?”

Cung Mạnh Hiền ngẩn ngơ. “Này... Này... Chuyện như vậy ai cũng không dám bảo đảm nha!”

“Đúng là, bất quá...”

“Bất quá cái gì?” Cung Mạnh Hiền nom nớp lo sợ hỏi.

“Gần đến Thanh Minh, lại phải ừ cây non, trước mắt ta không rảnh làm hôn sự.”

Nghe vậy, Cung Mạnh Hiền đầu tiên là ngẩn ra, tiện đà vui mừng quá đỗi, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên hô to ba tiếng vạn tuế.

“Tiểu ca nguyện ý cưới ngoại sinh nữ nhà ta?”

“Trước mắt ta không rảnh, đợi sau khi lúa thu hoạch xong rồi nói sau!”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề, chỉ cần tiểu ca gật đầu, hết thầy cũng giao cho ta là được!” Cung Mạnh Hiền liên tục không ngừng nói, chỉ sợ đối phương đổi ý. “Người bận việc cũng để ta làm, sinh lễ miễn hết, tiểu ca cũng không cần thân nghênh, ngày mai ta sẽ phái người tới an bày mọi thứ, ngày kia sẽ cho bà mai đem tân nương đưa con gái đã xuất giá tới bái thiên địa, như vậy tốt không?”

“Ngày kia?” Giọng nói hết sức kinh ngạc, nhưng thần sắc ngậm ngậm nụ cười nhưng chưa giảm nửa phần.

Cung Mạnh Hiền cố hết sức nuốt nước miếng, “Phải là... ngày kia.” Dứt lời, ngậm thở dài, nghĩ thầm đối phương nhất định sẽ nửa hỏi tới, hỏi tới đến cuối cùng tám phần gửi trả lại cho hắn. Kết quả đường đường tiêu cực cục chủ ngoại sinh nữ chỉ có thể gả cho người như thế này, khỏi phải nói đến người khác, chính hắn cũng cảm thấy buồn cười.

...ngày kia thì ngày kia.”

Nha nha nha, thật dễ nói chuyện như vậy? !

Nếu như không phải là Cung Trọng Khanh kịp thời giúp hắn một phen, Cung Mạnh Hiền sẽ vui mừng đến nỗi ngã vào ruộng lúa bên trong bùn lầy lẫn một vòng.

“Thật tốt quá, xin hỏi tiểu ca muốn kết hôn nhà ta ngoại sinh nữ tỷ tỷ hoặc muội muội?”

“Tùy tiện.”

“Có yêu cầu gì thêm không?”

“Gặp mặt là được.”

Chuyện dễ dàng thế, hắn không phải là có bệnh tật gì sao?

“Như vậy, thỉnh giáo tiểu ca tôn tính đại danh?”

“Độc Cô Tiểu Ngu.”

Được rồi, cuối cùng ở cuối cùng cũng tìm được người. Nhưng vừa quay đầu lại, phiền toái lại đến.

“Làm ruộng?” Lục Bội Nghi lại hét lên. “Ta không muốn gả cho người làm ruộng!”

Lục Bội Cầm ở một bên nhìn có chút há hê cười, Hải gia kia rất coi trọng nàng. Nàng chỉ phải chờ xuất giá làm một thiếu nữ nãi nãi trà tới đưa tay, cơm tới há mồm là được.

“Nếu không phải làm sao bây giờ?” Cung Trọng Khanh hai tay nhất quán. “Không có ai khác chịu cưới muội đâu!”

“Nói nhảm!” Cung Như Mị cười nhạt tức tức trách cứ. “Đường đường Cung gia tiêu cực biểu tiểu thư, làm sao có thể không ai muốn!”

Cung Trọng Khanh cùng Cung Trọng Thư hai huynh đệ liếc mắt nhìn nhau, nhún nhún vai.

“Đúng vậy a, lân cận Thường Châu phủ ai mà không biết ‘Đường đường Cung gia tiêu cực biểu tiểu thư’ cỡ nào tùy hứng, cỡ nào dã man, ai còn dám lấy?”

Cung Như Mị hạ giọng xuống: “Sao các người không tìm xa xa một chút!”

Cung Trọng Khanh nghiêm trang gật đầu. “Có thể không, bất quá, cô cô, người cấp cho chúng ta thời gian bao nhiêu?”

Đúng, đây mới là trọng điểm, bọn họ không có thời gian!

Cung Như Mị tức thời sùng sốt, Lục Bội Nghi lại bắt đầu hét lên.

“Không gả, không gả, ta không gả, ta muốn làm Thiếu phu nhân. Đánh chết ta cũng không làm nông gia phụ!”

Nàng cũng không nỡ để cho nữ nhi đi làm ruộng, phải làm sao bây giờ?

A, đúng rồi!

“Tuyệt Lăng vốn có thói quen làm việc mà, để nàng gả đi là được!” Cái gì mình không muốn, lại thích đồ cho người.

Cung Trọng Khanh cười lạnh. “Sau đó thì sao?” Sớm đoán được cô cô sẽ nói như vậy. “Để cho biểu muội thay thế tiểu muội đến Hạ Hầu gia làm Thiếu phu nhân, đúng không? Nhưng cô cô có hay không đã quên vài chi tiết nhỏ?”

“Chi tiết gì?”

“Thứ nhất, cha ta có đồng ý hay không? Thứ hai, ta có đồng ý hay không? Thứ ba, Trọng Thư có đồng ý hay không? Cuối cùng, Hạ Hầu gia có đồng ý hay không?” Cung Trọng Khanh chậm rãi nói. “Ta nghĩ ta bây giờ có thể nói cho cô cô rõ. Không cần biết ý Hạ Hầu gia như thế nào, nhưng cha cùng tiểu đệ, còn có ta, ba chúng ta tuyệt không đồng ý!”

Người nào mà quản xem hai huynh đệ chúng có đồng ý hay không!

Nhưng là...

Cung Như Mị liếc trộm Cung Mạnh Hiền, người đại ca duy nhất, nàng cũng không thể không để ý tới.

Nhưng thấy Cung Mạnh Hiền vẻ mặt kiên quyết, bộ dạng không dễ dàng thuyết phục. Nàng nhíu mày suy tư một lát, khẽ cắn răng, quyết định lấy ra sở trường kinh thiên động địa của mình. Nàng không tin nàng không có biện pháp ngăn con sóng dữ, cho nên, vừa chuẩn bị xong tư thế, nàng vừa nhào tới trước bài vị cha mẹ bắt đầu gào khóc.

Thanh minh đến nhanh, cảnh người con khóc mộ vừa vận hợp với tình hình.

“Ô ô ô..., cha nha, mẹ nha. Chỉ tại hai người tìm cho nữ nhi một trọng phu đoán mệnh, hại nữ nhi tuổi còn trẻ phải thủ tiết, mang theo cô nhi quả nữ bị người ta bắt nạt, ô ô ô..., nữ nhi thật không muốn sống. cha nha, mẹ nha, hãy để cho nữ nhi đến đoàn tụ với hai người...”

Vì tương lai của nữ nhi bảo bối, lúc này Cung Như Mị đem hết tất cả vốn liếng, ngay cả nước muối ỉn giấu cũng rang nặn cho ra, khóc khàn cả giọng, vừa đầm ngực vừa đập đầu xuống đất, chỉ thiếu chút nữa nôn cả tim gan ra cho hắn thấy, lòng đinh ninh rằng chắc chắn mười phần ổn, Cung Mạnh Hiền không cúi đầu cũng phải cúi đầu.

Tuyệt đối không nghĩ tới Cung Mạnh Hiền đã sớm dự đoán được nàng sẽ sử dụng chiêu này, nên đã đề phòng trước ăn vài cân Xương Huyết*, quyết tâm nửa bước đều không cho. Kết quả chiêu này của Cung Như Mị trăm trận trăm thắng rốt cục, nàng ngay cả cổ họng cũng khàn, Cung Mạnh Hiền vẫn thờ ơ, chẳng qua là chỉ vừa trông thấy nàng, thật giống như đã sớm nhìn thấu ý định của nàng.

(A Từ: * Ta cũng chả bit cái này là gì lun hìc, ta đoán là thuốc an thần hay định thần gì đóá, ai bit giải thích dùm ta nha.)

Thật sự muốn nàng khóc chết trước bài vị của cha mẹ?

“Ta nguyện ý gả cho nông dân.”

“Tuyệt Lãng? !” Cung Mạnh Hiền phụ tử ba người trăm miệng một lời sợ hãi kêu.

Cung Tuyết Lãng thể hiện một bộ dáng không nóng không vội, lời của nàng vẫn còn chưa nói hết. “Bất quá ta có điều kiện.”

Mừng rỡ, Cung Như Mị vội vàng bò dậy hỏi tới: “Điều kiện gì, nói mau!”.

Cung Tuyết Lãng giơ lên một đầu ngón tay, con mắt chợt hiện lên một tia giảo hoạt. “Đầu tiên, nhất định phải được Hạ Hầu gia đồng ý.”

Hai con người Cung Như Mị lay chuyển. “Dĩ nhiên.”

Cung Tuyết Lãng đưa ngón tay thứ hai lên, khóe miệng có ý cười, ý tứ hàm xúc rõ ràng. “Còn có, xin cô cô cùng biểu ca trong vòng một tháng đi giá đến khu mã lư đối diện, sau này vấn đề phiền toái của các người thì bản thân các người giải quyết, không thể suốt ngày cứ tìm cha ta hỗ trợ.” Đây mới là điểm quan trọng.

Vậy thì làm sao được, nhĩ tử của mình gặp rắc rối, nàng thể nào ứng phó được chứ!

Lúc này Cung Như Mị con người đảo đến đảo lui hơn vài chục cái mới gạt đầu. “Có thể.” Quan hấn cái khi gió, đáp ứng trước rồi hãy nói. Chờ sau khi Cung Tuyết Lãng gả ra ngoài, hừm hừ, nàng thích đối ý thì đối ý, ai có thể ép buộc nàng chứ.

Bất quá, giống như dự tính của nàng, Cung Tuyết Lãng nhip nhip ngón tay, mặc dù có được đáp án khẳng định, nhưng Cung Tuyết Lãng vẫn chưa đồng ý, bởi vì nàng biết cô cô căn bản không nhận biết hai chữ “Thành tín” là gì.

“Cha, người đã nghe thấy cô cô trả lời, người thấy sao?” Cha nàng trả lời mới có sự bảo đảm nhất.

“Lãng nhi, con...” Cung Mạnh Hiền lòng tràn đầy lo lắng muốn làm rõ ràng nữ nhi rốt cuộc đang suy nghĩ gì, càng muốn khuyên nàng thay đổi chú ý.

“Cha, con biết người đang suy nghĩ gì. Nhưng đối với con mà nói, thật ra thì gả cho ai cũng vậy thôi.”

“Như thế nào giống nhau chứ!” Một bên, Cung Trọng Khanh cầm giận cắn vào miệng nói tiếp. “Từ khi muội mười ba tuổi, Hạ Hầu Lam cách hai tháng sẽ tới thăm hỏi muội một lần, có thể thấy được hấn đối với muội có nhiều tâm ý. Mà muội, không phải là cũng rất thích hấn sao?”

“Ai nói, muội chỉ không ghét hấn mà thôi.” Cung Tuyết Lãng không chút nghĩ ngợi phủ nhận.

“Chẳng qua là không ghét?” Cung Trọng Thư hết sức kinh ngạc. “Hạ Hầu công tử nhân phẩm tốt, võ công cao, muội thấy không ổn ở điểm nào?”

Cung Tuyết Lãng nhún nhún vai. “Rất đơn giản, hấn ngay cả việc pha trà cũng không đụng đến, cũng sẽ không rửa chén, sẽ không giặt quần áo. Mà những việc này mặc dù là công việc của nữ nhân nhưng cũng giống công việc hấn cũng không thể chiếu cố chính mình. Lúc nào hấn ra cửa cũng cần phải mang theo người hầu hạ ăn uống và ngủ. Nghe nói hấn ngay cả mặc quần áo cũng phải có người hầu hạ, buồn cười thật!”

“Hấn là thế gia đệ tử, kia cũng khó trách nha!” Cung Trọng Khanh phản bác.

Cung Tuyết Lãng vừa đứng thẳng một chút vai, đưa ra bình luận. “Tóm lại, con không ngần ngại gả cho nông dân, làm việc vất vả cực nhọc cũng không có gì là không được, con vẫn có thể ứng phó được, cha.”

Vấn đề là không phải là có nên hay không nên, mà là...

“Lãng nhi...” Hấn là luyện tiếu nha!

“Cha, nếu như ngài muốn cho nữ nhi thanh thân ổn định gả ra ngoài, ” Cung Tuyết Lãng mặt tràn đầy năn nỉ nhìn Cung Mạnh Hiền, nháy nháy mắt. “Xin người đáp ứng đi!”

Việc nhà việc vặt có thể bảo gia nhân xử lý, nhưng biểu ca luôn gây họa, loại vấn đề này không có biện pháp giao cho bất cứ ai rồi, mà vấn đề này lại là làm phụ thân cảm thấy nhức đầu phiền toái nhất. Nếu như nói chỉ cần nàng gả cho nông dân là có thể khiến cho phụ thân từ đó thoát khỏi phiền nhiễu mà cô cô cùng biểu ca mang đến, nàng nhất định sẽ thật vui vẻ gả đi.

Cung Mạnh Hiền đưa mắt nhìn nàng một lúc lâu, thờ dài. “Được rồi!” Mặc dù Cung Tuyết Lãng không có nói rõ, hấn cũng đoán muốn lấy được Cung Tuyết Lãng vì sao phải hy sinh như thế này.

Nghĩ đến việc cho nữ nhi bảo bối của hấn đến nhà người ta làm việc nặng, hấn thật sự nhịn không được mà đau lòng!

Bất quá may mắn là, nơi nàng gả đến cách đó không xa. Hấn lúc nào cũng có thể quan tâm được. Một ngày ba bữa đi thăm hỏi cũng được.

Theo phương diện này mà nói, ngược lại dễ dàng hơn, nếu không phải như thế, hẳn cũng không thể đáp ứng.

Mắt Cung Tuyết Lăng lại tiếp tục chớp. “Người bảo đảm sẽ làm cô cô trong vòng một tháng dời đến Lư Mã?”

“Ta bảo đảm.”

“Nhưng nếu như cô cô “đã quên” ước định hôm nay, lại chạy đến tìm cha hỗ trợ thì sao?”

Cung Mạnh Hiền suy nghĩ một chút. “Ta sẽ báo cho nhà chồng nàng đến dẫn mẫu tử bọn hắn trở về.”

Cung Như Mị sắc mặt đột biến, thiếu chút nữa buột miệng thét lên, bảo đảm sẽ làm người tại chỗ tai điếc chân run. Bất quá, nàng chỉ dám đem tiếng hét nuốt hết vào.

Nữ nhi bảo bối gả ra ngoài rồi hãy nói!

Cùng lúc đó, nghe được trả lời của Cung Mạnh Hiền, Cung Tuyết Lăng lúc này mặt mày hớn hờ hé ra miệng nhỏ, “Thật tốt!” Nàng chính là muốn nghe câu này.”Như vậy cha có thể phái người đi hỏi thăm Hạ Hầu gia có đồng ý hay không.”

“Ta lập tức phái người đi hỏi.” Cung Như Mị vội nói, vội vã chạy nhanh ra ngoài, không cho bọn hắn có cơ hội phản đối.

Nàng sẽ phái người đi hỏi.

Thuận tiện thì nhét mấy phong bì, nói vài câu. Bởi vậy, có thể bảo đảm người được phái đi khi về sẽ nhất định là.....

Hạ Hầu gia vui vẻ đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Cười Hời Sinh Từ Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Trước thanh minh, Cung gia tiêu cực trong cùng ngày một hơi gả ba đại khuê nữ. Ở Vô Tích thành, đây cũng là đại sự kinh thiên động địa. Hơn nữa ngoại sinh nữ cực chủ Cung gia gả cho danh môn thế gia, còn nữ nhi ruột thịt của mình lại gả cho nông dân, làm cho mọi người tò mò đứng ở cửa lớn.

Không lẽ Cung Tuyết Lăng không phải là Cung Mạnh Hiền thân sinh khuê nữ?

Bất quá, buổi sáng, hai cái kiệu hoa lần lượt bị Hải gia, Hạ Hầu gia mang đi. Hoàng hôn, chiếc kiệu hoa thứ ba rời khỏi cung gia tiêu cực. Mọi người lần nữa tròn mắt hốc mồm.

Chiếc xe ngựa thứ nhất chất đầy đồ cưới đã ra khỏi thành, chiếc cuối cùng cũng đã bắt đầu xuất phát.

Nếu là so sánh đồ cưới cùng xe ngựa, Lục gia hai tỷ muội cộng lại cũng không bằng một Cung Tuyết Lăng. Cung Như Mị cũng trở nên khác thường, một chữ cũng không bật ra khỏi cổ họng. Trong lòng nàng rõ ràng nhất, nàng cứng rắn trộm vị hôn phu của Cung Tuyết Lăng cho con gái của mình, trong lòng chột dạ làm sao dám oán trách.

Bất quá những thứ này cũng không làm Cung Tuyết Lăng bận tâm. Ngồi lên kiệu hoa, nàng lại bắt đầu hồi tưởng có hay không đã quên nhấn nhủ cái gì? Hoặc là quên bỏ xung những thứ gì —— còn chưa qua cửa đã nghĩ đến ngày về nhà rồi. Nàng không yên lòng cứ như vậy bị đưa đến nhà tân lang, không yên lòng bái thiên địa, không yên lòng vào động phòng.....

“Dì? Ta lúc nào đã được đưa vào động phòng?”

Vung lên một góc khăn voan nhìn lên, Cung Tuyết Lăng có chút mờ mịt. Mặc dù phòng ở tương đối cũ kỹ, u ám gạch mộc xám xịt trên tường nhìn thấy từng vết bẩn rõ ràng. Nhưng tủ bát gia cụ đều là mới tinh, còn có chữ hý cùng đèn cây đỏ thắm, nàng vừa vịn ngồi trên tấm chăn thêu uyên ương mới trên giường, không phải là tân phòng mới lạ. Nhưng là...

Nàng khi nào đã lạy thiên địa rồi?

Hoang mang buông khăn voan, nàng nhún nhún vai. Được rồi, nếu gả vào đây, nàng cũng nên suy tư một chút vấn đề của mình, thí dụ như...

Nông gia phụ rể cuộc sẽ làm những việc như thế nào?

Không biết!

Quên đi, việc này không vội, nếu rảnh lại từ từ nghiên cứu. Về phần quan trọng nhất, vấn đề khẩn cấp nhất phải là...

Vị hôn phu của nàng rốt cuộc là hạng người gì, nàng phải hầu hạ hần như thế nào đây?

Hắn gọi Độc Cô Tiểu Ngu, năm nay hai mươi lăm tuổi, làm ruộng mà sống, lão gia ở Tây Thùy, sở dĩ chạy thật xa đến Giang Nam, bởi vì nơi này trông lúa một năm thu hoạch được hai vụ. Những thứ này là phụ thân nói cho nàng biết.

Một loại nông dân cũng tương đối thô tục, nghĩ tới yêu cầu cũng không cao, hần là không khó hầu hạ ?

Ừ, đúng, chỉ cần mỗi ngày để cho hần ăn no, mặc ấm áp, xiêm y được giặt sạch sẽ, đệm giường bảo đảm không có bọ, hần chắc chắn là sẽ thỏa mãn.

Việc này rất dễ, nàng chỉ cần...

Vừa mới nghĩ tới đây, đột nhiên. Nàng nghe được âm thanh mở cửa. Sau đó là một âm thanh khác vang lên nữa. Cửa vừa đóng lại, có người đi tới trước mặt nàng, bất động. Đại khái là đang đánh giá nàng đi.

Một lát sau, người nọ không biết từ trên bàn cầm thứ gì. Chợt, khăn voan của nàng bị vén lên.

Theo bản năng, nàng lập tức ngược mắt nhìn một chút. Vị hôn phu của nàng rốt cuộc là dạng người thô tục gì, nhưng chỉ một cái, nàng liền ngây ngốc.

Nếu như nam nhân trước mắt là người thô tục, trong thiên hạ chắc không có ai xứng danh văn nhã chi sĩ. (A Từ: ý là ng lịch sự nhã nhặn ấy mọi ng.)

Trên đời này, y phục của tân lang đều giống nhau. Vị tân lang của nàng —— Độc Cô Tiểu Ngu cũng một thân đồ thẫm, búi tóc thắt một cái dây màu đỏ, trên tay còn cầm cán để vén khăn voan. Bất quá, nam nhân ngày ngũ quan đoan chính, tuấn tú. Vóc người cao to mạnh mẽ, sang lẫm anh khí lại lộ ra phong thái văn nhã, điều này không phải trên đời này bất kì tân lang nào cũng có.

Nhất là đôi mắt kia, chói lọi như sao trên trời, trong suốt như nước chảy, nhìn một cái tựa hồ có thể phản chiếu cả con người vào trong đầu. Khóe miệng hần lúc nào cũng cười, mấy phần hứng thú, mấy phần trêu tức, còn có mấy phần chế nhạo, cười đến Cung Tuyết Lăng không tự chủ được đỏ mặt lên.

“Nàng không có bó chân.”

Cung Tuyết Lăng sợ run, theo tầm mắt đôi phương hướng xuống, chợt co chân về, chu cái miệng nhỏ nhắn lên “Thật là thật xin lỗi, chân ta rất to!” Mặt không đỏ, hai gò má phồng lên hù dọa và chọc tức.

“Rất tốt, ta thật không muốn kết hôn với một lão bà mà cả đường đi cũng không đi được xa.” Độc Cô Tiểu Ngu chậm rãi nói.

Khi nghe hần nói, Cung Tuyết Lăng tức thời nghĩ đến người nàng gả chính là nông dân. Nông dân cưới vợ chính là thêm người hỗ trợ công việc đồng áng, không phải lấy về một người vợ bó chân để thưởng thức.

“Không thành vấn đề, ta một ngày có thể chạy đến vài trăm dặm đường!” thi triển khinh công là được.

“Vậy thì không cần, ta không thiếu người đưa tin.” Độc Cô Tiểu Ngu mỉm cười nói, “Đói bụng sao?” Hần thể thiếp giúp nàng gõ xuống mũ phượng “Cần phải dùng chút điểm tâm?”

Cả ngày ngày cả nước miếng cũng không được uống, không đói bụng mới là lạ!

Cung Tuyết Lăng cũng không khách khí, thoải mái ngồi bên cạnh ăn điểm tâm. “Chết đói!” Bây giờ không rảnh xấu hổ, nàng không có hứng thú làm tân nương đầu tiên trong đêm tân hôn chết đói. “Thật ra thì mẹ ta vốn là cũng muốn bó chân cho ta, nhưng là...” Nàng tiếu bí le lưỡi. “Mới bó hai ngày, ta liền vừa khóc vừa la. Cha ta cùng ca ca không nỡ để cho chịu cực khổ, cho nên liền hướng mẹ ta kháng nghị, mẹ ta đành phải quên chuyện này đi.”

“Nàng không phải là ngoại sinh nữ cực chủ Cung gia sao?” Đây là câu hỏi, nhưng giọng nói cũng là khẳng định.

“Không phải là, ta tên là Cung Tuyết Lăng, mười bảy tuổi, cực chủ Cung gia là cha ta.”

“Ta đoán...” Độc Cô Tiểu Ngu chậm rãi nhắc lên bầu rượu rót. “Biểu tỳ của nàng không muốn đến đây làm ruộng?”

“Ừ.” Miệng ngoạm đầy hạt sen, long nhãn cùng bánh ngọt, Cung Tuyết Lăng nói không ra lời, không thể làm gì khác hơn là gật đầu thay thế.

“Vậy tại sao nàng lại muốn gả tới đây?”

Cung Tuyết Lăng đặc biệt ăn nhiều, liền vươn tay ra. Bàn tay mềm mại, một chút cũng không thô ráp, nhưng ở ngón giữa do có làm việc nên có vết chai.

“Nàng không để ý đến những công việc cực khổ?” Thấy Cung Tuyết Lăng thẳng thắn gật đầu, vừa thủ thế, Độc Cô Tiểu Ngu tiếp tục suy đoán, “Nàng có biết việc nhà so với việc làm ruộng không giống nhau không?” Cung Tuyết Lăng lại dùng sức gật đầu. Độc Cô Tiểu Ngu ý cười càng đậm “Như vậy nàng hần là không ngại ta đem hai nha hoàn trong của hồi môn của nàng đưa trở về chứ?”

Cung Tuyết Lăng nhún nhún vai, một tay hướng trong miệng nhét bánh chèo, một tay lung tung vung hai cái, tỏ vẻ không sao cả!

Cho nên, Độc Cô Tiểu Ngu nụ cười kéo dài “Ta nghĩ nàng cũng không biết cuộc sống của nông gia đến tột cùng có nhiều vất vả, hoặc là...” Một chén uống cạn, đáy mắt xẹt qua một tia bồn chồn. “Ta còn định bảo hai nha hoàn đó trở về đây giúp nàng làm việc đó, Đại tiểu thư!”

Ánh mắt Cung Tuyết Lăng lập tức trừng lớn, rành mạch viết ra hai chữ phẫn nộ, hạ quyết tâm phải nuốt hết thức ăn vào trong bụng, tiếp tục mắng.

“Đừng gọi ta là Đại tiểu thư, ta không phải là Đại tiểu thư gì đó!” Hấn là cố ý! Nhất định là cố ý! Còn dùng loại khẩu khí này, đáng giận!” Còn có, ngươi đừng xem thường người khác có được hay không? Bất kể có bao nhiêu việc, cô nương ta cũng làm hết cho ngươi xem!”

“Vậy sao?” Độc Cô Tiểu Ngu khước miệng co giật một chút, chợt lại giả bộ làm ra một bộ dạng bất đắc dĩ. “Được rồi, cô nương, vậy thì chờ nàng chịu không được nữa mới kêu các nàng đến cùng tốt!”

Đợi nàng chịu không được?

Quá... Quá xem thường người khác mà!

Cung Tuyết Lăng nhất thời sinh khí đỏ mặt. “Nếu ta chịu không được gọi các nàng trở lại, ta chính là tôn tử của ngươi!”

Độc Cô Tiểu Ngu hơi nhíu mày một chút, đáy mắt ý cười càng sâu, “Việc này cũng không tốt lắm đâu?” Hấn chậm chậm rót đầy chén hấn, rồi đến chén của nàng. “Tôn tử thì không thể giúp ta sinh nhi tử.”

Cúi đầu xuống, mặt Cung Tuyết Lăng càng đỏ hơn, giống như ánh nắng chiều. Bất quá, đây không phải là tức giận.

“Ai... Ai muốn sinh nhi tử cho ngươi chứ!”

Độc Cô Tiểu Ngu đem chén rượu đặt trong tay nàng, sau đó nâng lên chén rượu của mình, ý bảo nàng với hấn cùng uống, lại chậm rãi nhếch miệng cười.

“Nàng là lão bà của ta, không giúp ta sinh, thì muốn ai giúp ta sinh đây?”

Ngay cả cổ cũng nhuộm đỏ, Cung Tuyết Lăng bị hù dọa nhảy dựng lên. “Ta ăn no rồi!”

Yên lặng chăm chú nhìn Cung Tuyết Lăng vội vàng hấp tấp thoát ý phục tân nương, Độc Cô Tiểu Ngu thủy chung cười dài, chậm chậm rót rượu, chậm chậm uống rượu, cho đến khi Cung Tuyết Lăng leo lên giường dùng chăn đem chính mình giấu đi, hấn mới ngửa đầu uống hết chén rượu cuối cùng, đứng dậy.

“Như vậy ta cũng muốn ngủ.”

Hấn cũng muốn ngủ? !

Ngủ tại nơi nào?

Cùng nàng ngủ?

“Không!” Cung Tuyết Lăng sợ hãi kêu, vén chăn ngồi dậy, “Ta... Ta còn chưa ăn... A!” Lời còn chưa nói hết, người lại bị kéo về tại chỗ.

“Nàng ăn, còn nhét đầy cả miệng giống như con ếch!”

“Ngươi mới giống như con ếch!”

“Thật tốt tốt, ta mới giống con ếch, ngủ đi!”

“Đợi một chút, ta còn chưa ăn no!”

“Là sao? Vậy bây giờ đổi lại ăn cái này đi!”

“Ừ... Há!”

Ăn cái gì?

Cái đồ vật này có thể ăn nhưng không thể cắn lại càng không thể nuốt vào bụng được.

Rất cuộc nông gia phụ phải làm những công việc gì, Cung Tuyết Lăng một chút khái niệm cũng không có, bất quá nàng biết nông dân đều là ngủ thật sớm, dậy thật sớm. Cho nên nàng quyết định phải cho vị hôn phu xem thường nàng kia nhìn thấy nàng “Có khả năng” đến cỡ nào.

Trời vừa mờ sáng, nàng đã rời giường.

Liếc trái ngó phải, con mắt thiếu chút muốn bay ra... Há? lão công của nàng đâu rồi?

Hai mắt tiếp tục tìm, nàng vội vội vàng vàng mò xuống giường, hai chân vừa rơi xuống đất, trong miệng bất giác bật ra một tiếng rên rỉ, theo bản năng nàng cúi đầu nhìn... “Trời ơi!” Một vết máu, nếu như không phải là máu thân qua đời trước đó đã đề cập đến chuyện này, chắc nàng đã bị hù dọa ra ba hồn bảy vía!

Nàng tiếp tục rên rỉ, chợt thấy tiểu bình phong bên cạnh có thau nước, suy nghĩ đến lấy khăn đến lau... Di di di, nước dĩ nhiên là nước nóng!

Không phải đâu, hẳn chẳng những đã rời giường, còn đặc biệt nấu nước nóng cho nàng chà lau sao? !

Hừm, thật thật mắt mặt, còn nói cho vị hôn phu kia trông thấy nàng “có khả năng” đến cỡ nào. Kết quả đầu sáng sớm đã cho hắn xem thường!

Bất quá, cái này không thể trách nàng, đêm qua nàng hào cực khổ, tình có thể xét.

Nhưng là, hẳn thật giống như so với nàng càng vất vả.

Không đúng, nàng chẳng những rất vất vả, lại còn đau...

Nhưng là, nhưng là... Cuối cùng hẳn so với nàng càng thống khổ hơn nha.

Kỳ quái, nếu khổ cực như vậy, thống khổ như vậy, tại sao phải làm cái loại chuyện đó chứ?

Nàng hoang mang suy nghĩ không ra, quyết định không để lãng phí thời gian nghĩ đến mấy chuyện nhảm chán. Trước hết phải giải quyết tình trạng máu chót trước mắt

Không thể dậy sớm so với hắn, ít nhất phải làm một món cháo loãng thật ngon, để hắn khen ngợi một chút cũng được.

Cho nên, nàng vội vội vàng vàng lau người sạch sẽ, vội vội vàng vàng mặc quần áo, vội vội vàng vàng đổi đi khăn trải giường còn dính máu do đêm động phòng, lại vội vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng ngủ. Định thần nhìn lại, nàng vừa ngáy người thật lâu, sau đó nhục chí thốt lên.

“Đáng giận, ngay cả đồ ăn sáng cũng đã làm xong!” Hơn nữa còn là bánh mì và cháo làm từ lúa mì thanh khoa, không phải là cháo loãng.

Tốt, nàng đã hiểu, làm ruộng chính là việc nặng, tiêu tốn nhiều sức lực, ăn cháo loãng sẽ rất mau đói, vì vậy phải lấp đầy bụng mới có đủ sức lực mà làm việc.

Không thành vấn đề. Ngày mai nàng nhất định sẽ so với hắn rời giường sớm hơn làm thức ăn cho hắn ăn!

Sau đó, nàng lấy tốc độ nhanh nhất có thể mà ăn, rồi rửa chén, giặt quần áo, sửa sang lại việc nhà, quét dọn phòng, đem phòng ngủ, nhà chính cùng phòng khách quét đến một hạt bụi cũng không còn. Nhân tiện, nàng đem sổ ngủ cộc đang phơi trước phòng dọn dẹp sạch sẽ, sau đó xuống nhà bếp chuẩn bị bữa trưa.

Cho nên ở phương diện này, nàng có thể lập tức làm cho lão công của nàng vài phần kính trọng, để cho hắn biết rõ nàng không phải là chuyện gì cũng không biết, chỉ là một thiên kim đại tiểu thư chỉ biết thêu hoa, đánh đàn.

Buổi trưa, khi Độc Cô Tiểu Ngu trở lại dùng bữa, nàng không khỏi có chút sợ run, bởi vì bộ dáng của Độc Cô Tiểu Ngu đã thay đổi.

Nón lá, quần áo vải thô, giày cỏ, tay áo, ống quần toàn bộ cuốn cao, ngay cả tóc phía sau cũng được búi một cách đơn giản, chỉ tùy tiện dùng một sợi vải buộc lại ở sau ót mà thôi, hoàn toàn là bộ dáng của nông dân.

Nhìn hắn không phải nông dân, cứ việc đem đầu của nàng xuống cho người ta đá!

“Sau giữa trưa có rảnh rồi thì đi sắp xếp lại phòng khách và nhà kho đi!”

Nhìn nhà cửa trong nhà được chỉnh trang sạch sẽ, hắn không nói đến nửa lời. Dùng bữa trưa mà nàng đã tỉ mỉ nấu, hắn cũng luyến tiếc khen ngợi hai ba câu, cho đến tới lúc ra đến trước cửa, hắn mới cười dài bỏ lại một câu nói như vậy.

Keo kiệt, sai sử người ta, cũng không biết khen ngợi người ta một chút!

Đội hắn vừa ra khỏi cửa, nàng liền vọt ngay đến phòng khách. Cửa vừa mở ra, khẩu khí lúc này không biết bay đi đâu hết, cả người quỳ trên mặt đất, thiếu chút nữa khóc rống lên.

Toàn bộ phòng, từng rương từng rương, từng tủ từng tủ. Tất cả đều là của hồi môn của nàng. Nếu nàng không dọn, thì có ai giúp nàng dọn đây?

Sau một hồi khá lâu, nàng mới nén nước mắt đau thương nhắc chân vào trong phòng khách, bắt đầu lục tung kiểm tra từng rương, từng tủ xem rốt cuộc chứa cái gì. Nghe khẩu khí Độc Cô Tiểu Ngu, tựa hồ trong kho hàng cũng có.

Thật là đáng chết, những thứ này phải để ở chỗ nào đây?

Hoàng hôn là lúc nàng phải đốt củi chuẩn bị nước tắm, thái rau làm thức ăn lo liệu bữa tối, thì trong đầu nàng còn đang vất hết óc đau khổ suy tư, đồ

như thế rồi cuộc phải nhét vào chỗ nào?

A, đúng rồi, ngày mai nhất định phải so với hần rồi giường sớm hơn!

***

Ngày thứ ba, trời còn chưa sáng, Cung Tuyết Lăng tự đã tỉnh, nghiêng người nhìn...

“Không thể nào?!”

Nàng liền lăn một vòng té xuống giường, không tin nửa trái nhìn phải nhìn...

“Đáng giận! Đáng giận! Hần lại rồi giường sớm hơn ta!”

Tùy tiện mặc lên xiêm y, ngay cả đệm chăn cũng lười gấp, nàng vui đầu liền hướng ra bên ngoài. Hần ra khỏi cửa phòng liền ngạc nhiên dừng lại.

“Tỉnh rồi?” Trong tay bưng một bát cháo, Độc Cô Tiểu Ngu vừa vặn từ phòng bếp đi ra ngoài, vừa thấy được nàng liền cười dài mời nàng dùng bữa.
“Vừa lúc, đến dùng đồ ăn sáng đi!”

Nếu như không phải là con nhà gia giáo, nàng nhất định sẽ bật thốt lên nói vài lời nhân chi sơ.

“Xin hỏi trượng phu đại nhân, người rút cuộc là lúc nào rời giường?” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Ta từ trước đến giờ thói quen chưa đến giờ dần đã rời giường.” Độc Cô Tiểu Ngu cười mỉa mỉ trả lời nàng. (A Từ: giờ dần là từ 3 đến 5h sáng, Tiểu ca làm j thức sớm thế ko bit.)

“Giờ dần...” Nàng có chút hít thở không thông, nuốt nhỏ nước miếng. “Chưa đến?” Được rồi, nàng biết rồi, nông dân luôn là so sánh như vậy mà thức.

Được, ngày mai nàng nhất định sẽ dậy sớm hơn hần một canh giờ. (A Từ: tỷ thi thức sớm với ca chi vậy, ngủ thêm chút nó khỏe hơn ko, híc...)

Nàng bưng lên chén cơm, khỏe mắt lơ đãng hướng bên cạnh thoáng nhìn, ngậy ngốc, chén cơm vừa buông xuống. “Người phải xuất môn sao?” Bây giờ nàng mới quan tâm đến việc mới vừa không chú ý.

Hần không giống như lúc trước.

Tay áo rộng xanh ngọc, đai lưng rộng, đầu tóc dù chưa búi, nhưng thật chính tề dùng một sợi dây xanh ngọc buộc phía sau gáy. Phong độ phiến phiến, tiêu sái tự nhiên, nhìn thế nào cũng không giống nông dân.

Nếu nói hần là nông dân, đầu của nàng sẽ đưa xuống cho người ta giẫm lên! (A Từ: tỷ à, hum tr mới nói nếu ng ta hem phải nông dân tỷ đem đầu xuống cho ng ta đá còn hum nay thì... pó tay tỷ ời)

Độc Cô Tiểu Ngu cười hi hi bưng chén nhắc đũa. “Không phải mình ta, nàng cũng phải đi.”

“Ta?” Cung Tuyết Lăng dùng chiếc đũa chỉ vào mũi của mình, mãnh liệt lắc đầu. “Ta không ra khỏi cửa đâu, phòng khách cùng nhà kho còn có một đồng đồ vật cần sắp xếp lại, ta nào có thời gian mà ra khỏi cửa!”

“Vật dụng trong khách phòng có thể không động đến, nhưng thương khó nhất định phải sắp xếp lại.”

“Vẫn còn muốn sắp xếp lại nha!”

“Như vậy...” Độc Cô Tiểu Ngu cười hi hi. “Đại tiểu thư, có muốn hay không đem hai nha hoàn hồi môn gọi về...”

“Cám ơn, không cần.” Cung Tuyết Lăng oán hận vượt qua hần, dùng sức kẹp lên một miếng thịt băm xào mộc nhĩ nhét vào trong miệng. “chính mình làm là được rồi!”

Sau đó, đích Độc Cô Tiểu Ngu dù nói phải ra khỏi cửa nhưng vẫn còn chưa đi, lại nhàn rỗi cho gà ăn.

Đúng rồi, cho gà ăn hần là công việc của nàng, Cung Tuyết Lăng âm thầm nhớ kỹ, sau đó vừa chạy đến khách phòng sắp xếp lại một đồng của hồi môn chất cao như núi, nhưng không đẩy một lát, nàng lại chạy đến.

“Phu quân, phu quân, có thật nhiều...”

“Đừng gọi ta như vậy” Độc Cô Tiểu Ngu tức cười ngoáy ngoáy lỗ tai. “Gọi tên của ta đi!”

Cung Tuyết Lăng ngờ ngạc một chút. “Tiểu Ngu?”

“Ừ, Tiểu phi Tiểu, Ngu xuẩn Ngu.”

“... Chàng đang ở đây cười nhạo ta thật ngu xuẩn sao?”

Độc Cô Tiểu Ngu khước miệng vung lên, cười đến đáng giận. “Có lẽ vậy.”

Dám cười nhạo nàng, nàng thật rất ngu à?

“Đáng giận. Ta không gọi chàng là Tiểu Ngu nữa, ta muốn kêu... kêu là... Tiểu ca!”

“Tùy tiện, đừng kêu phu quân, tướng công... là được.”

“Tốt nha, không gọi phu quân, cũng không kêu tướng công, gọi...” Nàng ngừng lại, kéo theo nụ cười giả tạo, trước hít một hơi, nũng nịu gọi một tiếng, “Tiểu ca ~” âm cuối kéo đến chân trời, lác lác đến làm cho người từ đỉnh đầu tê dại đến chân. Nếu kêu thêm vài tiếng, bảo đảm mắt tròn trắng, trào bọt mép tại chỗ.

Độc Cô Tiểu Ngu không khỏi rung mình một cái, mãnh liệt chà xát cánh tay, chà xát những vùng nổi da gà tiếp theo, mỗi một nốt so với hạt đậu xanh còn to hơn.

“Thế nào?”

Cung Tuyết Lăng cười trộm không dứt. “Có rất nhiều rất nhiều vãi vốc. Nhất định ta sẽ giúp người nhà của chàng may xiêm y, nhà chàng có bao nhiêu người?”

“Nhà của ta?” Độc Cô Tiểu Ngu vừa cười, còn cười đến hai mắt cũng híp mắt. “Trừ cha ta cùng mẹ ra, ta có năm tỷ muội, hai vị tỷ tỷ cùng một người muội muội cũng đã lập gia đình, chỉ còn lại có hai muội muội ở nhà. Mặt khác, cha ta là lão Đại, hẳn còn có bốn đệ đệ. Nhị thúc có ba người con, Tứ thúc cùng Lục thúc cũng có sáu đứa, Thất thúc có bốn. Ừ, tạm thời cứ như vậy.”

Tạm thời... Cứ như vậy?

Chẳng lẽ còn có thể thêm nữa hay sao?

“Thiên quân vạn mã!” Cung Tuyết Lăng có chút giật mình địa lảo bầm nói. “Nhưng, vì sao không có Tam thúc cùng Ngũ thúc?”

Mi mắt hơi khép lại “Là cô cô.” Độc Cô Tiểu Ngu nhẹ nhàng nói.

Cung Tuyết Lăng bưng tỉnh đại ngộ. “Nguyên lai là cô cô!” Hẳn là cũng gả đi ra ngoài đi? “Được rồi, ta đây trước giúp chàng may vài bộ xiêm y, còn có đệm chăn, gối, sau đó thay người nhà chàng may xiêm y...” Nói đi cũng phải nói lại. “Ài, ta xem những thứ kia vãi vốc cả đời cũng dùng không hết !”

“Lão bà.”

“Àn?”

“Trở về!”

Cung Tuyết Lăng dừng bước, ngoái đầu nhìn lại. “cái gì ? A, nhị ca!”

Rất xa, âm thanh từ bên kia rừng trúc vang đến chính là Cung Trọng Thu, bước tiến của hắn tương đối nhanh chóng, rất nhanh sẽ đến trước mặt bọn họ, một ánh mắt ân cần vội vàng lưu chuyển ở trên người Cung Tuyết Lăng.

“Tiểu muội, muội vẫn khỏe ?”

“Muội rất khỏe a. ” Cung Tuyết Lăng có chút khốn hoặc. “Nhị ca, người như thế nào đến đây?”

Cung Trọng Thu ngắm Độc Cô Tiểu Ngu một cái cười dài, bắt đầu dĩ than thở. “Muội đã quên sao? Hôm nay là ngày thứ ba, ca ca tới đón muội về nhà mẹ để ăn cơm!”

“A, việc này!” Cung Tuyết Lăng mãnh liệt phách cái trán. “Ngày thứ ba là lễ lại mặt, muội đã quên mất!”

Cung Trọng Thu lắc đầu. “Muội đã quên, muội phu thì ngược lại không có quên.”

“Ta đã chuẩn bị xong.” Độc Cô Tiểu Ngu cười mị mị nói: “Nàng cũng đi chuẩn bị một chút đi!”

“Đáng giận, chàng có ý không đề cập đến!” Cung Tuyết Lăng trước dùng sức đẩy hắn ra một bên, sau đó xoay người chạy về phòng.

Thấy bọn họ thành thân vừa mới hai ngày đã “Liếc mắt đưa tình”, Cung Trọng Thu lúc này mới hơi chút yên tâm. “Muội phu, cha ta muốn ta hỏi người, thật không có thể lưu lại hai nha hoàn hồi môn kia sao?”

“Nông dân không thể để cho nha hoàn hầu hạ.” Độc Cô Tiểu Ngu thần nhiên nói.

“Nhưng là...” Dừng một chút. “Ách, được rồi.” Cha nói không thể miễn cưỡng, hắn không thể làm gì khác hơn là dừng lại. “Ân, đúng rồi, người cảm thấy muối muối của ta như thế nào?”

Độc Cô Tiểu Ngu tươi cười thâm sâu nói: “Rất thú vị.” Chính xác phải là : rất vui vẻ!

“Thú vị?” Cung Trọng Thư kinh ngạc ngơ ngác một chút. “Có gì thú vị?”

Độc Cô Tiểu Ngu suy nghĩ một chút. “Nàng không giống thiên kim đại tiểu thư bình thường.”

“Muội ấy cho tới bây giờ không phải là thiên kim đại tiểu thư!” Cung Trọng Thư có chút tức giận, nặng nề nói: “Ta trân trọng nói cho ngươi biết, muội ấy...”

Vì muốn cho phụ thân yên tâm, Cung Tuyết Lăng dành một chút thời gian trang điểm. Lúc nàng xuất hiện Độc Cô Tiểu Ngu đã sớm từ miệng Cung Trọng Thư biết được không biết bao nhiêu bí mật từ lúc mới sinh của Cung Tuyết Lăng, bí mật tuổi ấu thơ, bí mật thiếu nữ... Dĩ nhiên, hắn cũng biết nguyên nhân thực sự vì sao Cung Tuyết Lăng nguyện ý gả đến nhà nông dân.

“Tốt lắm, chúng ta đi nhanh đi, muộn quá thì không tốt.”

“Ân, đi thôi!”

“A, đúng rồi, còn lễ vật?”

“Ta đã sớm chuẩn bị ổn thỏa, Đại tiểu thư, chờ nàng nhớ tới thì không còn kịp nữa!”

“...”

“Ai!”

Người nào đó vừa bị đánh một quyền, tự chuốc lấy phiền nhiễu.

Nguyên tưởng rằng về nhà mẹ đẻ sẽ gặp lại hai vị biểu tỷ muội, không nghĩ tới lần này chỉ có một mình nàng trở về tiêu cực.

“Cô cô con muốn thiết yến tại Lư Mã.” Cung Mạnh Hiền giải thích.

“Tại sao?”

“Ta cũng không hiểu, bất quá nếu nàng đã muốn như vậy, sẽ tùy ý của nàng đi. Dù sao đó là con gái của nàng, ta cũng không tiện xen vào!”

“Ai nói không xen vào, đồ cưới của các nàng cũng là cha giúp các nàng chuẩn bị!” Cung Tuyết Lăng lẩm bầm lẩm bầm, đột nhiên hai tròng mắt sáng ngời, rạo rực nhếch môi. “Bất quá vừa đúng lúc, con còn có hai, ba lượt khách phải mời, cha hãy nhân cơ hội này mời bọn họ chuyển qua khu đó!”

“Ta cũng đang định làm như thế.” Cung Mạnh Hiền vuốt cằm nói.

“Còn...” Cung Tuyết Lăng chần chờ xuống. “Bách Hiếu Hội bên đó thì sao?”

“Bồi thường một khoản bạc.” Cung Mạnh Hiền vẻ mặt tự nhiên nói: “Thiếu hội chủ vẫn sẽ lấy vị hôn thê của hắn làm thiếp, nhưng nếu vị hôn thê của hắn có hài tử của biểu ca con, thì biểu ca của con phải lấy người ta.”

Cung Tuyết Lăng hoài nghi liếc xéo Cung Mạnh Hiền. “Chỉ đơn giản bồi thường một khoản tiền thôi sao?”

Cung Mạnh Hiền sờ đầu của nàng. “Còn có Tô Châu bố trang.”

“Tô Châu bố trang?” Cung Tuyết Lăng kinh hô. “Nhưng đó là cửa hàng có thu nhập tốt nhất của chúng ta!”

“Cửa đi thay người bình an là tốt rồi.” Cung Mạnh Hiền vô tình mỉm cười. “Chẳng lẽ con muốn đứng ra nhận hết mọi chuyện?”

Cung Tuyết Lăng á khẩu không trả lời được, một lát sau mới cảm giận dậm chân. “Đáng giận! Đáng giận! Biểu ca thật đáng ghê tởm nhất mà!”

“Không có chuyện gì nữa rồi, chuyện đã giải quyết thì coi như xong đi!” Cung Mạnh Hiền vừa triu mến xoa đầu của nàng, rồi sau đó chuyển hướng Độc Cô Tiểu Ngu. “Con rể, nên nhập tiệc rồi ngồi xuống đi!”

“Nhạc phụ xin đợi một chút.” Độc Cô Tiểu Ngu một mặt vừa nói, một mặt xoay người từ phản lễ vật mang ra hai hộp gỗ một lớn một nhỏ, hai tay đệ trình cho nhạc phụ. “Tiểu tể chưa từng đưa lễ vật, cũng không đến thăm viếng, hai thứ này là lễ vật mà gia mẫu giao cho tiểu tể, không dám nói là đồ tốt gì, còn thỉnh nhạc phụ xin vui lòng nhận cho.”

Không tham lễ vật, chỉ vì con rể có lòng, Cung Mạnh Hiền cao hứng nhận lấy, “Như vậy ta nhận.” Thuận tay mở ra, vẻ mặt không sợ hãi trong nháy bị quét sạch, hắn giật mình tròn mắt. “Này... Này... Con rể vì sao lại có thứ này?”

Bên trong hai hộp gỗ kia, một cái bên trong đặt Dương Chi Bạch Ngọc hình tròn, chất ngọc tinh tế nhẵn nhụi, sáng bóng dễ chịu, mỗi một bộ phận điều tinh xảo mạnh mẽ cho nên hết sức trong suốt. Cho dù là người ngoài nghề cũng nhìn ra được giá trị của ngọc khí.

Mà quay sang mở cái hộp nhỏ bên cạnh thì càng kinh người hơn. Đó là một đôi vòng tay Phi Thúy trơn mềm thấm lạnh, màu xanh nồng đậm lộ ra vẻ mỹ lệ cùng với tiên khí sáng ngời, giống như vẻ đẹp của thiếu nữ thuần khiết, nhu hòa, tinh tế, trong sáng, không chút nào tỳ vết, hơn nữa trong suốt như nước, như băng. Đặt ở trên lòng bàn tay, vân tay rõ ràng có thể thấy được, sợ rằng gộp tất cả đồ cưới của Cung Tuyết Lăng cũng không thể mua được một nửa vòng tay trân quý như thế này.

“Gia thúc là Ngọc Thạch thương nhân, ở quê nhà Tây Thủy, những loại đồ vật như thế này còn nhiều, rất nhiều.”

Cung Mạnh Hiền lại càng kinh ngạc, không nghĩ tới một người nông dân bình thường hẳn lại giàu có như vậy, lại còn nói trong nhà còn nhiều, rất nhiều những loại trân phẩm hiếm có như vậy.

“Như vậy, à, vòng tay này, ta nghĩ để cho Lăng nhi...”

“Vật này quả thật không cần, gia mẫu còn có rất nhiều vòng đeo tay trân quý muốn tặng cho nàng. Mà những thứ kia, khụ khụ, so với cặp vòng Phi Thúy này còn tốt hơn...”

So với này vòng tay còn tốt hơn?

Cung Mạnh Hiền ngạc nhiên ngơ ngẩn, không tưởng tượng được gia cảnh Độc Cô Tiểu Ngu đến tốt cùng là giàu có bao nhiêu. Cho dù không phải là hào phú, ít nhất cũng là đại phú.

Vậy hẳn tại sao phải làm ruộng?

***

Vì đánh cuộc, Cung Tuyết Lăng càng ngày càng dậy sớm hơn. Thật vất vả ở ngày thứ ba lại mặt, qua đi vài ngày, nàng rốt cục cũng dậy sớm hơn Độc Cô Tiểu Ngu một khắc. Khẽ nắm tay lại, nàng quay đầu lại nhìn vị hôn phu còn đang ngủ say, dương dương đắc ý.

Hắc hắc hắc, nàng rốt cục cũng dậy sớm hơn hẳn, xem hẳn khóc như thế nào đây!

Độc Cô Tiểu Ngu không khóc, hẳn thậm chí không nồn ra nửa tiếng, cười dài dùng qua đồ ăn sáng sau đó ra ruộng. Bất quá trước khi ra cửa, hẳn ném lại một câu.

“Kho hàng sắp xếp thế nào rồi?”

“Không cần làm gì hết, ta sẽ bảo cha đến mang về, tạm đặt ở trong tiểu cục.”

“Tốt, như vậy nàng có rảnh liền dọn dẹp chuồng heo một chút đi!”

Chuồng heo? !

Cung Tuyết Lăng nhất thời há hốc mồm, nguyên lai, chuồng heo cũng do nàng chịu phụ trách sao?

Ách, cũng phải, hẳn chịu trách nhiệm ở bên ngoài, công việc trong nhà đương nhiên là do nàng “toàn bộ” phụ trách. Nói như vậy, không chỉ chuồng heo, còn có chuồng bò, chuồng gà, ao vịt, vườn rau xanh, ruộng dưa...

Ông trời ơi, nàng không phải là Quan Thế Âm Bồ Tát có tám cánh tay, làm sao hoàn thành hết !!

Cung Tuyết Lăng giật mình sững sờ nghĩ người thật lâu, rốt cục khẽ cắn răng, dứt khoát kéo tay áo, kéo ống quần, cầm lấy cây chổi tre, thật giống một đại tướng quân cầm đao hướng về phía “Chiến trường”.

Nếu hẳn làm được, nàng cũng làm được!

Kết quả, trong buổi trưa Độc Cô Tiểu Ngu trở lại dùng bữa trưa thì không thấy được nửa hạt gạo, chỉ thấy Cung Tuyết Lăng còn đang trong chuồng heo chiến đấu hăng hái không ngừng, còn hùng hổ gơ cây chổi tre cùng con heo lớn giằng co, thật giống như hai quân đánh nhau. Vì nàng không biết nên như thế nào “xin” mấy cái đầu heo vừa mập vừa ngu kia tránh ra để nàng dọn dẹp phân và nước tiểu của chúng, nàng không thể một chưởng đánh chết chúng đi?

Mất thấy nàng từ đầu đến chân một thân đầy phân heo rất chặt vật, Độc Cô Tiểu Ngu cũng không nhìn được nữa, cười to.

Cha nói xong không sai, cưới vợ chính xác phải dựa vào duyên phận. Đi từ Tây Thủy đến Giang Nam, hẳn quả nhiên gặp được duyên phận của mình.

Tiểu thê tử của hẳn, hẳn thích!

***

Người ta nói quen tay hay việc, lao động lâu thành thói quen. Ba tháng sau, tất cả công việc do nàng phụ trách, Cung Tuyết Lăng rốt cục có thể ứng phó tự nhiên, bình tĩnh hoàn thành từng việc, từ việc nhà đến tạp vụ, từ vườn rau xanh đến gia súc, mỗi dạng đều được xử lý thỏa đáng. Ngay cả chính nàng cũng không thể không bội phục chính mình.

Quả thật đúng là thần kì!

Không nghĩ tới nàng còn chưa kịp mở lời, Độc Cô Tiểu Ngu đã đi trước nàng một bước “đặt xuống” một câu vô tình.

“Sắp bắt đầu thu hoạch, từ ngày mai, nàng theo ta cùng nhau hạ điền.”

Hạ điền? ! (trồng cây)

Nàng phải hạ điền?

Nàng?

Hạ điền?

“Đợi một chút, đợi một chút, ta không phải phụ trách các công việc trong nhà thôi sao?” Cung Tuyết Lăng lớn tiếng kháng nghị.

“Ngày mùa, nông phụ cũng phải hỗ trợ hạ điền.” Bất cứ lúc nào, Độc Cô Tiểu Ngu cũng cười dài, bất quá lúc này nhìn qua cũng có điểm vui sướng khi thấy người gặp họa.

“Thế còn việc nhà thì làm sao bây giờ?”

“Ta sẽ giúp nàng, việc gì cũng có thể đợi... , chính là gặt lúa thì không đợi được, sau khi gặt lúa xong còn phải trồng tiếp lúa mùa!”

Lời của lão công của nàng chính là thiên lý.

Không có cách nào khác, Cung Tuyết Lăng không thể làm gì khác hơn là “không trâu bắt chó đi cày” đội nón rộng vành, cầm lưỡi hái theo Độc Cô Tiểu Ngu cùng nhau hạ điền, bắt đầu một tháng mưa gió lạnh lẽo thê lương.

Cắt lúa, đập lúa rồi phơi lúa, xúc mạ, chọn mạ rồi gieo mạ, không nói tới Cung Tuyết Lăng căn bản là người ngoài nghề một chút cũng không biết, bước chân đầu tiên bước vào trong ruộng đất chẳng khác gì bùn loãng, thì mới hiểu rõ hàm nghĩa của việc bước đi gian nan. Nàng còn chưa kịp tiến nửa bước thì cả người mềm chút ụp mặt sập vào bên trong bùn lầy.

Chưa nói đến việc lưỡi hái của nàng một nhát chém xuống không cắt được nửa cây rom rạ lại thiếu chút nữa cắt đứt cổ chân của mình. Hoặc là cảnh sắc tươi đẹp giữa trưa hè có bao nhiêu nóng bỏng mãnh liệt, tùy tiện phơi nắng lập tức có thể phơi nắng làm cho đầu óc choáng váng, đầu cháy đen, người ta còn cười nhạo bảo nàng cấy mạ giống “câu lươn”.

Những chuyện này cũng không nói đến, cực khổ nhất chính là suốt ngày phải khom người, từ sáng sớm cho đến đêm, thật lâu mới dựa lưng một chút, ngay sau đó phải cúi xuống tiếp tục công việc, liên tục vài ngày như vậy, Cung Tuyết Lăng nhanh chóng trở thành một cái cây khô.

“Ta mấy tuổi rồi?”

“... Mười bảy.”

“Không, bảy mươi.”

Còng lưng ngàn năm làm xương sống không thẳng nổi, Cung Tuyết Lăng cố hết sức kéo cặp chân vào trong phòng ngủ, ngã lên giường, cũng không đứng dậy nổi, tiếng nàng rên rĩ hoà cùng tiếng cười lớn của Độc Cô Tiểu Ngu. Ngoài phòng, tiếng côn trùng, ếch kêu thật là náo nhiệt.

Đáng giận, dám cười nhạo nàng, tốt, nàng sẽ cho hắn nếm thử mùi vị của canh ba đậu!

Bất quá, phải đợi qua vụ này mới tính, nếu không há chẳng để một mình nàng gánh vác, để nàng hoàn toàn chịu trách nhiệm, cái mạng nhỏ này chắc bị lấy đi hơn phân nửa.

Ô ô ô, eo của nàng!

Ai ngờ ngày mùa vừa mới đi qua, Cung Tuyết Lăng còn không có cơ hội để cho Độc Cô Tiểu Ngu nếm thử tư vị đem ruột kéo ra, Độc Cô Tiểu Ngu lại ra một đạo “mệnh lệnh” khác.

“Giờ phút này chính là thời điểm khai lang trường thành, chúng ta phải cho thêm đất, bón thêm phân cho chúng.”

“Chúng ta?”

“Đúng, chúng ta.”

“Chàng, còn có ta?”

“Đúng, ta, còn nàng nữa, nếu không còn có ai?”

Lão công nói cũng là nguy biện!

Bất quá...

“Được rồi, chúng ta thì chúng ta!” Ô ô ô, không nghe không được.

Cho nên, chọn mạ bây giờ phải sửa thành bốn phân, nàng lại phải ở ngoài ruộng, bất quá lúc này là “ruộng” khoai lang.

Ruộng khoai lang đang ở một bên, một bên là ruộng lúa nước, bốn phân, cho thêm đất cho chúng nó đơn giản rất đơn giản, chỉ cần đào hai rãnh nhỏ hai bên, đem móc bùn đất ra cho ở quanh gốc rễ của chúng là được.

Nói đơn giản nhưng cũng không đơn giản. Trước tiên phải bón quanh rễ của chúng một lớp phân súc vật thật dày, sau đó mới có thể moi đất ra cho phân quanh gốc rễ được. Vì thế cả ngày phải ngồi chồm hổm, nàng chỉ muốn tìm thời cơ thuận lợi té xỉu cho hẩn thấy. Nhưng mà... ngay cả đứng lên cũng không nổi, nàng còn có thể giờ trò quý gì?

Nàng phải làm việc vất vả như thế một thời gian sau. Thật vất vả, bên trong ruộng việc đều giúp xong, nàng rốt cục có thể trở về nhà nghỉ ngơi dưỡng sức, có một chút ít thời gian để nghĩ làm sao để cho lão công nếm thử vị canh ba đậu mới được

Không ngờ nàng còn chưa kịp nghĩ cách, Độc Cô Tiểu Ngu đã chủ động nói với nàng.

“Về sau những việc nặng nàng đừng làm nữa.”

“Tại sao?” Hẩn rốt cuộc cũng tìm được lương tâm giấu ở nơi nào sao?

“Bởi vì...” Độc Cô Tiểu Ngu cười hi hi từ phía sau ôm nàng, trước trộm hôn nàng một cái, sau đó xoa bụng của nàng, “Nàng có thai.”

Hơ, hẩn biết rồi!

Nàng nguyên nghĩ đợi hai ngày nữa mới nói cho hẩn thêm kinh hi, thí dụ thời điểm khi hẩn tiêu chảy đến ngay cả ruột cũng muốn rút ra ngoài, cũng có khả năng hẩn biết nàng giờ trò quý, đến lúc đó nói cho hẩn biết mới là thời cơ tốt nhất không phải sao?

“Vậy ai chịu trách nhiệm những việc lật vật kia?”

“Ta.” Bàn tay thô ráp của Độc Cô Tiểu Ngu đặt trên bụng nàng nhẹ nhàng dao động. “Sau này ta sẽ tranh thủ làm những công việc lật kia, nàng mệt mỏi phải nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Khó được hẩn như thế ôn nhu, Cung Tuyết Lăng không khỏi lạ lẫm nhưng có chút say mê.

Thành thân gần nửa năm, thật ra thì cơ hội bọn họ gần gũi cũng không nhiều, bởi vì hẩn có công việc của hẩn, nàng cũng có việc nàng muốn làm, một ở ngoài đồng, một ở nhà, mỗi ngày từ sáng sớm đến khi tối muộn, cơ hồ không có một khắc nghỉ ngơi.

Bất quá sau khi lên giường, hẩn luôn là sẽ cùng nàng hàn huyên về chuyện của cha mẹ của hẩn ở Tây Thủy, các thức thức, các tỷ muội cùng hẩn chơi đùa từ nhỏ đến lớn. Hẩn còn kể chuyện về thôn trang như thế nào, cuộc sống của bọn họ từ nhỏ đến lớn ra sao.

Nói thật, việc hẩn kể cũng hết sức bình thường, cơ hồ đi tới chỗ nào cũng có thể gặp. Những chi tiết bình thường như thế khi qua miệng Độc Cô Tiểu Ngu lại trở nên thú vị, chứng hiện ra trước mắt nàng một cách sống động, khiến nàng tự nhiên sinh ra một loại cảm tình.

“Tiểu ca.”

“Ân?”

“Nhà chàng cũng không nghèo có đúng hay không?”

“Ân.”

“Không cần chàng một mình chạy đến nơi đây làm ruộng nuôi gia đình có đúng hay không?”

“Ân.”

“Vậy chàng như thế nào bỏ được nơi tốt đẹp như thế mà chạy đến đây?”

“... Thành thật mà nói, ta bị đuổi.”

“Nha? Là bị đuổi?” Tựa vào vai Độc Cô Tiểu Ngu, cái đầu nhỏ kinh ngạc bật ra. “Tại sao? Chàng đã làm việc gì tán tận lương tâm sao?”

Độc Cô Tiểu Ngu nhún nhún vai, đem đầu của nàng một lần nữa tựa vào vai hắn.

“Bởi vì ta lần nữa không chịu thành thân cho nên cha ta muốn ta cưới vợ, sinh con rồi mới có thể quay về.”

“A, ta hiểu, bởi vì chàng là con trai độc nhất có đúng hay không?”

“Trên thực tế, Độc Cô gia đại đại đơn truyền mấy đời, không chỉ có ta là con trai độc nhất, cha ta cũng là con trai độc nhất.”

“Thì ra là như vậy.” Cung Tuyết Lăng lẩm bẩm. “Xem ra ta phải nỗ lực một chút, mau mau sinh ra con trai, chúng ta mới có thể sớm một chút trở về gặp họ.”

Con người hắn lưu xuống ngắm nàng thật kỹ. “Nàng muốn cùng ta trở về Tây Thù?”

Cung Tuyết Lăng hai mắt hướng lên, vừa vặn đón nhận ánh mắt của hắn, “lấy gà theo gà, lấy chó theo chó, ta đã gả cho chàng, cũng phải cùng chàng về quê nhà đúng không?” Nàng kỳ quái hỏi ngược lại.

“Nàng không luyến tiếc rời đi Giang Nam?”

“Dĩ nhiên cũng có một chút không nỡ. Bất quá, không thể cùng lúc chọn hai thứ được, con người dù sao cũng phải phải từ bỏ một vài thứ, mới có thể có được một thứ khác, không phải sao?”

Đúng là, có điều được tất có điều mất, có điều mất cũng tất có điều như ý.

Độc Cô Tiểu Ngu đưa mắt thật sâu nhìn nàng chốc lát, nụ cười trên môi ngày càng sâu, còn lộ ra một vẻ ôn nhu.

“Như vậy, chờ sau khi nàng sinh con xong, chúng ta trở về Tây Thù thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Cười Hời Sinh Từ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Cuộc sống nông gia hết sức cực khổ, hết sức bận rộn, cơ hồ quanh năm suốt tháng đều có công việc, cho dù Cung Tuyết Lăng tạm thời không cần làm việc nặng, nhưng vẫn có không ít những việc không tên.

Giặt quần áo nấu cơm, dọn dẹp quét dọn, cho gà vịt ăn, nuôi heo nuôi bò, còn phải thay hài tử trong bụng may quần áo. Cuối năm phút chốc cũng đến, nàng cũng phải thay lão công may áo mới, làm giày mới. Sáng sớm vừa mở mắt đã bận việc, từ trong nhà bận đến ngoài phòng, lại từ ngoài phòng bận đến trong nhà, luôn là cho đến lúc lên giường, nàng mới có thể thả lỏng để lấy hơi một chút.

Làm ruộng không giống với đánh nhau, một thân võ công cũng không cần sử dụng. Cho dù nàng là võ lâm đệ nhất cao thủ, một khi gả vào nhà nông, mồ hôi chính là sức lực lớn nhất cần thiết làm việc nhà.

Về phần Độc Cô Tiểu Ngu, tháng mười thu hoạch lúa mùa, đập lúa, phơi lúa, sau đó đóng vào bao, công việc một năm của hắn cũng chính thức tuyên bố kết thúc. Về sau, hắn cơ hồ điều ở nhà, tu sửa tường và hàng rào, tu sửa chuồng gà cùng chuồng heo, tết cỏ khô làm giày rơm, cũng giúp Cung Tuyết Lăng giặt quần áo quét dọn phòng ở, nấu cơm làm dưa muối, thỉnh thoảng đi ra ruộng xem rau trong ruộng đã gieo đã nảy mầm mọc rễ hay chưa, thuận tiện hái một chút rau dưa với khoai lang.

Thoáng cũng đến ngày mồng tám tháng chạp.

“Phải chuẩn bị lễ mừng năm mới.”

“Ta đã chuẩn bị.”

“Chàng?” Cung Tuyết Lăng chém xéo mắt mà trên dưới đánh giá lão công. “Chàng có xay bột làm bánh bao với bánh ngọt không?”

Độc Cô Tiểu Ngu gật đầu.

“Thịt muối, bánh gạo, hạt kê rang vàng?”

Độc Cô Tiểu Ngu lần nữa gật đầu.

“... Chàng rốt cuộc không có cái gì?”

Độc Cô Tiểu Ngu hơi suy nghĩ một chút, chợt nhả chỉ chỉ cái bụng đội lên của nàng, Cung Tuyết Lăng cười mắng đẩy đầu ngón tay của hắn ra.

“Chàng nếu là thật có thể nghỉ ngơi hài tử, ta nghĩ không nên gả cho chàng!”

Bất quá làm cho Cung Tuyết Lăng kinh ngạc, chính là Độc Cô Tiểu Ngu biết chữ.

“Người nào dạy chàng?”

“Cha ta.”

“Cha chàng, công công không phải là làm ruộng?” (A Từ: công công => cha chồng.)

“Hắn là thôn trưởng thôn chúng ta.”

Khó trách, thôn trưởng biết chữ cũng không coi là kỳ quái. Nhưng không chỉ có như thế, hắn còn có thể...

“Ai dạy chàng vẽ tranh?”

“Nhị thúc.”

“Ta đoán Nhị thúc cũng không phải là làm ruộng a?”

“Hắn là đại phu.”

“Ai dạy chàng làm thơ?”

“Lục thúc.”

“Lục thúc làm gì?”

“Ngọc Thạch thương nhân.”

“Cắt giấy?”

“Thất thúc, hắn là châu báu thương nhân.”

“Pháo trúc?” (A Từ: Pháo trúc => pháo hoa trong ống trúc.)

“Tứ thúc, hắn buôn bán ngựa.”

“... Xin hỏi trưởng bối của chàng, rốt cuộc người nào làm ruộng?”

“Không một ai.”

“Vậy còn chàng tại sao phải làm ruộng?”

“Ta thích.”

Cung Tuyết Lăng không biết nên khóc hay cười phất tay một cái. “Được rồi, được rồi, tùy chàng chúng ta tự mình viết câu đối xuân, vẽ tranh tết, cắt giấy, làm pháo trúc!”

Nàng vẫn tiếp tục may quần áo làm giày, ít nhất cái này, Độc Cô Tiểu Ngu không giúp được nàng.

Cho nên, bọn họ luôn là bề bộn công việc, bởi vì bọn họ hết thảy đều dựa vào mình, không có bất kỳ người hầu, cũng không mua đồ có sẵn, bên trong ruộng rau có các loại rau dưa, gà vịt heo cũng là tự mình nuôi. Dòng suối nhỏ chảy qua trước phòng có rất nhiều, rất nhiều cá tươi ngon. Trên sườn núi sau nhà còn có cây đào, cây táo... Trừ muối ăn ở ngoài, bọn họ đều là tự cấp tự túc... Cơ hồ...

“A, đúng rồi, kim và chỉ khâu, cái này chàng không có biện pháp làm?”

“... Ta đi mua.”

“Thuận tiện mua chút kẹo mạch nha, bánh đường, mứt quả, quả hạch đào, bánh quà hồng, bánh táo, hạt dẻ, cả củ ấu nữa.

“...”

Wow ha ha ha, ta chỉ biết hấn làm không được những thứ kia!

Bất quá nàng cũng vì vậy loay hoay không có thời gian, cũng không còn dư thừa tinh lực bận tâm những thứ khác. Trừ phụ thân cùng hai vị ca ca mỗi tháng cũng sẽ thay phiên tới thăm nàng, nàng lâu chưa có trở về nhà mẹ đẻ .

Mặc dù trước khi thành thân nàng tự nói với mình chỉ cần có thời gian sẽ phải trở về nhà mẹ xem một chút, tốt nhất là mỗi ngày trở về một chuyến, dù sao nhà mẹ đẻ gần trong gang tấc, chỉ cần tranh thủ một chút vào thành một chuyến là được, hơn nữa nàng có khinh công, cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Nhưng từ khi gả cho nông gia, nàng một chút cũng không còn nghĩ tới muốn về nhà mẹ đẻ, thậm chí ngay cả ngày thứ ba lại mặt cũng đã quên.

Bởi vì bận quá, mệt mỏi quá

Nghĩ tới đây, hai vị ca ca đã một tháng vẫn chưa đến. Bởi vì đến cuối năm, công việc của bọn họ cũng bắt đầu bận rộn hay sao?

***

Cười tuần mã phong trần mệt mỏi chạy vào bên trong thành Vô Tích, người đầu lĩnh trung niên thật to thở phào nhẹ nhõm.

“Cuối cùng cũng trở về kịp.” Cung Mạnh Hiền lầm bầm nói : “Việc lần này thật tiêu tốn không ít thời gian !”

“Con còn tưởng rằng sẽ được đón mừng năm mới bên ngoài” Cung Trọng Thụ cảm khần tay lau đi về mặt đầy bịu bậm.

“VẬY cũng không được , nhưng nếu thật sự là như thế, cha tất nhiên sẽ bỏ lại tiêu kia rồi một mình mau mau trở về.” Cung Trọng Khanh quả quyết nói: “Đầu năm hai người không thể không có một người ở tiêu cục, nếu không tiêu muối trở về thì sao?”

“May là trở về kịp.” Cung Mạnh Hiền moi một vụn vụn vỏ cò.

“VẬY cũng không, con... à?” Cung Trọng Thụ đột nhiên sừng sốt một chút. “Nhìn kia, trước cửa tiêu cục, chẳng phải là cô cô cùng biểu ca sao?”

Vừa nghe, Cung Mạnh Hiền cùng Cung Trọng Khanh liền song song nhú mày, cũng cùng nhau dòi mắt trông qua, quả thấy Cung Như Mị cùng Lục Học Quý hai mẹ con đang đứng trước cửa, đưa tay chỉ huy mọi người đem mấy cái thùng vào tiêu cục, nhìn trận chiến, thật giống như bọn họ dường như muốn mang vào tiêu cục.

“Chậm đã!” Cung Mạnh Hiền vội vã đến trước tiêu cục kéo cương ngựa, nhảy xuống. “Các người đang làm gì đó?”

Liếc thấy Cung Mạnh Hiền, Cung Như Mị tựa hồ có điểm kích động, con người liều mạng xong tròn, cố gắng trấn định lại. “Không có gì, muối... Muối chỉ là muốn, một năm đã qua, hai mẹ con muối, ách, có điểm tịch tịch, cho nên muốn trở về cùng đại ca cùng nhau đón lễ mừng năm mới thôi!”

“Một năm đã trở lại?” Cung Mạnh Hiền hoài nghi tầm mắt nhất nhất quét qua bọn hạ nhân vừa đem một nửa hòm. “Chẳng qua chỉ một năm, vì sao đem tất cả hành lý đến đây như thế?”

Cung Như Mị miễn cưỡng kéo ra nụ cười. “Đề ... thuận tiện nha, để muối đỡ phải tìm này nọ không được.”

Cung Mạnh Hiền hí mắt nhìn chăm chú hai mẹ con Cung Như Mị chốc lát, lắc đầu “Các người có thể cùng nhau cùng mừng năm mới, nhưng chỉ có thể mang quần áo và một ít thứ khác, còn những thứ này...” Hấn vung tay lên. “Đem trở về đi!”

“Tốt sao!” Cung Như Mị bất đắc dĩ chỉ thị người hầu sẽ đem tất cả quan tài bàn hồi con lừa mã bước đi, đợi nàng cùng con gior lên bao quần áo muốn vào trong tiêu cục đi, lại bị Cung Mạnh Hiền ngăn trở. “Đại ca?”

“Thành thật nói cho ta biết, có phải hay không Học Quý vừa gây ra họa gì rồi?”

Cung Như Mị rút khẩu khí, “Không có! Không có!” Vợ vàng hấp tấp phủ nhận. “Kể từ khi đại ca đem khu Mã Lư giao cho Học Quý, Học Quý cũng chỉ có lui đến khu nuôi ngựa đó, những nơi khác cũng không có đi nữa, thì làm sao có thể gây họa được?”

Cung Mạnh Hiền hồ nghi nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, nụ cười của Cung Như Mị cũng càng lúc càng méo mó.

“Tốt nhất là không có, tốt, vào đi thôi, qua nguyên tiêu thì các người phải trở về!”

Nhìn hai mẹ con bọn họ âm âm vào trong tiêu cục, giống như người chạy nạn, Cung Trọng Khanh cùng Cung Trọng Thụ nhìn nhau.

“Hấn không có gây họa, tin được không?”

“Không tin!”

“Ta cũng không tin.” Cung Mạnh Hiền nhìn hai đứa con thở dài nói : “Nhưng bọn hấn không thừa nhận, cha cũng không thể đuổi bọn họ. Bất quá một khi bị ta phát hiện Học Quý gây họa, ta sẽ lập tức báo cho nhà chồng nàng bên kia đón bọn họ trở về!”

Hy vọng lúc này không phải là gây ra họa lớn gì. ....

Cung Như Mị trở lại về tiêu cục, nên tết năm thứ hai về nhà thăm bố mẹ, Lục gia tử muội tự nhiên cũng cùng phu quân đến tiêu cục chúc tết. Cung Tuyết Lăng không thể tránh khỏi cùng họ mặt đối mặt.

Vừa khéo ba biểu tử muội bọn họ đều mang thai, bất quá ba biểu tử muội cũng là ba hình dáng.

Từ trước đến giờ Lục Bội Cầm điều ngoa ương ngành thế lại sợ hãi rụt rè giống con chuột nhỏ, chỉ dám bước đi theo phía sau Hải công tử, hắn không ngồi, nàng cũng không dám ngồi, bất kể nói gì, làm chuyện gì cũng phải nhìn qua sắc mặt của Hải công tử, nom nớp lo sợ làm cho phu quân mất hứng.

Mà Lục Bội Nghi thì luôn dùng đôi ánh mắt oán hận trừng trừng nhìn Cung Tuyết Lăng, giống như Cung Tuyết Lăng đoạt mất phu quân lại trộm nhĩ tử của nàng, nàng chắc đang suy nghĩ phải dùng thủ đoạn nào để “Bảo thù”.

Chỉ có Cung Tuyết Lăng vẫn không thay đổi, không có chút nào thay đổi.

“Biểu tử, biểu muội, các người vẫn khỏe?”

“Ta...” Lục Bội Cầm liếc phu quân Hải công tử một cái.” Ách, tốt lắm”

“Ngươi cho là sẽ có chuyện gì?” Lục Bội Nghi mắt lạnh liếc xéo Cung Tuyết Lăng.

Nàng như vậy là sao?

Nàng cho là Lục Bội Nghi đã đạt được thứ mình muốn, bất kể kết quả như thế nào cũng không thể trách người khác, càng đừng nói tất cả oán giận đều đem đổ trên đầu nàng.

Biểu tử muốn cướp vị hôn phu của nàng, nàng cũng không oán giận, còn muốn nàng như thế nào?

“Như vậy...” Cung Tuyết Lăng xem như nàng không có mặt, lần lượt chuyển hướng vị hôn phu của các nàng. “Biểu tử phu, biểu muội phu, hai vị vẫn khỏe?”

“Đều nhờ biểu tử hỏi thăm, ta rất khỏe.”

Hải công tử nhần nhần nhí nhí lấy tay khăn che miệng, hình dáng ngượng ngùng, thuận tiện ném qua mị nhãn tới một người. Cung Tuyết Lăng không khỏi run run, vội vàng tránh khỏi ánh mắt của hắn, miễn cho ánh mắt rút gân, dạ dày co thắt, không khéo cả bữa tối hôm qua không nhịn được cũng phun ra.

Thật ra thì Hải công tử có thể cũng coi là nam nhân tuấn mỹ, nhưng cái kiểu ẻo lả này làm cho người ta hoài nghi hắn rốt cuộc là nam hay là nữ. Về phần Hạ Hầu Lam...

Cung Tuyết Lăng nhìn vị hôn phu trước đây, một chút cũng không hối hận gả cho Độc Cô Tiểu Ngu.

Hạ Hầu Lam là một võ lâm thế gia đệ tử điển hình, phong độ phiêu phiêu, cử chỉ nhanh nhẹn, anh tuấn lịch lãm. Không biết có bao nhiêu cô nương, các tiểu thư để mắt đến hắn, nhưng nàng vẫn không cảm thấy hắn là một người chồng tốt.

Bởi vì trừ võ công ở ngoài, hắn cái gì cũng không biết, ngay cả châm trà cũng sẽ không.

“Lăng muội, nàng...” Hạ Hầu Lam chần chờ, cố gắng nuốt lại lời nói vừa thốt ra, đổi hỏi: “Nghe nói nàng gả cho nông dân?”

“Đúng, là làm ruộng.” Cung Tuyết Lăng khoái trá thừa nhận, chợt quay đầu lại gọi “Tiểu ca!”

Đang cùng Cung Mạnh Hiền nói chuyện, Độc Cô Tiểu Ngu quay đầu lại, Cung Tuyết Lăng vẫy tay, hắn lập tức hướng Cung Mạnh Hiền tạ lỗi, sau đó bước nhanh đi về phía Cung Tuyết Lăng.

“Chàng...” Cung Tuyết Lăng rất tự nhiên ôm lấy khuỷu tay Độc Cô Tiểu Ngu. “Chính là vị phu quân của muội.”

“Hắn là làm ruộng sao?” Lục Bội Nghi thốt ra, giật mình hỏi.

“Thật không giống a!” Lục Bội Cầm cũng thật bất ngờ lắm bả nói.

Đâu chỉ không giống, ba nam nhân đứng chung một chỗ, Hải công tử chính là hình thức đáng chú ý. Hạ Hầu Lam bộc lộ tài năng, đủ nổi bật. Mà Độc Cô Tiểu Ngu trầm ổn nội liêm, không hiện bất sắc thái nào, nhưng chỉ liếc mắt một cái, mọi người chú ý tới nhất định là Độc Cô Tiểu Ngu, bởi vì hắn có một loại khí chất mà người khác không có, đọng ở trên môi hắn là một nụ cười giữ chặt ánh mắt người nhìn. Chỉ cần hắn nhìn người, lòng của người cũng sẽ bị níu lấy.

Hắn mới là bắt mắt nhất.

“Không phải mới là lạ!” Cung Tuyết Lăng oán hận thúc phu quân một quyền. “Năm ngoái hắn còn muốn muội theo hắn hạ điền, hại muội thiếu chút nữa thất lung không thẳng được!”

“Ta không phải đã để cho nàng nghỉ ngơi sao?” Độc Cô Tiểu Ngu cười dài vì mình biện hộ.

“Hừ!” lại đánh một quyền nữa “Nếu như không phải là ta mang thai, chàng sẽ cho ta nghỉ ngơi sao?” lại thêm một quyền. “Không biết, mừng một chúng ta lại đến đây, ở đến nguyên tiêu mới trở về, nếu muốn nghỉ ngơi thì muội sẽ phải nghỉ ngơi nhiều cho đủ vốn!”

“Được thôi.” Độc Cô Tiểu Ngu vuốt cằm. “Năm nay mười lăm mới lập xuân, sau nguyên tiêu mới ủ cây con thì vẫn kịp.”

“Vậy chúng ta cũng tới có được không, từ mười một ở đến mười lăm.” Hải công tử xấu hổ nói: “Còn các người?”

Hắn hỏi chính là Hạ Hầu Lam, người phía sau miễn cưỡng gật đầu.

“Được rồi, chúng ta cũng sẽ tới.”

Sau tiệc rượu bữa trưa, tính chanh chua của Cung Như Mị cũng không giảm bớt, có lẽ là bởi vì nàng biết Lục gia tỷ muội gà rớt cuộc là không đúng chỗ, vì vậy cũng muốn cho Cung Tuyết Lăng không được tốt như thế.

Cuộc sống nữ nhi của nàng không thoải mái, Cung Như Mị có thể nào chịu yên để cho cuộc sống người nào đó được trôi qua mỹ mãn.

“Lăng nhi, gả cho nông dân thực vất vả đi?”

“Thực là vất vả.” Cung Tuyết Lăng không chút để ý trả lời, bởi vì Độc Cô Tiểu Ngu đang giúp nàng lột vỏ tôm, một con không lớn không nhỏ, thật sự không đủ. “Lấy con lớn một chút!”

“Phu quân của con không mang con đến nơi nào giải sầu nghỉ ngơi một chút sao?”

“Việc nhà không xong, ra khỏi cửa làm gì, làm sao có thời giờ mà dạo chơi!” Cung Tuyết Lăng tiếp tục chỉ huy Độc Cô Tiểu Ngu vì nàng gấp thức ăn. “gấp miếng chân giò kho tàu kia!”

“Ít nhất cũng cho con vài thứ châu báu, trang sức xem như là bồi thường chứ?”

“Vậy không được, xưa nay con chưa từng nghe ai mang châu báu, trang sức mà làm việc nặng nhọc nha, nếu rơi mất làm sao bây giờ?” Cung Tuyết Lăng vừa nói vừa chỉ hướng gà nướng, gà quay xa nhất. “Chân gà, ta muốn chân gà.”

Cung Tuyết Lăng trả lời một câu, Cung Như Mị sắc mặt liền càng khó coi một phần, nàng muốn cho Cung Tuyết Lăng mất mặt, Cung Tuyết Lăng vẫn cứ ung dung, liên tục sai phu quân của nàng gấp này gấp kia, mà Hải công tử thì ngược lại bảo Lục Bội Cầm gấp thức ăn, lột vỏ tôm cho, mà Hạ Hầu Lam thì lặng lẽ dùng thức ăn, không thêm quan tâm đến Lục Bội Nghi.

Thật là quá đáng, gả cho nông dân lại kiêu ngạo như thế!

“Cùng phu quân là nông dân ra cửa nhất định là rất mất thể diện đi?” Cung Như Mị lớn tiếng nói, ác ý rất rõ ràng.

Cung Mạnh Hiền về mặt đột nhiên tím lại, mà hai huynh đệ Cung Trọng Khanh lại càng bốc hỏa, nhưng Cung Tuyết Lăng lại như cũ không thêm để ý, muốn Độc Cô Tiểu Ngu vì nàng múc canh.

“Lạnh quá, trước uống ngụm canh ấm áp một chút đi!” Nàng nhàn nhạt nghiêng mắt nhìn Cung Như Mị một cái. “Tại sao lại mất thể diện? Tiểu ca không ăn trộm, không cướp của giết người, đường đường chánh chánh làm ruộng sống, nơi nào mất thể diện? Không có nông dân, cô cô có gạo ngon để ăn, cháo loãng mà uống sao? Không có nông dân, cô cô cũng đừng hòng có bánh bao mà ăn, xin hỏi có điểm nào làm cho con mất thể diện?”

Cung Như Mị nhất thời cứng họng.

“Nhưng biểu muội là tiêu cực thiên kim đại tiểu thư.” thấy mẫu thân á khẩu, Lục Học Quý vội vàng chen lời giúp mẫu thân một phen. “Gả cho một người hạ đẳng làm ruộng thô kệch, cho dù một mình muội không cảm thấy mất thể diện, cậu cùng biểu ca, biểu đệ cũng mất thể diện thay muội, càng đừng nói đến biểu ca cùng mẹ rồi!”

Nghe vậy, Cung Mạnh Hiền giận tím mặt đang định mở miệng, lại bị Cung Tuyết Lăng giơ tay ngăn lại, nàng cười ngọt ngào.

“Muội dù có mất thể diện hơn nữa cũng không bằng biểu ca mất thể diện, suốt ngày chuyện gì cũng không làm, chỉ biết gây họa, sống phóng túng, đối với người khác thì kiêu ngạo, gây họa thì khóc lóc ăn quít nhờ cô cô cứu lấy mạng nhỏ. Muội nói cho huynh biết, biểu ca, loại người như thế này mới làm cho mọi người bên cạnh mất thể diện, ngay cả những người hầu hạ bên cạnh cũng không ngẩng đầu lên được!”

Những câu sự thật, như kim châm thấy máu, Cung Tuyết Lăng càng nói càng hăng, mặt Lục Học Quý càng lúc càng đỏ, nói xong lời cuối cùng, mặt Lục Học Quý giống như trăm hoa đua nở muôn tía nghìn hồng, rất nhiều màu sắc, vừa lúng túng vừa giận, muốn phản bác nhưng nhà không ra nữa chữ.

Mất thấy con bị nói không chịu được như thế, mặc dù cũng là sự thật, nhưng là không tới phiên Cung Tuyết Lăng quở trách, Cung Như Mị xấu hổ thành giận, muốn lật đổ cả bàn tiệc, nhưng đành bấm bụng.

“Đủ rồi, nếu như ở chỗ này không vui, mẹ con các người hay là trở về Lư Mã của mình đi!”

Cung Mạnh Hiền một câu nói thốt ra, hai mẹ con Cung Như Mị lập tức ngậm chặt miệng, cổ nghẹn thành màu tím cũng không dám mở miệng. Cho nên, mọi người rốt cục có thể bình an ăn bữa cơm. Nếu có người nói chuyện cũng là tán gẫu một chút việc vặt trong nhà, không người nào dám tùy ý khơi ngọn lửa chiến tranh.

Bất quá, chuyện vẫn chưa xong, hoàng hôn, các con rề nên mang theo vợ lên đường về nhà.

“Chàng chờ một chút, ta đến nhà kho lựa chút vải vóc đem về nhà.” Cung Tuyết Lăng nói nhỏ với Độc Cô Tiểu Ngu.

Đồ cưới của nàng toàn bộ đã đem về để trong nhà kho ở tiêu cục, nếu cần gì thì phải trở về lấy, bất quá chỉ dùng đến vài vóc, luôn là Độc Cô Tiểu Ngu trở về giúp nàng lấy.

“Lăng muội!”

Ở trước cửa nhà kho, nàng bị gọi lại.

“Biểu tỷ phu, có việc gì?”

Nghe Cung Tuyết Lăng xưng hô đối với hần như vậy, Hạ Hầu Lam khước miệng co giật một chút. “Nói cho ta biết, Lăng muội, thật là muội chủ động buông tha cho ta sao?”

“Đúng vậy a.”

“Tại sao?”

Cung Tuyết Lăng đứng thẳng một chút vai. “Đại ca hần là đã nói cho huynh biết?”

Hạ Hầu Lam lắc đầu. “Ta muốn biết lý do chân chính, lý do của muội, ta vẫn cho là muội thích ta, giống như ta vẫn thích muội!”

Hần không cam lòng sao?

“Bởi vì huynh cái gì cũng không biết.”

“Ta không hiểu.”

Cung Tuyết Lăng thở dài. “Xin hỏi huynh, trừ võ công ra, huynh còn biết cái gì?”

Nàng nói rất rõ ràng, nhưng Hạ Hầu Lam vẫn không rõ.

“Trừ võ công ra, ta còn cần phải biết cái gì?”

“Chỉ cần huynh nguyện ý, cái gì cũng có thể a!” Cung Tuyết Lăng khoa trương phát tay một cái. “Tối thiểu, huynh không thể tự mình chiếu cố mình sao? Giống cha muội cùng ca ca muội, ở nhà có người hầu hạ, nhưng khi ra bên ngoài, bọn họ có thể tự lo cho bản thân, phạm là giặt quần áo nấu cơm, vá xiêm y, những việc cơ bản nhất, mặc dù không tinh thông, ít nhất bọn họ đều biết làm. Mà còn huynh?”

“Ta... Ta...” Hạ Hầu Lam nói không ra lời, bởi vì hần chính xác cái gì cũng không biết.

Cung Tuyết Lăng than thở thật sâu. “Mỗi lần xem huynh mang theo người hầu ra cửa hầu hạ ăn uống cùng nghỉ ngơi, muội đã cảm thấy mất thể diện, nói cho huynh nghe, huynh nghe không vào, kiên trì có người hầu hạ, vì sao phải là bản thân huynh không động thủ? Bản thân muội muốn hỏi một chút, huynh có tay có chân, vì sao nhất định phải là người khác tới hầu hạ huynh? là ra về ta đây sao?”

Hạ Hầu Lam có chút bất mãn, cũng có chút tức giận. “Cho nên muội tình nguyện gả đến nông gia sống cuộc sống khổ cực qua ngày?”

Cung Tuyết Lăng lắc đầu nghĩ một lát.

“Ân, thật sự chính là cuộc sống khổ cực, mọi thứ đều phải tự mình làm, mỗi ngày đều có những việc nặng nhọc, giặt quần áo nấu cơm, cho gà vịt ăn, dọn chuồng heo, quét chuồng bò, ngày mùa còn phải hạ điền, vừa mở mắt cho đến khi trời tối, thời gian để thờ cũng không có. Bất quá...”

Cung Tuyết Lăng ra vẻ thỏa mãn, cười kìm đồng tiền. “Mỗi một ngày cuộc sống cũng rất phong phú, mỗi ngày có thể thấy thành quả mà mình đã cố gắng, cái loại cảm giác thỏa mãn này không phải loại người không làm việc chân tay như huynh có thể hiểu được. Còn có...”

Nụ cười của nàng càng sâu. “Tiểu ca a, chàng cơ hồ cái gì cũng biết, bất kể là việc nam nhân, nữ nhân, chàng đều có thể một mình lãnh trách nhiệm. Huynh biết nó có ý nghĩa gì không? Ân, đúng rồi, đó có nghĩa là sẽ làm cho nữ nhân của hần có thể an tâm dựa vào...”

“Nhưng hần không biết võ công!” Hạ Hầu Lam thốt ra.

“Vậy thì như thế nào?” Cung Tuyết Lăng không thèm để ý bấu môi một cái. “Trên đời này người không có võ công rất nhiều, bọn họ còn không phải sống rất tốt sao, nếu thật sự cần thì đã có muội!”

Hạ Hầu Lam trầm mặc một hồi nói.

“Cho nên, muội cảm thấy hần tốt hơn ta?”

“Muốn nói thật, đúng, muội cảm thấy Tiểu ca hơn huynh nhiều lắm!” Cung Tuyết Lăng nặng nề nói: “Trong mắt của muội, chàng là một nam nhân hiểu rõ ý nghĩa sinh tồn, mỗi ngày sống rất chân thành, mà huynh chỉ là một đại thiếu gia sống an nhàn sung sướng, mỗi ngày trôi qua không lý tưởng; khi lớn tuổi, chàng có thể kiêu ngạo lớn tiếng nói chàng cả đời này làm bao nhiêu việc, chầy bao nhiêu mồ hôi, mà huynh cái gì cũng không nói được, bởi vì thời gian trong đời của huynh chỉ là sống uống phí !”

“Muội hần phải sớm một chút nói cho ta biết.” Hạ Hầu Lam nhếch đôi môi, hai mắt gắt gao trừng ở nàng.

“Muội đã nói rồi, nhiều lần, nhưng huynh nghe không vào thôi!”

“Vậy cũng không nên vụng trộm để biểu tỳ gả cho ta!”

Vụng trộm?

“Xin chờ một chút!” Cung Tuyết Lăng nhìn chằm chằm Hạ Hầu Lam. “Chúng ta không phải là có phải người qua nhà hỏi huynh có đồng ý hay không, mà chẳng phải là đã đồng ý sao?”

“Không có!” Hạ Hầu Lam tức giận phủ nhận. “Huynh lập tức cự tuyệt, chưa bao giờ đồng ý chuyện này!”

“A...” Không cần vận dụng đến đầu óc, Cung Tuyết Lăng có thể đoán được tất nhiên cô cô đang âm thầm giờ trò quý, khó trách khi đó nàng muốn đích thân phải người đi thông báo Hạ Hầu gia. “Nhưng đem tâm hồn, huynh...”

“Ta uống rượu say.” Hạ Hầu Lam căm giận nói, hời hợt vô hạn. “Ngày thứ hai mới biết không phải là muội gả tới đây.”

Cho nên muốn muốn trả hàng cũng không còn kịp rồi, bởi vì hần đã mở ra sử dụng.

Lúc này đổi lại Cung Tuyết Lăng không nói gì yên lặng thật lâu.”Ách, muội thật xin lỗi, huynh bị dấu điểm lừa gạt, nhưng sự thật đã là như thế, trong bụng biểu tỳ đã có hài tử của huynh, muội cũng đã gả cho Tiểu ca, bây giờ lại truy cứu nguyên nhân có ý nghĩa gì đâu?”

“Không công bằng!” Hạ Hầu Lam phẫn nộ vung hai cánh tay. “Huynh vẫn cho là người huynh muốn kết hôn là muội!”

Gặp chuyện kích động như vậy, oán giận như vậy. Ngay tức khắc không thể đem sự thật đảo ngược, Cung Tuyết Lăng không khỏi có chút kinh ngạc.

Như thế nào, hần thật thích nàng như vậy sao?

Không, mới không phải, có lẽ hần có một nửa là thích nàng, nhưng một nửa khác, hần không cam lòng buông tha cho nàng, cảm thấy thật mất mặt, lòng tự trọng bị thương tổn.

Đường đường Hạ Hầu đại thiếu gia lại thua kém một nông dân, quá xem thường hần rồi!

“Nhưng là... Nhưng là... Biểu tỳ xinh đẹp hơn muội!”

“Xinh đẹp thì như thế nào, nàng cái loại này tùy hứng vô lại, huynh thật sự chịu không nổi!”

“Nhưng nàng đã là thê tử của huynh, hơn nữa lại đang mang thai nha!” Cung Tuyết Lăng bất đắc dĩ nói.

Hạ Hầu Lam hừ lạnh. “Có mang thai thì thế nào, nàng nếu sinh nam tử thì thôi, nếu là sinh nữ nhi, ta liền hưu nàng!”

Nói xong, hần xoay người sai bước rồi đi, Cung Tuyết Lăng đến ngăn cản cũng không kịp, chỉ có thể giật mình ở tại chỗ.

Nói biểu tỳ tùy hứng, thật ra thì chính hần cũng tùy hứng, con rùa đàn độn với con ba ba ngu xuẩn, ngang ngửa không hơn không kém, ai cũng không có tư cách cười nhạo ai!

Bất quá, nàng hay là hy vọng biểu tỳ có thể sinh nhi tử, nếu không biểu tỳ chắc chắn rất thảm nha!

***

“Tiểu ca.”

“Ân?”

“Nếu ta sinh ra là nữ nhi thì phải làm sao bây giờ?”

“Không sao, tiếp tục sinh, mẹ ta mang thai thứ ba mới sinh hạ ra ta.”

“Nếu như muội vẫn không sinh được nhi tử thì sao?”

“Thì tiếp tục ở lại đây làm ruộng a!”

Nghe Độc Cô Tiểu Ngu nói mặt không đổi sắc, Cung Tuyết Lăng lúc này mới an tâm một chút, ngẩng đầu nhìn lão công của mình.

“Chàng thật không để ý?”

“Là cha ta để ý, không phải là ta.” Độc Cô Tiểu Ngu cười mị mị chỉ chỉ ruộng rau xanh. “Ta vốn là để cho cha ta đến bên trong vườn rau hái củ cải, khoai lang cho đủ số, chính là do cha ta không chịu đống thối”

“Củ cải, khoai lang?” Cung Tuyết Lăng bật cười. “Không cần thận cần mất thì làm sao bây giờ?”

Độc Cô Tiểu Ngu nhún nhún vai. “Nói đi thì cũng phải nói lại, thật ra thì cha ta cũng không để ý. Nhưng căn nguyên là do mẹ ta, lúc nào cũng trách mình không thể vì cha ta sinh nhiều nam tử, nếu ta không sinh được nam tử, Độc Cô gia không có người thừa tự, tất cả lỗi đều thuộc về nàng. Bà vẫn nghĩ khuyên cha ta nạp thiếp, nhưng cha ta không nỡ để mẹ phiền não như vậy, càng không muốn nạp thiếp, không thể làm gì khác hơn là dùng sức ép đứa con trai này mau mau sinh ra tôn tử!”

“Có đôi khi những chuyện như vậy nữ nhân để ý hơn nam nhân.” Nếu như ông trời không thương xót, nàng cũng hy vọng có thể lần đầu tiên sẽ sinh nam tử, xong hết mọi chuyện, đỡ phải sau này phải lo lắng cho mình rốt cuộc có hay không thể sinh con.

Nàng cũng không muốn gánh vác tội danh không có con thừa tự của Độc Cô gia.

“Để ý hơn là có dụng ý gì?” Độc Cô Tiểu Ngu choàng lên vai nàng hướng vào trong nhà. “Tuyết rơi rồi, vào bên trong nhà đi!”

“Đứng rồi, chúng ta ở trong tiêu cục thế này, ai cho gà vịt, heo bò ăn?”

“Ta đi rồi sẽ trở lại, dù sao đi lại một chuyến cũng rất nhanh.”

“Vừa lúc, gà mái nếu đẻ trứng, thuận tiện mang đi qua, muội thích ăn nhất là trứng vừa mới đẻ.”

“Thế còn “viên” trong bụng nàng thì thế nào?”

“...”

***

Đầu ngày mừng một về nhà mẹ đẻ, Cung Tuyết Lăng rất nhanh phát hiện đó là một quyết định sai lầm, Hạ Hầu Lam cùng Lục Bội Nghi là một đôi tương kính như “Tân”, Hải công tử cùng Lục Bội Cầm là một đôi “Phu xướng phụ tùy”, không khí xung quanh trở nên lung tung, xấu hổ đặc biệt là Lục Bội Nghi luôn nhìn chăm chú ánh mắt của nàng từ oán mà thẳng cấp thành căm hận, mà nàng một chút cũng không hiểu Lục Bội Nghi rốt cuộc ở hận nàng ở điểm nào?

Nhưng Cung Mạnh Hiền thật cao hứng vì nữ nhi có thể về nhà mẹ vài ngày, Cung Tuyết Lăng cũng không thể làm cha mất hứng mà rời đi. Đêm khuya, nàng vui đùa vào ngực Độc Cô Tiểu Ngu than thở.

“Mới ngày thứ nhất, muội rất muốn về nhà!”

“Con gái bất hiếu!”

“Chàng có tư cách nói sao?”

“Không có.” Độc Cô Tiểu Ngu cười hi hi ở trên trán nàng ấn xuống vừa hôn.” Sáng sớm ngày mai ta sẽ đi về trước cho gà vịt ăn, sau đó mau chóng trở về dùng điểm tâm sáng.”

“Nhớ mang theo trứng gà nha!”

“Lăng nhi, con về đâu?” Sáng sớm trên bàn ăn, Cung Mạnh Hiền không thấy con về, lập tức hỏi.

“Chàng trở về cho gà vịt ăn, hẳn sẽ trở lại mau thôi, chúng ta dùng trước đi!”

Cho nên, mọi người bung lên bát cháo, chuẩn bị uống hai hớp cháo nóng để xua con rét lạnh...

“Không xong! Không xong!” Thành linh, một trong tiêu cục, một người vội vàng hấp tấp, lao đảo xông vào trong thính đường. “Tổng tiêu đầu, có người xông tới cửa tìm người hỏi chuyện!”

Cung Mạnh Hiền kinh ngạc ngơ ngác một chút, một bên Lục Học Quý leng keng hai tiếng rót bát đĩa, sắc mặt hoảng sợ, lấm tấm mồ hôi lạnh.

“Tối rồi, hần tìm tới cửa rồi! Mẹ, mẹ, cứu con, hần nhất định sẽ giết con!”

Cung Như Mị ôm cổ con, ánh mắt nấn nì định trên mặt Cung Mạnh Hiền, nước mắt dụa dụa. “Đại ca?”

Cung Mạnh Hiền nheo mắt. “Nói, hần rốt cuộc vừa gây ra hoạ gì rồi?”

Cung Như Mị nuốt nhỏ nước miếng. “Hần... giết một con ngựa.”

Vừa mới dứt lời, một người thất tha thất thểu đột nhiên xông vào.

“Tổng tiêu đầu, chịu không nổi nha!”

Không có thời gian để nghiên cứu nguyên nhân, Cung Mạnh Hiền phụ tử ba người lập tức phi thân ra sánh, Hải công tử cùng Hạ Hầu Lam tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, cũng đuổi theo sau, Cung Như Mị lôi kéo con muốn thừa cơ bỏ trốn mất dạng, Cung Tuyết Lăng kịp thời bắt được tay Lục Hộc Quý.

“Cô cô cùng biểu ca lại tiếp tục đem phiền toái đến trong tiêu cục, các người muốn trốn là trốn sao?”

Nếu như có thể được, Lục gia tử muội cũng muốn chạy, nhưng phu quân của các nàng cũng đã bước ra, các nàng cũng đành lưu lại.

“Mẹ, chúng ta ra trước xem một chút, cậu hần sẽ ứng phó được thôi.”

“Đúng vậy, mẹ, cho dù cậu không ứng phó được, còn có Lam ca cùng muội phụ, con không tin là không có ai ngăn cản được bọn họ liên thủ!”

Vừa nói như thế, tất cả mọi người cảm thấy có lý, cho nên an tâm cùng nhau đi ra bên ngoài xem tình hình chiến đấu như thế nào. Ai ngờ mới một cái, đừng bảo là toàn gia Cung Như Mị, ngay cả Cung Tuyết Lăng cũng muốn bỏ chạy, tất cả mọi người đều tuôn ra mồ hôi lạnh.

Trong luyện võ trường, Cung Mạnh Hiền năm người đang liên thủ vây đánh một người trung niên nam nhân hết sức tuấn mỹ, nhưng vẻ tuấn mỹ của hần cùng Hải công tử hoàn toàn bất đồng, Hải công tử tuấn mỹ ảo ảo, mà trung niên nam nhân chính là vẻ tinh khiết, nhất là hai đôi mắt, lóe sáng, nóng bỏng, tựa như hai ngọn lửa.

Cung Mạnh Hiền năm người liên thủ nhưng chống cự không nổi một cái tay. Không sai, trung niên nam tử kia chỉ dùng một cánh tay cũng đủ làm cho năm người Cung Mạnh Hiền như trúng chọi đá, chặt vật đối phó

“Cái tên tiểu tử chết tiệt kia ở đâu? Mau đưa giao tên tiểu tử kia ra đây!” Trung niên mỹ nam tử tức giận dữ dội rống lên.

“Vị này, hần chỉ bắt quá giết một con ngựa của ngươi, chúng ta có thể bồi thường...”

“Chỉ bắt quá giết một con ngựa?” Trung niên mỹ nam tử cuồng nộ gầm thét, một quyền phát ra thiếu chút nữa đem Cung Mạnh Hiền văng lên nóc nhà tiêu cục. “Chết tiệt... tên tiểu tử kia thích ngựa của ta, ta không chịu bán, hần định trộm, bảo bồi của ta có linh tính, dĩ nhiên không chịu cùng hần đi, hần trong con nóng giận giết ngựa của ta. Con ngựa kia đi theo ta bao nhiêu năm, giống như huynh đệ. Ngươi nói xem, ta không thể thay huynh đệ của ta báo thù sao?”

Wow, hoạ lần này gây ra thật lớn. Bất kể ở trong mắt người khác là ngựa hay bò, trong lòng trung niên mỹ nam tử kia, ngựa của hần chính là huynh đệ của hần, thù giết người thân không thể không báo.

“Chỉ cần ngươi đồng ý, chúng ta nhất định sẽ đem hết toàn lực bồi thường...”

“Ta chỉ muốn mạng của tiểu tử đó!” Trung niên mỹ nam tử bèn nhọn rít gào. “Nói cho các ngươi biết, tính nhẫn nại của ta có hạn, nếu các ngươi không đem tiểu tử kia ra đây, đừng trách ta giết các ngươi rồi đi bắt tiểu tử đó!”

Đang nói chuyện, một tay đang cầm chiếc túi không nhúc nhích rốt cuộc cũng động thủ, ch ả ả qua quét một vòng về phía trước, hai huynh đệ Cung Trọng Khanh cùng nhau té văng ra ngoài, một người bị treo ở trên cây, một người dè sập giá binh khí, Hải công tử liên tục bị đánh lui về sau, ngã ngối ở trên bậc thang, Hạ Hầu Lam thất tha thất thểu lui từng bước, nếu như không phải là tường gạch ngăn trở, không khéo chắc một đường lui về tận phủ.

Trong năm người, chỉ có Cung Mạnh Hiền lui lại mấy bước mà thân thể vẫn đứng vững, cũng là khuôn mặt kinh hãi.

“Xin hỏi tôn giá trên giang hồ vị nào?”

“Vị nào cũng không phải!” Trung niên mỹ nam tử người rống giận. “Còn không mau đem tiểu tử đó giao ra đây!”

Cung Mạnh Hiền đang không biết như thế nào cho phải, đang lúc này, Hải công tử mới từ trên bậc thang bò dậy cũng không biết điều nhô cái mũi của hần lên, thốt một câu vô luận thế nào cũng không nên nói ra khỏi miệng vào lúc này.

“Nhưng chẳng qua chỉ là một con ngựa...”

Mọi người đều biết con ngựa so với huynh đệ hần không có khác biệt, Hải công tử còn nói như vậy, khó trách người ta lập tức sôi máu, thiên hạ sắp đại loạn rồi.

“Ta trước giết hết các nguoi rồi đi tìm tên tiểu tử nọ!”

Thanh âm vừa dứt, quyền ảnh tầng tầng lũy lũy trong nháy mắt làm năm người Cung Mạnh Hiền không biết phải đối phó ra sao. Trung niên mỹ nam tử nổi điên bắt đầu ra tay sát thủ. Năm người Cung Mạnh Hiền lập tức lâm vào hiểm cảnh tràn đầy nguy cơ, đừng nói phản kích, ngay cả ngăn cản cũng không ngăn cản được, trong lúc này hẳn sẽ có vài người đi Tây Phương trình báo danh.

Thấy thế, Cung Như Mị lại muốn kéo con bỏ chạy, nhưng Cung Tuyết Lăng bắt lấy tay Lục Học Quý không chịu buông. Trong lúc tình thế cấp bách, Cung Như Mị dùng hết công lực đẩy nàng ra.

“Còn không mau buông ra!”

Nếu là trước đây, Cung Tuyết Lăng căn bản không bận tâm, võ công của nàng so với cô cô hơn mấy phần.

Nhưng giờ phút này, khi nàng đang mang một trái dưa hấu, cho dù người bình thường đẩy, nàng cũng phải thoái lui vài bước, huống chi Cung Như Mị là dùng toàn lực, căn bản bắt kể Cung Tuyết Lăng là ôm bí đao hay là ôm bí đồ, nhất thời kinh hô lui hai bước nhất định sẽ than thiết với mặt đất. Mắt thấy nàng bị người ta đẩy đến nỗi sắp ngã xuống đất, trên người mang theo “cái trứng” cũng sẽ ngã thành trứng nát mất thôi.

“Hả?” Mắt kinh ngạc ngược nhìn. “Tiểu ca!”

“Ở đây náo nhiệt thế!” Độc Cô Tiểu Ngu chẳng biết lúc nào xuất hiện sau lưng nàng vừa vặn tiếp được thân thể lao đao, cũng cười dài đỡ nàng đứng dậy, Cung Tuyết Lăng mặt quỷ lên, đang muốn nói chuyện, Độc Cô Tiểu Ngu che miệng nàng lại, chột nói giọng to hướng về phía sau người đang chiến đấu kịch liệt. “Tứ thúc!”

Chỉ hai chữ mà thôi, trận chiến này lửa trong phút chốc vụt tắt, trung niên mỹ nam tử lập tức thoát ra khỏi vòng chiến, kinh ngạc phi thân đến trước mặt Độc Cô Tiểu Ngu.

“Tiểu Ngu, nguoi như thế nào ở trong này?”

Độc Cô Tiểu Ngu cười hi hi ôm lấy Cung Tuyết Lăng. “Theo lão bà về nhà mẹ đẻ vài ngày!”

“Lão bà?!” Trung niên mỹ nam tử vừa mừng vừa sợ kêu to. “Tiểu tử, nguoi rốt cục cũng thành thân rồi?”

“Bằng không cha sẽ chấp nhận cho con trở về sao!” Độc Cô Tiểu Ngu cười dài nói: “Còn nguoi? Tứ thúc, tại sao lại ở đây?”

Vừa nhắc việc này, lửa giận hừng hực bốc cháy lên “Hắn giết Xích Diễm của ta!” Hắn chỉ chỉ Lục Học Quý núp phía sau Cung Như Mị, sau đó chỉ hướng Cung Mạnh Hiền. “Bọn họ muốn ngăn cản ta thay Xích Diễm báo thù, cho nên ta muốn giết hết ...”

“Tứ thúc.” Độc Cô Tiểu Ngu chậm rãi cắt đứt tuyên cáo báo thù của trung niên mỹ nam tử. “Vị bên kia là nhạc phụ đại nhân của con, nguoi đang bị treo ở trên cây chính là đại cữu tử, lay lắt trên mặt đất bò dậy không nổi chính là nhị cữu tử. Bên kia, hai vị một nguoi là biểu tỷ phu, một nguoi là biểu muội phu của lão bà của con, còn nguoi mà Tứ thúc muốn báo thù là biểu ca của lão bà của con, xin hỏi Tứ thúc muốn giết ai?”

“Sao... Như thế nào...” Trung niên mỹ nam tử miệng mở rộng, có chút không biết làm sao. “Bọn họ đều là... đều là thân thích của lão bà nguoi?”

“Không sai!” Độc Cô Tiểu Ngu đẩy đẩy Cung Tuyết Lăng tựa vào trên nguoi hắn. “Lão bà, còn không mau gọi Tứ thúc.”

“Tứ thúc.” Cung Tuyết Lăng vội vàng ngọt ngào gọi một tiếng, sau đó bày ra một vẻ mặt xót thương. “Tứ thúc, con thừa nhận, biểu ca vừa khôn kiếp vừa đáng chết, nhưng hẳn dù sao cũng là con độc nhất của cô cô, xin tứ thúc nể tình Tuyết Lăng, tha cho hẳn một con đường sống có được hay không?”

“Chuyện này...” Trung niên mỹ nam tử mặt đỏ lên, ngay cả cổ cũng đỏ “Nhưng là... Nhưng là... Xích Diễm.... Nhưng... Nhưng...”

“Tứ thúc, đừng nói con không có nhắc nhở nguoi” Độc Cô Tiểu không chút để ý dường như đánh gãy tình thế khó xử của mỹ nam tử. “Nguoi có biết bây giờ là lúc nào rồi không?”

“Lúc nào?”

“Ngày mừng hai tháng giêng, Tứ thúc đã quên về nhà mừng năm mới phải không?”

“... Ta chết chắc rồi!”

“Đúng, Tứ thúc, nguoi nhất định chết chắc rồi, Tứ Thâm nếu mà biết nguoi chỉ vì một con ngựa mà quên về đón lễ mừng năm mới với nàng, thúc nhất định sẽ tan xương nát thịt. Bất quá, nếu như nguoi có thể trước nguyên tiêu trở về, nói không chừng có thể toàn thây...”

(A T ử: nguyên tiêu nếu ai ko bit ta giải thik lun đó là đêm rằm tháng giêng đó ạ.)

Lời Độc Cô Tiểu Ngu còn chưa nói hết, bóng dáng trung niên mỹ nam tử đã không còn nhìn thấy bóng dáng.

“Ta cũng biết.” Độc Cô Tiểu Ngu cười ha ha. “Tứ thúc sợ nhất Tứ Thâm mà!”

Kính ngọc nhìn chăm chú vào khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Độc Cô Tiểu Ngu, Đây là lần đầu tiên, Cung Tuyết Lăng bắt đầu hoài nghi phu quân của nàng rốt cuộc là dạng nông dân gì?

“Con rể, Tứ thúc của con trên giang hồ rốt cuộc là vị nào?” Cung Mạnh Hiền lại hỏi đã tới.

“Tứ thúc đã rút khỏi giang hồ hơn mười năm, không cần đề cập đến!” Độc Cô Tiểu Ngu nhàn nhạt nói hai câu lảng tránh. “Ta đói bụng rồi, tất cả mọi người dùng qua đồ ăn sang rồi sao?”

Cung Mạnh Hiền lập tức hiểu Độc Cô Tiểu Ngu không muốn nhiều lời, cũng có thể là trung niên mỹ nam tử không cho phép hắn nói, nếu là như thế, hắn cũng không tiện hỏi đến. Bên cạnh đó, hắn cũng muốn nhắc nhở Cung Tuyết Lăng bỏ đi ý định ban đầu, quyết định cái gì cũng không hỏi, tránh làm hắn khó xử.

“Vẫn chưa, đi thôi, đi vào dùng điểm tâm.”

Cho nên, tại họa mất mạng cứ như vậy chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, bất quá cũng lưu lại một tý nghi vấn trong lòng mọi người.

Một người nông dân lao động cực khổ chất phát, nhưng gia cảnh dĩ thường giàu có, cho dù không phải cự phú thì cũng là phú thương đại cổ, còn có một Tứ thúc võ công lừng lẫy đã thoát ân giang hồ nhiều năm. Tiếp theo trở về, nếu hắn nói hắn có người thân là đại quan triều đình, bọn họ thật sự cũng không thể không tin.

Độc Cô Tiểu Ngu thật chỉ là một nông dân bình thường hay sao.

***

Trước thanh minh tháng ba, sáng sớm hai ngày sau lúc Độc Cô Tiểu Ngu trồng xong cây giống, Cung Tuyết Lăng bình an sinh hạ một nữ nhi, nàng có hơi thất vọng. Bất quá Độc Cô Tiểu Ngu thật sự tuyệt không để ý, ôm nữ nhi trên tay cười toe toét, hôn tới hôn lui không nỡ để xuống, nữ nhi cũng kiên trì giống như hân.

Kỳ thật thì đứa bé giống Cung Tuyết Lăng nhiều hơn.

Bởi vì mẫu thân Cung Tuyết Lăng đã qua đời, Cung Mạnh Hiền liền phái một người tới giúp Cung Tuyết Lăng ở cữ, thuận tiện dạy nàng về chuyện nuôi nấng nữ nhi, Độc Cô Tiểu Ngu không cự tuyệt, bởi vì hắn không hiểu những chuyện như này.

Nhưng Cung Tuyết Lăng muốn ăn thức ăn tâm bồi, hắn kiên trì đích thân xuống bếp.

“Lão gia báo cho Lục gia phái người tới đem cô cô của người cùng biểu thiếu gia về bên đó rồi!” Vú già đem canh gà cho Cung Tuyết Lăng, thuận miệng tán gẫu.

“Tốt, tốt lắm, sớm nên làm như vậy!” Cung Tuyết Lăng hài lòng gật đầu, uống canh.

“Nhưng chưa đầy một tháng, cô cô của người lại dẫn biểu thiếu gia quay về!”

Cung Tuyết Lăng sắc mặt một cái, suýt nữa miệng phun đầy nước canh. “Vừa... Khụ khụ khụ, lại quay trở về sao?”

Vú già ôm lấy tiểu oa nhi, thương yêu. “Đúng vậy, vừa quay trở lại.”

Thật là âm hồn bất tán a?

“Cha ta nói thế nào?”

“Cô cô của người quỳ xuống cầu khẩn lão gia cho nàng lưu lại, lão gia không thể làm gì khác hơn là cho bọn họ ở lại ! Bất quá lão gia cũng nói, nếu biểu thiếu gia lại gây họa, lão gia sẽ cho Lục gia đem bọn họ trở về, ngoài ra còn có thêm yêu cầu : mong Lục gia mang biểu thiếu gia giam lại.

Quý lạy, van xin.

Bây giờ lại đem khổ nhục kể ra với cha?

Cung Tuyết Lăng giặt mình trong chốc lát, than thở. “Cô cô rốt cuộc nghĩ như thế nào? Ở bên đó không tốt sao, tại sao cứ muốn quay lại đây? Lục gia là đại phú phía Nam, mỗi ngày ăn sung mặc sướng, nha hoàn hầu hạ hơn trăm người. Cuộc sống nơi đó không hạnh phúc hơn ở đây sao?”

“Không tốt lắm đâu, nghe nói Lục gia yêu cầu cô cô của người phải ở nhà thủ tiết, không cho phép bước ra đại môn nửa bước. Tiểu thư xem, với tính tình cô cô của người như vậy, làm sao chịu được!” Vú già chậm rãi nói: “Ngoài ra, Lục gia còn muốn biểu thiếu gia cầm cuốc làm lao công đi mở ruộng, bảo là muốn rèn giũa tính tình của biểu thiếu gia, biểu thiếu gia nhất định là chịu không được, cho nên hai mẹ con bọn họ cùng nhau trốn trở về!”

“Một người được nuông chiều từ bé, một người luôn sống an nhàn sung sướng, cô cô với biểu ca đúng là mẹ nào con nấy nha!” Cung Tuyết Lăng dờ dờ khóc cười mãnh liệt lắc đầu. “Như vậy, bọn họ lại ở khu Mã Lư bên cạnh?”

“Đúng như vậy!” Vú già cuối người đắp chăn cho tiểu hài tử. “A, đúng rồi, hai vị tiểu thư cũng đã sinh rồi!”

Đã sinh rồi sao?

Nhìn chén canh Cung Tuyết Lăng thờ dài một cái “Thế Vú có biết biểu tỷ sinh con gái hay con trai không?” Cung Tuyết Lăng thấp thỏm hỏi.

Vú già cười miệng thấy cả răng, “Vừa khéo, hai vị biểu tiểu thư cùng tiểu thư giống nhau, đều sinh con gái!”

Trong lòng giật mình một cái, Cung Tuyết Lăng để chén canh gà xuống, “Kia... Kia... Cô cô có nói chuyện gì nữa không?”

“Ta cũng không rõ lắm, tiểu thư muốn biết cái gì?”

“Không có gì, không có gì!” Cung Tuyết Lăng vội vàng cầm chén canh gà lên uống.

Hạ Hầu Lam sẽ không thật sự đem Lục Bội Nghi đuổi về nhà mẹ đẻ nha?

Cho dù thật muốn đem Lục Bội Nghi đuổi về nhà mẹ đẻ, tốt nhất là trở về Lục gia đi, sao lại quay trở về Vô Tích, không phải tự nhiên lại cho cha nhiều phiền toái sao?

Ban đêm, giống như mười ngày trước, sau khi Độc Cô Tiểu Ngu làm xong công việc, tắm rửa, sau đó sẽ qua thăm hỏi vợ, sau đó chơi đùa với nữ nhi một lúc lâu mới để cho vú già ôm trở về phòng khách để đi ngủ. Hắn thật muốn cùng Cung Tuyết Lăng hàn huyên nhiều hơn.

“Cô gia, ngài không thể ở cùng một phòng với tiểu thư!” Mỗi đêm, vú già đều nói một câu như vậy.

“Dạ dạ, ta sẽ ra nhà kho nghỉ ngơi được chưa!” Giọng nói bất đắc dĩ, Độc Cô Tiểu Ngu vẫn cười dài.

Vú già ôm nữ nhi rồi đi, Độc Cô Tiểu Ngu cẩn thận quan sát sắc mặt Cung Tuyết Lăng.

“Nàng vẫn khỏe chứ?”

“ Dĩ nhiên tốt, cũng hơn mười ngày, ngày ngày ngủ đủ ăn đủ, sao có thể không tốt!”

“Vậy thì tốt, mọi người đều nói nữ nhân lần đầu tiên thì ở cử là quan trọng nhất, nếu không giữ gìn thân thể tốt, về sau sẽ rất mệt mỏi.”

“Không cần phải lo lắng, thân thể của xương cốt rất chắc chắn, cũng là chàng, hôm qua chàng vào thành, có chuyện gì xảy ra không?”

“Ý nàng nói, chuyện biểu tỷ bị hưu, sau đó bị đuổi về nhà mẹ đẻ?” Độc Cô Tiểu Ngu chậm rãi hỏi ngược lại.

Cung Tuyết Lăng rút khẩu khí. “Biểu tỷ thật bị hưu sao?”

Độc Cô Tiểu Ngu vuốt cằm. “Nếu như nàng muốn biết. Nguyên nhân nàng bị hưu là do ghen tỵ với tiểu thiếp mới cưới của biểu tỷ phu.”

“Ghen tỵ?” Cung Tuyết Lăng trừng mắt nhìn. “Biểu tỷ phu cưới thiếp rồi?”

“Vẫn chưa, chỉ là chuẩn bị cưới.” Độc Cô Tiểu Ngu nụ cười như cũ, ánh mắt nhưng có chút hung ác nham hiểm. “Làm sao, nàng thật để ý chuyện đó?”

“Có thể nào không để ý, biểu tỷ bị hưu, sau đó bị đuổi về nhà mẹ đẻ, chuyện cha muốn quan tâm sẽ ngày càng nhiều!” Cung Tuyết Lăng ảo não. “Chàng xem, muốn biểu ca an phận thủ thường, còn khó hơn chuyện mặt trời mọc ở hướng tây. Biểu tỷ cũng sẽ làm ra chuyện không thể tưởng tượng được chỉ bởi vì tâm tính nàng không tốt!”

Ánh mắt hung ác nham hiểm biến mất “Thì ra là nàng toan tính chính là cái này.” Độc Cô Tiểu Ngu nhẹ nhàng nói.

“Nếu không chàng cho rằng là cái gì?” Ngơ ngác một chút. “Chậm đã, chàng không phải là hoài nghi...”

“Hạ Hầu Lam nguyên là vị hôn phu của nàng không phải sao?” Độc Cô Tiểu Ngu “Nhắc nhở” nàng.

“Đó là gia gia ta giúp ta đặt hôn sự!” Cung Tuyết Lăng tức giận nói. “Từ lúc bắt đầu cập kê, ta liền vất hết óc suy tư phải làm như thế nào để cho bọn họ từ hôn!”

“Tại sao, Hạ Hầu Lam có điểm nào không tốt?”

“Nghiêm chỉnh cũng không tốt, theo phương diện nào đó mà nhìn, Hạ Hầu Lam cùng biểu ca thật có chút giống nhau. Trừ biết võ công, hán cái gì cũng không biết, quả thực cùng phế vật không có khác biệt! Nhớ có một lần hán mang muối đi Hương Sơn dạo hội chùa, vào quán cơm dùng bữa, hán chẳng những sai người hầu giúp hán châm trà, còn muốn người hầu giúp ta lột vỏ tôm, quái, hán không có tay sao? Tại sao tự mình giúp ta lột?” Cung Tuyết Lăng hừ hừ. “Lúc ấy ta cũng biết hán không phải là người chồng tốt!”

Độc Cô Tiểu Ngu yên lặng một lát, đột nhiên dòi thân tựa vào đầu giường, làm cho đầu nàng dựa vào ngực hắn.

“Như vậy còn ta, nài cho rằng ta sẽ là người chồng tốt hay sao?”

“Chàng cái gì cũng biết, vậy không tốt sao?” Cung Tuyết Lăng hỏi ngược lại.

“Nàng không cảm thấy gả cho ta sẽ rất cực khổ?” Độc Cô Tiểu Ngu chậm rãi hỏi nữa.

“Nói nhảm, dĩ nhiên cực khổ, nếu như bò có thể nói, nó cũng sẽ nói rằng, nó bị chàng kéo lê trên đồng thật là cực khổ ! Bất quá...” Cung Tuyết Lăng miễn cưỡng tựa vào trong lòng ngực hắn. “Cực khổ nhưng mỗi một khắc đều thực phong phú, ta sẽ biết ta sống không uổng cuộc đời, bởi vì ta đã cố gắng trân trọng cuộc sống từng giờ từng khắc .”

Nghe vậy, Độc Cô Tiểu Ngu nụ cười nhẹ, ánh mắt thâm trầm đưa mắt nhìn nàng một lúc lâu.

“Tại gia tộc, cha ta hỏi xem có vừa ý cô nương nhà ai không, thúc giục ta mau chóng thành thân, thật ra ta cũng đang tìm nhưng lại không tìm ra người vừa ý, ta nghĩ...” Hắn ôn nhu vuốt mái tóc đen của nàng. “Có lẽ ta đang đợi nàng!”

“Ý của chàng là nói...” Cung Tuyết Lăng thu mắt nhìn hắn. “Ta cũng là một thê tử tốt sao?”

“Tốt nhất.” Độc Cô Tiểu Ngu trầm thấp nói.

“Tốt, vậy thì mời chàng...” Cung Tuyết Lăng thỏa mãn nhắm hai mắt. “Hãy chờ thê tử tốt nhất của chàng ngủ, sau đó hãy quay về nhà kho.”

“Không thành vấn đề.” Độc Cô Tiểu Ngu dùng sức ôm chặt nàng. “Đây trách nhiệm của một người chồng tốt.”

Nửa buồn ngủ vừa hàn huyên mấy câu, chỉ chớp lát sau, Cung Tuyết Lăng liền ngủ mất, ngay cả Độc Cô Tiểu Ngu cũng ngủ thiếp đi.

Là ai nói sẽ tới ngủ ở nhà kho chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cười Hời Sinh Từ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Muốn tu chính một đứa trẻ hư, bình thường điều phải dùng thuốc mạnh, nhưng nếu có người che chở, ngay cả mùi thuốc cũng không để cho nó ngửi. Như vậy đứa bé này vĩnh viễn không có cơ hội dạy dỗ.

Lục Học Quý cùng Lục Bội Nghi chính hai đứa trẻ hư không có cơ hội được dạy dỗ.

Mặc dù Lục Học Quý sau mỗi lần gây họa đều sợ đến vỡ mật, có hai lần còn đi tiểu ướt cả đáy quần, nhưng dù sao mỗi lần đều có người thay hắn dọn dẹp, hắn chẳng có gì phải lo lắng. Vì vậy, hắn ngồi yên chưa được mấy ngày thì lại chứng nào tật nấy, lại gây ra họa lớn.

Sống sung sướng mà không tìm ra thú vui há chẳng phải cuộc sống không còn ý nghĩa?

Về phần Lục Bội Nghi, nàng mặc dù bị đuổi về nhà mẹ đẻ, nhưng đối với nàng mà nói, loại thuốc này không đủ mạnh, chỉ biết trách trách người khác, không cho là mình sai, giống hệt như mẫu thân của nàng. Cho nên lại đem lòng oán trách Hạ Hầu Lam, trách Cung Tuyết Lăng, thậm chí trách mẹ ruột, trách ca ca, trách muội muội, nhưng vẫn không tự trách mình.

Nàng sai ở nơi đâu chứ?

Ca ca bất quá chỉ lỡ giết một con súc sinh lại bị đuổi giết, nàng không có phạm sai lầm lại bị đuổi về, nếu hai đứa trẻ chịu đủ “Ủy khuất” sau lại tụ lại cùng một chỗ sẽ như thế nào đây?

Đúng rồi, bọn họ sẽ không ngừng thốt ra những lời oán giận, dùng được loại phương pháp nào cũng được, vô luận phát tiết trúng kẻ nào cũng mặc, chỉ cần có thể đem tất cả bức bối thoát ra. Cho nên bọn họ có làm gì cũng sẽ không tránh được đại họa, bây giờ bọn họ rút cuộc hiểu rõ báo ứng như thế nào.

Đây mới là phương thuốc hữu hiệu nhất.

“Mau! Mau! Lễ chúc thọ cho cha không thể đến trễ được!”

“Ta chờ nàng!”

“Chàng đưa Phù nhi cho ta đi!”

Cung Tuyết Lăng cúi dài cánh tay muốn ôm nữ nhi trở về, ai ngờ Độc Cô Tiểu Ngu nhưng ôm chặt nữ nhi lui lại về sau, hai chân lui vài bước, quyết tâm không để cho nàng ôm đứa bé.

“Không cần, ta ôm!”

Cung Tuyết Lăng liếc mắt xem thường, “Thật tốt tốt, chàng ôm, ta lấy lễ vật, để ở nơi đâu?”

Độc Cô Tiểu Ngu cười hôn nữ nhi. “Lễ vật a, hẳn là đã đến rồi!”

Cung Tuyết Lăng ngăn ra. “Đến? Đến đâu?”

Độc Cô Tiểu Ngu nhưng cười không nói.

Trước trung nguyên là đại thọ thứ năm mươi của Cung Mạnh Hiền, may là ruộng nương đã sắp xếp ổn thỏa, Độc Cô Tiểu Ngu mới có thời gian theo lão bà về nhà cha vợ chúc thọ, thậm chí ở thêm hai ba ngày, chỉ bất quá mỗi ngày phải dành một ít thời gian về chăm sóc ruộng vườn, cây cỏ, cho heo, gà vịt, gia súc ăn.

“Hả, rốt cuộc cái gì tới, chàng nói rõ ràng đi!”

“Không phải nàng nói không được tới trễ sao? Còn không mau đi!

Cung Tuyết Lăng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Độc Cô Tiểu Ngu rời đi, oán hận dậm chân một cái, nhanh bước đuổi theo.

Nhớ kỹ cho ta!

Bất quá, sau khi đến tiêu cục, nàng lập tức hiểu rõ Độc Cô Tiểu Ngu đang nói cái gì Tất cả mọi người đều vây kín trong luyện võ đường, vừa trầm trồ vuốt ve một tuần mã đặc biệt, thân da lông như tuyết, mắt đỏ như lửa, hùng vĩ hiên ngang, khí thế như cầu vồng, vừa nhìn cũng biết là một chủng long câu cực kỳ trân quý.

Mà trên yên ngựa, chẳng những nam vàng, còn khảm thêm mười viên ngọc loại lớn, sáng loá, huy hoàng long lánh.

“Đây là tiêu té đặc biệt nhờ Tứ thức chọn lựa tuần mã, không biết nhạc phụ có vừa ý hay không?”

“Tốt! Tốt! Tốt! Thật là ngựa tốt!” Cung Mạnh Hiền mặt mày hớn hờ đi vòng tới vòng lui xung quanh tuần mã, ngay cả sờ một chút cũng mang theo tiếng than thở, có thể nhìn ra được hẳn yêu thích đến cỡ nào, còn có thêm một chút đắc ý vì có được ngựa quý, đối với cái yên ngựa kia chẳng cần để tâm tới.

Cung Tuyết Lăng mặt nhăn mặt nhăn mũi. “Nịnh hót!”

Độc Cô Tiểu Ngu tức cười chớp mắt. “Ta làm vậy để cho nhạc phụ không ghét bỏ ta là nông dân mà mang đem ta tổng ra khỏi cửa nhà!!”

Nếu thật cha ghét bỏ hẳn thì làm sao có thể đem nàng gả cho hẳn!

Cung Tuyết Lăng hừ hừ, cảm hương một bên. “Cẩn thận cô cô hận chết chàng!”

Cung Như Mị nhìn chăm chăm cắn răng ghen tỵ —— Cái nàng quan tâm chính là bảo thạch trên yên ngựa kia, bây giờ đang cố gắng vận óc suy nghĩ như thế nào lấy được cái yên ngựa, sau đó lấy bảo thạch đi làm trang sức.

Nghĩ thì như vậy, lễ vật con rể tặng, Cung Mạnh Hiền đâu có thể nào đưa cho Cung Như Mị “ngũ mã phanh thây”, sợ rằng ngay cả cho Cung Như Mị thưởng thức một chút cũng không dám, nếu không Cung Như Mị nhất định sẽ “Không cần thận” đem cái yên ngựa kia xé thành hai nửa —— một nửa là da yên, trả lại cho nguyên chủ; một nửa khác bảo thạch, không cánh mà bay!

“Vì sao? Ta làm gì trêu chọc phải bà ấy?”

“Chàng tặng cha vòng tay phi thúy, cô cô thích chết đi được, đòi cha đưa lại cho nàng. Nhưng cha đánh chết không chịu, bảo để lại cho đại ca cưới vợ. Kết quả cô cô quay sang trách biếu tỷ, nói ban đầu nếu biếu tỷ chịu gả cho chàng, nhất định vòng tay phi thúy ấy chắc chắn sẽ thuộc về nàng!” Cung Tuyết Lăng nói nhỏ. “Đây là nhị ca nói cho ta biết.”

Độc Cô Tiểu Ngu không khỏi nín cười. “Ban đầu nếu không phải là nàng, mà là biếu tỷ của nàng gả cho ta, ta cũng sẽ không đưa ra vòng tay Phi Thúy. Bất quá chỉ đưa một cái vòng ngọc tầm thường cho cô cô nàng mà thôi.”

“Hả? Tại sao?”

Độc Cô Tiểu Ngu không nói, chuyển đề tài sang Cung Trọng Khanh. “Nói đến đây, đại ca cũng hai mươi bảy tại sao vẫn chưa thành thân?”

Đề tài bị dời đi chỗ khác, nhưng vấn đề chạm đến nỗi lòng của Cung Tuyết Lăng, nàng lập tức ai một tiếng.

“Ta cũng đang rất lo lắng, thật ra thì gia gia cũng đã thay đại ca, nhị ca hứa hôn. Nhưng vì hôn thê của đại ca đã qua đời lúc mười tuổi. Còn nhị ca thì không thích vị hôn thê của mình nên kiên quyết không chịu thành thân. Họ không nghĩ đến cha đã sớm muốn ôm cháu, bọn họ nhưng lạnh lạnh giả vờ không biết, khó có thể bọn họ thật nghĩ cả đời không lập gia đình?”

Độc Cô Tiểu Ngu suy nghĩ một chút, đột nhiên cười ra tiếng. “Có lẽ đại ca cũng phải học theo ta.”

Cung Tuyết Lăng tò mò nhìn thấy hắn. “Học chàng như thế nào?”

Độc Cô Tiểu Ngu nhếch miệng cười vui vẻ hơn. “Vì cùng cha giận dữ, ta bị đuổi phải rời nhà, nói rằng người đầu tiên tới cầu hôn ta, ta liền thành thân với nàng ấy.”

Cung Tuyết Lăng ngẩn ngơ. “Cho nên chàng mới đáp ứng hôn sự này chỉ vì giận dữ cha chàng?”

Độc Cô Tiểu Ngu vuốt cằm. “Lúc ấy cho dù cha nàng bắt ta cưới heo mẹ, ta cũng sẽ đáp ứng.”

Cung Tuyết Lăng dở khóc dở cười. “Wey wey Wey chàng có hồ đồ quá không đấy?”

Độc Cô Tiểu Ngu nhún nhún vai. “Nhưng sự thật chứng minh, đây chính duyên phận, ta cũng không có nói sai nha!”

Hừ, nàng mới không tin người ta muốn hắn cưới heo mẹ, hắn thật sự đem heo mẹ về nhà làm thịt kho tàu rồi!

“Ai để ý người?” Cái loại này hồ đồ đến không có phương pháp xử lý này, không bắt chước cũng thể.”A, nhị ca!” Cung tuyết lăng kính tự đi hướng cung trọng thư. “Lúc này thọ yến cha cũng không có đưa thiệp mời con, chính là người trong nhà ăn uống một chút mà thôi, biểu muội cùng biểu muội phu tới làm gì?”

Cung trọng thư ngắm một cái cung như mỹ.”Là do cô cô sĩ diện nha, hi vọng biểu đệ cũng không gấp trở về, chính cô cô một người ôm đứa nhỏ đến khó coi, liền kêu biểu muội cùng biểu muội phu đến giúp đỡ.”

“Làm sao khó coi?”

“Cha bên người có con gái và con trai, cộng thêm con rể cùng cháu ngoại; cô cô lại chỉ có cháu ngoại, không phải thực đáng thương sao?”

“Đó cũng là do cô cô bản thân làm hư biểu ca thôi!” Cung tuyết lăng lẩm bẩm nói.

“Cũng thật là, ” Cung Trọng Thư lắc đầu, thờ dãi.”Biểu đệ luôn không ngoan, không trách cô cô thì nên trách ai?”

“Nói đến đây, biểu ca rốt cuộc lại chạy đi nơi nào? Còn có biểu tỷ đâu?”

“Ai mà biết, đại biểu muội bị hưu, sau khi về nhà cũng không tính lại một chút nào, chỉ nói nàng tâm tình không tốt muốn tán gẫu giải sầu, liền cùng biểu đệ ra bên ngoài rồi, bảo là muốn đi mua ngựa, mua lừa, trời biết lại chạy đi nơi nào chơi rồi, khi trở về không đến vài ngày lại ra khỏi nhà, tình trạng kinh doanh cũng không hỏi một tiếng, cả con gái cũng không để ý, cô cô đành phải tay phải gãy bàn tính, tay trái ôm cháu ngoại, huynh muội bọn họ mặc kệ, cô cô toàn bộ bao hết!”

Cũng thật vĩ đại, chẳng những làm chương quây, còn kiêm chức bà vú!

“Muốn biểu tỷ học làm chuyện nhà một chút, nàng đã nói chân nàng bó rất nhỏ làm không được bất cứ chuyện gì, nhưng nàng ra bên ngoài bỏ chạy so với ai khác đều nhanh hơn!” Cung tuyết lăng lẩm bẩm nói: “Cô cô lại tiếp tục dung túng bọn họ đi xuống như vậy, sớm muộn gì cũng hại đến người khác!”

Lời nói còn văng vẳng bên tai, thọ yến mới ăn vào một nửa, đại nạn liền tới trước mắt . . . . .

“Tiểu ca, đem con giao cho ta, chàng ăn cơm của chàng đi!”

“Không cần, ta ôm con cũng có thể ăn được.”

“Đó cũng là có thể, bất quá xin chàng không cần làm tiếp chuyện này vì sẽ làm mọi người cười trộm đó?”

“Chuyện gì?”

“Đừng giả bộ vô tội!” Cung Tuyết Lăng không biết nên khóc hay cười kêu to.”Phù nhi mới hơn bốn tháng tuổi, chàng như thế nào cho con ăn cá?”

“Con cũng đói bụng thôi!” Độc Cô Tiểu Ngu cười hi hi chớp mắt vô tội.

“Chàng. . . . .” Cung Tuyết Lăng vừa bực mình vừa buồn cười.”chàng cho con ăn cá ta sẽ không cho chàng bế con!”

“Được nha, không cho cá ăn là được phải không!” Độc Cô Tiểu Ngu thờ dãi, khoe miệng nhưng vẫn là lộ vẻ cười. “Chân giò kho tàu kia cũng không thể được?”

Phụ tử ba người Cung Mạnh hiền ôn ào cười to, Cung Tuyết Lăng lại dờ khóc dờ cười.

“Chàng ngu ngốc a! Thịt cũng không thể, chân giò thể nào có thể ăn được!”

“Cái này không được, cái này cũng không thể. . . . .” Độc Cô Tiểu Ngu xoa bóp khoeo mắt than thở.” Phù nhi đáng thương, là mẹ ruột của con nhẫn tâm cho con đói bụng, đừng trách cha nha!”

Cung Tuyết Lăng thẳng mắt nhìn hấn, lười cùng hấn nói chuyện.

Cha.” Cung Trọng Khanh lặng lẽ tiến đến chỗ Cung Mạnh Hiền bên tai nhỏ giọng nói nhỏ.”Nguyên là lo lắng tiểu muội gả cho nông dân sẽ rất vất vả, nhưng hiện tại xem ra, tuy rằng cuộc sống quả thật vất vả, nhưng muội phu là một người chồng tốt, tiểu muội cũng rất hạnh phúc, chúng ta có thể an tâm.”

“Đúng vậy.” Cung Trọng Thư cũng dựa đi tới.”Nông dân cũng không có cái gì không tốt, tuy rằng không biết võ công, nhưng muội phu rất chăm chỉ làm việc nhà, cũng rất thương tiểu muội, nên Hạ Hầu Lam cần bản là so ra kém muội phu, võ công tốt thì như thế nào, không hiểu được làm một người chồng tốt là như thế nào, gả cho hấn sẽ không có được hạnh phúc!”

“Ta biết, ta đã sớm không lo lắng cho Lăng nhi nữa.” Cung Mạnh Hiền gật đầu nói: “Ta lo lắng là lo lắng cho cả nhà của cô cô các con, không nghĩ tới Hạ Hầu Lam sẽ hưu Bội Nghi, nàng tương lai khả làm sao bây giờ?”

Cung Trọng Khanh cùng Cung Trọng Thư liếc mắt một cái, không nói gì.

Còn có thể làm sao, không phải tái giá thì chính là chơi xấu nhà mẹ đẻ cả đời, bất quá nàng đã không tư cách lại chọn chọn lựa lựa rồi, có còn người muốn cưới nàng không đó mới là vấn đề.

“Còn có Lục Học Quý.” Cung Mạnh Hiền nói tiếp: “Hấn vốn không ngoan rồi, nếu tiếp tục gây họa thì. . . . .”

“Cậu!”

Nói người người đến, nói Quý Quý đến, vừa mới nhắc tới hấn, thì cái tên Lục Học Quý không ngoan kia lại đột nhiên xuất hiện.

Đầu tiên là một tiếng chàng quý thể lương oán giận vang lên, làm cho người bên cạnh bàn sợ đến bên run run thiếu chút nữa trốn dưới đáy bàn, sau đó cái tên hay gây họa kia mang về mặt hồi hộp cùng sợ hãi, còn có muội muội hấn hai người tiến vào trong phòng khách, vừa thấy được Cung Mạnh hiền liền ba quỳ chìn lạy còn Lục Bội Nghi lên tiếng gào khóc.

“Cậu, ngài nhất định phải cứu chúng ta a! Cậu, cứu cứu chúng ta a!”

“Ta không muốn chết a! Ta còn không muốn chết a!”

Cung Mạnh Hiền thở dài thật mạnh, nghĩ rằng lúc này thế nào cũng phải thỉnh Lục gia đem mẫu tử ba người bọn họ về, nhưng xem ra không thể rồi.

“Nói đi, các ngươi lại gây ra họa gì nữa rồi?”

“Chúng ta. . . . . chúng ta trúng độc rồi!”

***

“Tứ Xuyên Đường Môn? ! Các ngươi không muốn sống nữa, dám gây chuyện với Tứ Xuyên Đường Môn? !”

“Lúc ấy. . . . . Lúc ấy chúng ta không biết bọn họ là người của Tứ Xuyên Đường môn!”

Trong đại sảnh, Cung Mạnh Hiền ngồi ở ghế thái sư đưa mắt nhìn Lục Học Quý cùng Lục Bội Nghi, hơi thở mang đầy tức giận, đến trên đỉnh đầu còn bốc khói, tức giận đến nỗi nói không ra lời.

Trong chốn võ lâm, Tứ Xuyên Đường Môn từ trước đến nay chỉ lo địa vị thân mình, vừa không nguyện cùng cái gọi là danh môn chính phái làm bạn, cũng không cùng hắc đạo, lục lâm xen lẫn với nhau, tuy rằng võ công của bọn họ thật sự không được tốt lắm, nhưng bọn họ là gia tộc chuyên về ám khí, lại tinh thông chế tác hòa khí, càng đừng nói đến Đường Môn dùng độc rất ác độc, âm tàn, xảo quyết, làm người ta khó lòng phòng bị, một khi trúng độc của Đường Môn, thì ngoại trừ thuốc giải của bọn họ thì không có loại thuốc nào có thể giải, bọn họ nếu không cho, trừ bỏ mua quan tài trước, cũng không còn cách nào khác.

Bởi vậy người trong giang hồ đối với Tứ Xuyên Đường Môn luôn kính trọng nhưng không gần gũi, có thể trốn liền trốn, có thể tránh liền tránh né, mà hai huynh muội Lục Học Quý dám chủ động đi treu chọc bọn họ, đây cũng không phải là gặp rắc rối thường, mà là tự tìm đường chết.

“Thành thật nói cho ta biết, các ngươi đến tột cùng phạm phải điều gì?”

“Chúng ta. . . . .” Lục Học Quý liếc Lục Bội Nghi một cái.”Chúng ta nhìn trúng một đôi vòng ngọc, nhưng là bị bọn họ mua đi trước một bước, chúng ta đầu tiên là cố『 Thiện Ý 』 thỉnh bọn họ bán vòng ngọc lại cho chúng ta, bọn họ lại đánh chết không chịu, cho nên chúng ta đành phải. . . . . Đành phải. . . . .”

“Đoạt lấy!” Cung Mạnh hiền lạnh lùng nói: “Nhưng lại đã thương người ta!”

Lục Học Quý co rúm lại người lại một cái, sau đó lại ưỡn ngực vì chính mình biện hộ. “Là vì mẹ rất thích vòng ngọc nên chúng ta mới đi tìm một chiếc để mẹ vui mà thôi!”

Cung Như My ngẩn ngơ, không nghĩ tới con mình sẽ đem trách nhiệm đổ lên trên người mình.

“Cho nên các người liền đoạt lấy đồ của người ta?” Cung Mạnh hiền ngữ khí vẫn như cũ lạnh lùng. “Sau đó đã thương người ta?”

“Bằng không thì làm sao bây giờ?” Lục Học Quý hỏi lại.

Không nghĩ tới dưới tình huống như vậy, Lục Học Quý lại vẫn còn xảo quyết như vậy, trong nháy mắt Cung Mạnh Hiền tưởng là có thể tự tay đánh chết hắn đi, miễn cho hắn lại ra ngoài gây họa cho người khác.

Hắn hít một hơi thật dài, thật vất vả mới áp chế phần nộ đánh một chuông ra. “Tốt lắm, tốt lắm, người đã cho rằng không có những biện pháp khác... cùng người ta tranh đoạt, đã thương người ta, như vậy, hậu quả người cũng phải chính mình gánh vác, còn tìm ta làm gì?”

Nghe vậy, Lục Học Quý mới giật mình thấy vừa rồi thái độ của mình không đúng, nháy mắt trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, lấy tay lập tức lôi kéo muội muội lại lần nữa quỳ xuống, dập đầu cầu xin.

“Không, cậu, người không thể không cứu chúng ta a, chúng ta sai lầm rồi, cầu ngài cứu cứu chúng ta đi!”

“Các người là trúng độc, ta có thể cứu thế nào?” Cung Mạnh Hiền nguôi lạnh hừ hừ. “Độc cũng là bọn họ hạ, thuốc giải cũng chỉ bọn họ có, người nghĩ bọn họ sẽ cho sao?”

“Sẽ cho! Nhất định sẽ cho! Chỉ cần. . . .” Lục Học Quý sợ hãi nhìn Cung Mạnh Hiền. “Chỉ cần cậu giúp bọn họ làm một chuyện, bọn họ sẽ cho chúng ta thuốc giải.”

Xem ra lúc này phiền toái không phải dễ dàng giải quyết như vậy.

Cung Mạnh Hiền trầm than. “Chuyện gì?”

“Không biết, bọn họ sẽ phái người đến nói cho chúng ta biết.”

“Khi nào thì?”

“Hắn đi cách chúng ta không xa, hẳn là rất nhanh sẽ đến.”

Quả nhiên, vừa qua khỏi giờ Mùi, người trong Đường Môn đã đến.

“Mời các người tới Lã Lương Sơn hướng Bách Hiểu Hội lấy hộp băng ngọc ngàn năm, rồi đến Độc Long Cốc tìm kiếm xà chi huyết lan, sau khi tìm được, đào cả gốc lẫn rễ lên bỏ vào hộp băng ngọc ngàn năm đưa đến Đường gia bảo, đợi chúng ta chứng thực đó là xà chi huyết lan sẽ đem thuốc giải cho các người.”

Sau đó, người tới đem xà chi huyết lan về một bản cùng một lọ thuốc giao cho Lục Học Quý.

“Độc trong người các người mỗi năm ngày sẽ phát tác một lần, trong lọ này có thuốc giải tạm thời có thể khắc chế độc tính, bất quá nhớ kỹ, không thể trước khi độc tính phát tác mà uống vào, như vậy sẽ không có hiệu quả, nhất định phải phải chờ lúc độc tính phát tác uống vào mới có hiệu quả. Mặt khác. . . .” Người tới mắt lạnh nhìn Lục Bội Nghi, lại quay về nhìn Lục Học Quý. “Người và muội muội của người đã thương thiếu môn chủ của bọn ta, cho nên hai người các người nhất định phải đi.”

Sau khi nói xong, người tới liền cũng không quay đầu lại rồi đi rồi, Lục Học Quý cùng Lục Bội Nghi hai mặt méo xẹo, Cung Mạnh Hiền gương mặt buột chặt, Cung Như My vô thức vành mắt đã đỏ lên, thật lâu không ai hé răng.

Bách hiểu hội bọn họ cũng không thể trâu vào nha!

Còn có Độc Long Cốc, chỉ cần ở trên giang hồ chạy qua hai ngày mọi người biết, Độc Long Cốc là cấm địa, không phải có cái gì khó lường hay võ lâm cao thủ ở tại nơi đó, mà là căn bản không biết có ai hoặc cái gì ở tại nơi đó, chỉ biết đó là chỗ thần bí có đi mà không có về.

“Lăng nhi, người cùng con rể đi về trước đi!” Cung Mạnh Hiền cuối cùng mở miệng, đuổi con gái cùng con rể về nhà.

Cung Tuyết Lăng ngấm Độc Cô Tiểu Ngu một cái. “Vâng, nhưng mà cha tính như thế nào, nhất định phải kêu ca ca đến nói cho con biết nha!”

Cung Mạnh Hiền trêu mếu sờ sờ đầu nàng. “Ta sẽ, mau trở về đi!”

Trên đường về nhà, cung tuyết lăng thấp phần trầm mặc, chỉ hỏi Độc Cô Tiểu ngu một câu.

“Chàng cho rằng cha sẽ quyết định như thế nào?”

“Ta nghĩ nhạc phụ sẽ không mặc kệ bọn họ đâu?”

“Ta cũng vậy cho rằng như vậy.”

Ba ngày sau, làm Độc Cô Tiểu Ngu làm xong việc trở về nhà thì cũng đã không thấy bóng dáng lão bà của mình, chỉ thấy người Vú già lúc trước chăm sóc lão bà của hắn khi ở cử đang cho con gái của hắn uống nước cơm.

“Tiểu thư đâu?” Độc Cô Tiểu Ngu thực trấn định, mắt như trước cười híp mắt híp mắt.

“Không biết, tiểu thư chỉ giao cho ta đem phong thư này giao cho cô gia ngài thôi.”

Độc Cô Tiểu Ngu mới liếc mắt một cái liền xem xong, sau đó thở dài —— vẫn là cười dài .

“Thật là, nữ nhân kia bắt kể mọi chuyện kể cả bỏ con gái ở lại!”

Hướng về đường núi Thái Nguyên phủ, một đám người chính ra roi thúc ngựa chạy về phía trước, Cung gia toàn thể điều đi, hơn nữa còn có toàn bộ tiêu sư trong tiêu cục, còn có Hải công tử, cậu cả (anh vợ) gặp nạn, hắn không đến không được, cùng với Hạ Hầu lam, hắn đã hưu Lục Bội Nghi, không có khả năng sẽ đến, nhưng hắn vẫn không mời mà tự đến.

Cung Mạnh hiền còn đặc biệt cho người Vú già đi nói cho Cung Tuyết Lăng biết khi bọn họ đã khởi hành, chính là không muốn làm cho Cung Tuyết Lăng theo bọn họ đi, không nghĩ tới Cung Tuyết Lăng không nói hai lời, đem đứa nhỏ ném cho bà vú già, tùy tiện viết lại vài chữ cho phu quân, sau đó liền cấp tốc đuổi theo bọn họ.

Cung Mạnh Hiền hỏn hỏn đuổi nàng đi, lại như thế nào cũng đuổi không đi.

“Con đã là người của Độc Cô gia, không nên xuất hiện ở Cung gia!”

“Nhưng con cũng là con gái của cha a, có thể nào làm bộ như không biết!”

“Ngươi thậm chí không nói cho con rõ một tiếng!”

“Vô nghĩa, hắn nhất định sẽ không để cho con đi!”

“Đây là tự nhiên, đừng quên con còn có con gái!”

“Con gái đã có phu quân chiếu cố, bên này cần con hơn, có thể giúp đỡ là giúp đỡ!” Đang nói chuyện, Cung Tuyết Lăng quay đầu nhìn một chút.”Bản thân con muốn hỏi cha, vì sao không tìm vài bằng hữu đến hỗ trợ? Bất kể là Bách hiệu hội hoặc Độc Long cốc, thế nào cũng có thể ứng phó tốt nha! Bách hiệu hội bên kia, người ta là một trong võ lâm cửu đại hắc bang, người đông thế mạnh, cao thủ tập hợp, nếu thực đánh nhau, chúng ta căn bản không thể thắng, bọn họ chỉ cần phái ra một phần nhân mã, chúng ta sẽ toàn quân bị diệt rồi!”

“Ta đây đương nhiên biết, nhưng là . . . . .” Cung Mạnh Hiền cười khổ. “Không có thời gian, Đường Môn chỉ cho có ba tháng thuốc giải, nói một cách khác, bọn họ chỉ cho chúng ta ba tháng, có thời gian hạn chế sẽ không đủ thời gian tìm người giúp đỡ, ta chỉ có thể bên đường gặp phải ai thì nhờ người đó.”

“Kia. . . . .” Cung Tuyết Lăng lại ngoái đầu nhìn lại liếc một cái.”Hạ Hầu Lam lại tại sao lại đến?”

“Cha cũng không có báo cho hắn biết, hắn là từ chỗ Hải công tử biết được chuyện này, sau đó cùng Hải công tử cùng noi đến đây. Hắn vì sau đến đây cha cũng không biết, khi đến đây hắn chỉ nói một câu.”

“Nói cái gì?”

“Hắn muốn cho con biết. . . . .” Cung Mạnh hiền nhìn chăm chăm Cung Tuyết Lăng, ánh mắt kỳ dị. “Ngay lúc này, nam nhân không biết võ công căn bản không đáng tin, con có thể ý lại vào nam nhân biết võ công.”

Cung Tuyết Lăng không biết nên khóc hay cười.”Hắn nói lời này, hắn rốt cuộc muốn làm gì?”

Cung Mạnh hiền hừ hừ.”Đây phải là do cha hỏi con mới đúng, hắn rốt cuộc muốn làm gì?”

“Cha, xin đừng dùng cái loại ánh mắt nhìn hỏi” Con có phải hồng hạnh trèo tường ra ngoài trên hoa ghẹo nguyệt 』được không?” Cung Tuyết Lăng tức giận nói. “Cha muốn biết hắn muốn làm gì? Rất đơn giản, hắn không cam lòng con chủ động buông tha cho hắn mà gả cho Tiểu ca, hắn cảm thấy bị xem nhẹ và thật mất mặt.”

“Cho nên hắn muốn như thế nào?”

“Muốn chứng minh con sai lầm rồi.”

“Sau đó?”

“Sau đó hẳn là có thể đắc ý cười ha ha !”

“ . . . . . Lãng nhĩ, đừng quên con đã làm vợ, làm mẹ người ta.”

Cung Tuyết Lăng ánh mắt đảo lộn một chút “Con mới mười tám tuổi, vẫn chưa tới tuổi hay quên, nên sẽ không quên, cũng không thể có thể quên.”

Cung Mạnh Hiền nghiêm túc vuốt cằm.”Như vậy, cách hẳn xa một chút.”

“Yên tâm, con ngay cả nói cũng không muốn cùng hẳn nói. ” Cung Tuyết Lăng thật mạnh nói : “Nếu không phải cần hẳn hỗ trợ, con còn muốn đuổi hẳn đi nửa kia!”

“Như vậy cũng tốt.” Cung Mạnh Hiền yên tâm gật gật đầu, lại như có suy nghĩ gì nhần đầu lông mày.”Lúc trước khi con lập gia đình, cha vẫn cho là Hạ Hầu lam là một thanh niên vĩ đại xuất sắc, nhưng hiện tại cha không cho là như vậy rồi, nay cha mới nhìn rõ ràng, hẳn dường như rất ngạo mạn, hãy thể gia đệ tử giống nhau, trưởng thành trong hoàn cảnh giàu có, cũng không quan tâm đến vấn đề cuộc sống, mà hẳn duy nhất để ý chỉ có chuyện —— Hư vinh bên ngoài.”

“Bởi vì Tiểu ca giản dị lại thân thiết, cùng hẳn vừa so sánh, Hạ Hầu Lam khuyết điểm liên đều bị chúng ta thấy được.” Cung Tuyết Lăng cười khẽ nháy mắt mấy cái.”Đúng không?”

“Xác thực.” Cung Mạnh Hiền nở nụ cười.”Con rề mặc dù chỉ là nông dân, nhưng sự thật lại rất thành thật, làm việc làm người cũng rất có lòng, nên đem so với những thể gia đệ tử thật chỉ có hơn. Mới đầu ta lo lắng con gả cho nông dân sẽ chịu khổ nhiều, nhưng nay cha lại không thể không thấy may mắn, may mắn là con gả cho con rề.”

“Cho dù Tiểu ca không biết võ công?”

Cung Mạnh Hiền than nhẹ, cười khổ.”Nếu không phải biểu ca, biểu tỷ con bị làm hư rồi, chúng ta làm sao cần người biết võ công?”

Nghe vậy, Cung Tuyết Lăng không khỏi trầm mặc, âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi.

Gặp rắc rối cơ hồ đã trở thành một trong những lạc thú lớn nhất trong cuộc sống của biểu ca, giống như một ngày không tìm điểm phiền toái liên sống không nổi nữa, mà tất cả đều là sùng nịch cùng dung túng của cô cô tạo thành, mà trong lòng cô cô căn bản không cho rằng chính mình sai, còn không ngừng bao che biểu ca, sẽ đem phiền toái giao cho cha nàng đi giải quyết, cuối cùng luôn cha nàng một người ở bên kia hao tổn tâm trí.

Bất quá lúc này, bọn họ cũng nên đã bị một chút giáo huấn chứ?

“Cha, có một chuyện con vẫn không thông nha!”

“Chuyện gì không hiểu?”

“Đường Môn tự ý dùng độc, ai không sợ, vì sao không chính mình đi đến bách hiệu hội lấy hộp ngọc ngàn năm, đi Độc Long cốc tìm xà chi huyết lan, chẳng phải nhanh hơn hay?”

“Bởi vì bọn họ rất giao hoạt, phải biết rằng, trên giang hồ mặc dù mọi người đều sợ Đường Môn, nhưng kỳ thật người trong gia tộc của bọn họ đều không phải là tất cả đều biết võ công, có thể tự ý dùng độc, chỉ có người phụ trách bên ngoài, mặt khác bọn họ cũng muốn sống yên ổn. Nếu bọn họ không cẩn thận làm nhiều người tức giận, khiến cho vô lâm đồng đạo liên thủ đối phó Đường Môn, đến lúc đó cho dù bọn họ giỏi dùng độc, chỉ sợ cũng là cục diện lưỡng bại câu thương, cho nên. . . . .”

“Bọn họ để người khác ra mặt, miễn cho cùng các bang hội môn phái làm địch nhân ——” Cung Tuyết Lăng bưng tỉnh đại ngộ nói tiếp.”Bây giờ là chúng ta đi đối mặt với bách hiệu hội, bách hiệu hội sẽ trở địch nhân là chúng ta, không phải là Đường Môn.”

“Đúng là như thế.” Cung Mạnh Hiền tán dương vuốt cằm”Về phần Độc Long Cốc, lời đồn đãi đã lâu, đó là một chỗ thần bí có đi mà không có về, không có ai biết bên trong đó rốt cuộc có cái gì hoặc người đáng sợ hoặc quái vật gì, nên căn bản không biết đối mặt sẽ là cái gì, cho dù bọn họ giỏi dùng độc thì sao? Bởi vậy. . . . .”

“Đường Môn cũng không dám dễ dàng đi mạo hiểm!”

“Đúng vậy.”

“Vì thế đây chúng ta đi mạo hiểm”

“Đúng vậy.”

“Đề tiện!”

“Xác thực.”

“Hạ lưu!”

“Đúng thế.”

“Nhưng ngu xuẩn nhất là biểu ca cùng biểu tỵ.”

“Cha cũng đồng ý.”

“Như vậy, rõ ràng có thể đem tay chân bọn họ chém đứt đi, như vậy, bọn họ sẽ không biện pháp ở bên ngoài gây họa, cha cho rằng như thế nào, cha?”

“.....” Ý kiến hay, nhưng là.....

Ai xuống tay?

***

“Cô gia, ngài muốn đi tìm tiểu thư sao?”

“Đúng vậy, lão bà chạy, ta tự nhiên phải tìm nàng trở về.”

“Vậy tại sao lại đem theo Tôn tiểu thư đi? Tôn tiểu thư chỉ là một đứa trẻ thôi nha!”

“Bởi vì ta có khả năng không trở lại.”

“Sao?”

“Con của người chịu giúp ta coi ruộng vườn, ta thực cảm kích, nếu ta trước lễ mừng năm mới trở về, lúa thu hoạch được toàn bộ điều cho hấn, nhưng nếu ta qua sang năm còn chưa có trở lại, như vậy, tất cả mọi thứ nơi này bao gồm ruộng vườn, nhà ở điều cho hấn tất cả!”

“Nhưng, cô gia, ngài không trở lại thì đi đâu?”

“Còn có thể đi đâu mà đi, đương nhiên là về nhà làm ruộng nha!”

Nên trở về nhà!

Tuy rằng còn chưa sinh được con trai, nhưng cha biết hấn thành thân rồi, lập tức phái người đưa tin cho hấn, thúc giục hấn mang vợ về nhà bái kiến cha mẹ chồng, mặc dù có điểm không cam lòng, bất quá, quên đi, nếu cha đã như vậy, hấn là con liễn khoan hồng độ lượng “Tha thứ” cho cha một lần đi!

Nhưng là hấn cũng không thể nói đi là đi, cho dù lão bà không phản đối, nhạc phụ đại nhân cũng sẽ luyến tiếc, dù sao cũng phải đợi thời cơ thích hợp mới có thể đi được.

Mà bây giờ, đúng là thời cơ tốt nhất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cười Hối Sinh Từ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Người đang xui xẻo thời điểm uống nước cũng bị sặc, Cung Mạnh Hiền chính là như thế, thọ yến ăn không được một nửa, cháu ngoại trai chạy đến khảo nghiệm sự chịu đựng của hấn; bắt đầu dĩ phải từ Giang Nam đi đến Thái Nguyên phủ, đường xá xa xôi nhưng lại không thể mở miệng nhờ vả bằng hữu không đủ thâm tình đến hỗ trợ.

Dù sao đây là chuyện phải mạo nguy hiểm tánh mạng, nếu giao tình không đủ sâu, ai mở miệng thỉnh đối phương cùng chính mình đi tìm chết, làm không tốt người ta trước với người biện cái người chết ta sống nói sau.

Ngay cả như vậy, bây giờ có một đôi huynh muội chủ động tới giúp bọn họ.

Huynh muội Phong lưu công tử Thôi thị, muội muội Thôi Liên là một cô nương hào phóng, ngay thẳng. Bọn họ thực hoan nghênh sự gia nhập của vị c ô nương này, nhưng mà vị ca ca Thôi Cảnh thì có điểm làm người ta chịu không nổi.

Thôi Cảnh cũng không phải người xấu, nhưng theo danh hào của hấn “Phong lưu công tử” thì có thể biết hấn là người như thế nào, hấn cuộc đời yêu nhất nữ nhân, từ tiểu cô nương sáu tuổi đến bà cô ba bốn mươi tuổi, dù thuộc dạng nữ nhân như thế nào, chỉ cần có vài phần tư sắc, hấn liền yêu.

Nam nhân thích nữ nhân, cũng không bị chỉ trích nặng, nhưng hẳn chỉ cần coi trọng liền truy đuổi dù người ta đã có vị hôn phu hay phu quân, thậm chí còn có lúc đồng thời theo đuổi ba, bốn nữ nhân một lúc, càng thật giận là, một khi đuổi theo được hẳn liền buông tay, nói một cách khác, hẳn thuần túy là ở hưởng thụ lạc thú theo đuổi nữ nhân, yêu thích cái loại có tính khiêu chiến này, tiếp tục lần nữa hẳn không hứng thú.

Hắn không phải người xấu, nhưng thật sự thực đáng giận!

“Nhị ca, bọn họ đến tốt cùng tại sao muốn giúp chúng ta? Đây chính là liều mạng chuyện nha!”

“Này còn phải hỏi sao, chúng ta có ba vị đại mỹ nữ, nhất là đại biểu muội. . . . .” Cung Trọng Thụ tầm mắt hướng bên kia nhìn. “Mặc kệ nàng cá tính như thế nào, bằng vào dung mạo mà nói, nàng là đại mỹ nữ nổi danh ở Giang Nam, không nhìn thấy Thôi công tử luôn đi theo phía sau nàng sao?”

“Cũng biết là như vậy!” Cung Tuyết Lăng lẩm bầm nói: “Vậy Thôi cô nương đâu?”

“Thôi cô nương a. . . . .” Cung Trọng Thụ hướng mắt về Cung Tuyết Lăng mỉm cười, biểu tình có điểm thần bí, cảm hướng về Thôi Liên bên kia một chút. “Nhìn một cái xem Thôi cô nương nói chuyện với ai?”

Cung Tuyết Lăng theo lời nhìn lại, nhất thời ngẩn ra. “Đại ca? Chẳng lẽ nàng nhìn trúng đại ca rồi?”

“Thông minh!” Cung Trọng Thụ sờ sờ đầu của nàng khen ngợi nàng.

Cung Tuyết Lăng vượt qua hắn liếc mắt một cái, đẩy ra bàn tay còn lưu luyến trên đầu nàng. “Nhị ca, xin huynh, muội đã là mẹ của một tiểu oa nhi rồi, xin đừng xem tiểu muội muội như vậy có được không?”

Cung Trọng Thụ mỉm cười. “Cho dù muội làm bà nội, vẫn là tiểu muội của huynh.”

“Chán ghét, người ta nào có già như vậy chứ!” Cung Tuyết Lăng không thuận theo đập hắn một quyền.

Cung Trọng Thụ cười hi hi không nhẹ không nặng hỏi. “Cho nên, thành thật nói cho nhị ca biết, muội có phải hay không rất tưởng niệm muội phu nha?”

“Mới không có nha.” Cung Tuyết Lăng quả quyết phủ nhận. “Muội là tưởng niệm nữ nhi!”

Cung Trọng Thụ vẫn như cũ cười mỉ mỉ. “Àn?”

Cung Tuyết Lăng miệng nhỏ rên rì. “Được rồi, chỉ có tưởng niệm một chút.”

“Một chút?” Cung Trọng Thụ không cho là đúng chau lông mày lại. “Mỗi ngày sáng sớm, trời còn chưa sáng muội liền tỉnh dậy, cầm Tử Ngọc bội mặt hướng thành Vô Tích trầm tư, Tử Ngọc bội không phải là muội phu đưa cho muội đi?”

Hai gò má thẹn đỏ cả mặt, Cung Tuyết Lăng cách xiêm y sờ ngọc bội ở ngực, gật đầu thừa nhận.

” Sau khi sinh Phù nhi, Tiểu ca tặng cho muội, nói là an ủi sự vất vả của muội.”

“Như vậy, muội thật sự là tưởng niệm muội phu.” Lời này không còn là hỏi nữa, mà là khẳng định.

Cung Tuyết Lăng cúi đầu không nói, chấp nhận, dù sao lại phủ nhận cũng vô dụng.

Thấy thế, Cung Trọng Thụ bắt đầu lại trêu chọc vài câu, nhưng mà miệng mới mở ra một nửa, đầu lưỡi lại rúc về, hai người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về sơn động, phía sau cổ lông tơ toàn thể dựng đứng.

“A a. . . . . A. . . . . A a a. . . . .”

“A. . . . . Mẹ ơi, cứu. . . . . Cứu ta. . . . . Đau. . . . . Đau quá a. . . . . Cứu ta. . . . . A. . . . .”

Đã là gấp rút lên đường, tự nhiên không thể yêu cầu quá cao, có đôi khi chạy đến khi trời tối trước không có thôn xóm, sau không có nhà trọ nào đành phải ngủ ngoài trời, họ cứ thế mà chạy thâu đêm. Cũng có khi cần ăn thì chỉ cần tẩu quán nhỏ là được rồi.

Bất quá mỗi cách năm ngày, bọn họ liền thế nào cũng phải tìm sơn động ngủ lại vì đã tới ngày độc phát tác.

Tựa như hôm nay, thời gian mặt trời lặn, mọi người liền khoanh chân ngồi ở trước sơn động, vây quanh đồng lửa trước thời gian dùng bữa tối, mặc dù là món ăn lạnh, nhưng lại rất phong phú, thịt bò kho, gà sấy khô, chân giò hun khói cùng bánh nướng, thậm chí còn có rượu lâu năm thật thơm ngon, ở không tốt, ít nhất cũng không thể bạt đãi bụng của mình, nhưng là mọi người tuy nhiên cũng không nuốt không trôi, bởi vì “Tập âm” thật sự rất chói tai.

“A a a. . . . . A a. . . . .”

“A a. . . . . Đau quá a a. . . . . Đau a. . . . .”

Từ trong sơn động truyền ra từng trận kêu gào bén nhọn cùng tiếng cầu khẩn, đan vào thành một chỗ làm người ta sờn gai ốc không khí thực khủng bố,

gió lạnh từng trận, quý khóc thần gào, nghe lâu không khỏi trong lòng trở nên chán nản.

Đã qua bảy lần, cửa Địa phủ không phải cần phải đóng lại sao?

“Còn. . . . . Còn bao lâu?”

“Mỗi lần đều phải nửa canh giờ, bây giờ còn không đến một khắc, còn sớm mà!”

“Đáng chết, bọn họ thế nào cũng phải càng kêu càng lớn sao?”

“Bọn họ đều là thiên kim tiểu thư, đại thiếu gia nuông chiều từ bé, chịu khổ không nổi, cũng khó trách.”

“Quên đi, không ăn đi, ta muốn ngủ.”

Ăn nữa nhất định sẽ tiêu chảy.

Vì thế tiêu sư một người tiếp một người mở ra tấm thảm kê đầu gối, Cung Tuyết Lăng nhìn bọn họ, lại nhìn son động một cái, trong lòng tràn đầy đồng tình, nhưng ở một góc sáng sủa, lại cất giấu mấy phần vui sướng khi người gặp họa.

Sau việc này, bọn họ nên có kinh nghiệm đi?

Đừng tưởng rằng gây họa rồi giao cho người khác xử lý, có đôi khi còn không kịp đem phiên toái giao cho người khác, báo ứng liền trước mắt.

Có lẽ càng tiếp cận với tử thần, bọn họ mới có thể bắt đầu tỉnh lại, nghĩ xem mình làm sao phạm sai lầm rồi?

“Tiểu muội, muội ăn chưa?”

“Một người giết heo, một người giết gà, hai loại thanh âm đều nghe rõ rồi, ai còn nuốt trôi được chứ?” Cung Tuyết Lăng lẩm bẩm nói.

“Huynh đây giúp muội trải thảm, muội cũng trước tiên ngủ đi!” Cung Trọng Thư săn sóc vì nàng trải thảm chuẩn bị cho nàng ngủ.

Trong son động, Cung Như My cùng Lục Bội Cầm ở trấn an Lục Bội Nghi, Cung Mạnh Hiền cùng Cung Trọng Khanh hợp lực áp chế Lục Học Quý, nhưng Cung Trọng Thư nhất định sẽ theo sát Cung Tuyết Lăng chiếu cố nàng, che chở nàng, thuận tiện giúp nàng ngăn không bị loại không cần thiết quấy rầy.

Loại nào không cần thiết quấy rầy, không đề cập tới cũng thế.

Nàng xoay người, lơ đãng thoáng nhìn Hạ Hầu Lam đang cùng Hải công tử nói nhỏ, hai mắt lại nhìn chăm chăm nàng không tha, nàng nhún nhún vai, đến chỗ Cung Trọng Thư thay nàng trải thảm nằm xuống, đưa lưng về phía Hạ Hầu Lam, nhắm lại mắt.

Cùng nhau đi tới, nàng biết, Hạ Hầu Lam khát vọng cùng nàng nói chuyện, nhưng Cung Trọng Thư vẫn không cho hắn cơ hội, Hạ Hầu Lam đành phải dùng hai mắt nhìn thẳng nàng, muốn dùng ánh mắt nhấn nói cho nàng biết. . . , nhưng nói thực ra, nàng căn bản không thèm để ý đến hắn, chỉ cảm thấy hắn nhìn chòng chọc mình, nàng rất không thích.

Bất quá có vài lần, nàng có chút thể ý được hắn đối với nàng yêu thích có khả năng vượt xa lòng tự trọng và không cam tâm, việc này khiến nàng có điểm ngoài ý muốn, từ lúc nàng mười ba tuổi, hắn thường đi tìm nàng, trong thời gian bốn năm, vì sao nàng cũng không có cảm giác gì?

Nàng không phải tri độn như vậy đi?

Không, đương nhiên không phải, là vì Hạ Hầu Lam tự tin quá mức rồi, hắn nhận định chính mình có được điều kiện ưu việt đủ để khiến nàng hết hy vọng nơi khác, trái tim sẽ đặt ở trên người hắn, huống chi nàng đã là vị hôn thê “Của hắn” rồi, bởi vậy hắn cũng không cần đặc biệt tỏ vẻ gì, dù sao nàng sớm muộn gì sẽ biến thành thê tử “Của hắn”.

Con vịt đã luộc chín còn có thể bay, chạy đi đâu?

Cho dù hắn thật sự tưởng tỏ vẻ chút gì đó, nhưng bởi vì hắn đã muốn thói quen để người khác hầu hạ, căn bản không hiểu được như thế nào chiều cố người khác, cũng không biết cái gì gọi là săn sóc người khác.

Một cái quá độ tự tin lại không hiểu được cái gì gọi là săn sóc người khác, như thế nào làm cho người khác cảm nhận được tâm ý của hắn?

So sánh với, Độc Cô Tiểu Ngu liền có vẻ phá lệ săn sóc, phá lệ uất ức, tuy rằng thời điểm vừa gả cho hắn, hắn rất không săn sóc ép nàng lập tức gánh vác công việc gia đình, không hề thương hại, lại càng không đồng tình với nàng, khiến cho nàng luống cuống tay chân, chật vật vạn phần, hắn chẳng những ngay cả giúp nàng một chút cũng không chịu, còn cười nhạo nàng.

Sau lại nàng mới hiểu được, hắn chính là muốn cho nàng cảm nhận được cuộc sống nông gia đến tột cùng có bao nhiêu vất vả, cũng là muốn dùng phương thức nhanh nhất để nàng quen thuộc công việc gia đình, thực tế lại nói tiếp, đây là vì tốt cho nàng.

Một khi quen thuộc công việc gia đình, hắn mà bắt đầu chủ động chia sẻ công việc của nàng, bình thường đều là loại việc nặng nàng không thích, mỗi

ngày sáng sớm xuất môn hạ điền trước, hẳn trước tiên đem công việc thô nhất, nặng nhất xử lý tốt.

Về sau, thời điểm nàng ở cữ, hẳn chẳng những đem công việc gia đình nàng thường làm làm tốt, còn kiên trì muốn vì nàng giặt quần áo nấu cơm, vì nàng hầm canh tắm rửa, vì nàng hẳn có thể làm tốt tất cả mọi việc.

(A Từ: có đc ông chồng thế này thì tốt bit mấy)

“Công việc của chàng còn chưa đủ mệt sao? Cần gì phải đích thân làm việc này cho ta làm việc này, giao cho má Trần thì tốt rồi!”

“Không, nàng đi theo ta chịu khổ rồi, lại sanh con dường cái cho ta, ta tự nhiên cũng nên tự mình chiều cổ nàng, che chở cho nàng, có thể nào mượn tay người khác chứ.”

Nghe lời này người nào tâm ý không cảm động chứ!

Hẳn là người giản dị, cho nên của hẳn sẵn sóc cũng rất giản dị, mặc dù không có lời ngon tiếng ngọt, cũng không cung cấp hưởng thụ thoải mái an nhàn, nhưng hẳn làm cho người ta thật sự cảm nhận được sự yêu thích của hẳn, cảm nhận được tâm ý của hẳn.

Tựa như theo lời Cung Mạnh Hiền, hẳn là người rất có lòng.

Một người sẽ làm người ta suy nghĩ, một người không hiểu được làm người ta suy nghĩ, cho nên hẳn chưa bao giờ hối hận gả con cho Độc Cô Tiểu Ngu, cũng rất may mắn là nàng có cơ hội thoát khỏi Hạ Hầu Lam.

Nghĩ đến đây, nàng bất giác nhẹ nhàng phun ra một tiếng thở dài, tay cầm Từ Ngọc bội trước ngực.

Liên giống như theo lời Cung Trọng Thư, tuy rằng tạm thời không cần sáng sớm dậy làm việc, nhưng nàng vẫn như cũ sáng sớm mỗi ngày trời chưa sáng liền thanh tỉnh, không có biện pháp, đó thành thói quen rồi, hơn nữa còn là sau khi gả cho Độc Cô Tiểu Ngu mới đã thành thói quen, bởi vậy sau khi rời giường, nàng cũng đặc biệt tưởng nhớ hẳn.

Nàng không từ mà biệt, hẳn có thể hay không trách cứ nàng?

Thân là mẹ nhưng lại bỏ lại con gái không để ý, hẳn có thể hay không tức giận rồi?

Lại phải tự mình rửa quần áo nấu cơm sửa sang lại nhà cửa, hẳn có thể hay không oán trách nàng?

Không thể không rời đi hẳn, rời đi con gái, hẳn có thể hay không thể hiểu bất đắc dĩ của nàng?

Thiệt nhiều thiệt nhiều nghi ngờ trong đầu quanh quẩn, thiệt nhiều thiệt nhiều đáp án ở lơ lửng trôi qua, cuối cùng hội họp thành một cái suy nghĩ vô cùng đơn giản:

Nàng nhớ hẳn!

Tuy rằng bọn họ hai vợ chồng ở nhà ở chung thời gian cũng không nhiều, nhưng ít nhất hẳn ba bữa đều ở trong nhà ăn, ban đêm cũng ngủ ở bên người nàng, đã hơn một năm, cuộc sống của nàng sớm thành thói quen như thế rồi, có đôi khi thậm chí đã quên chính mình từng là đại tiểu thư của Cung gia tiêu cực, đã quên chính mình có một thân võ công không kém, càng lúc càng yên tĩnh cho khổ cực như vậy, càng lúc càng thoải mái với cái cuộc sống nông gia thuần phác đơn giản.

Cho tới hôm nay, nàng không thể không rời đi hẳn, ngày từng ngày đi qua, nàng rốt cục dần dần hiểu rõ hẳn, nàng sở dĩ làm một nông phụ vất vả cày cù, tất cả đều là bởi vì hẳn.

Không phải hẳn, nàng đã sớm không chịu được sinh hoạt gian khổ của nông gia!

Không phải hẳn, nàng nhất định sẽ hối hận buông tha cho Hạ Hầu Lam mà lấy nông dân.

Không phải hẳn, thành thân đã hơn một năm, nàng sẽ không thỏa mãn như thế, hạnh phúc như thế.

Hết thấy đều là bởi vì hẳn, vì hẳn cần cù giản dị, còn có kiên định của hẳn, còn có sẵn sóc của hẳn, hiền hoà hoà khí của hẳn, cùng với bất cứ lúc nào chỗ nào đều thấy môi bờ hẳn ngậm ngậm tươi cười, dù là bất đắc dĩ, nét tươi cười của hẳn cũng sẽ không biến mất. . . . . Ách, trừ bỏ ngủ say.

Hẳn là một nam nhân tốt, cũng là một trọng phu tốt cần thận sẵn sóc nàng.

Đúng vậy, nàng nhớ hẳn, nhớ hẳn cùng nàng chia sẻ cùng hái đào hoặc hái táo, cũng nhớ bọn họ trước khi ngủ nói chuyện phiếm thiên nam địa bắc, cho tới cuối cùng thỉnh nàng “Ăn” một chút “Bữa đêm” không thể cần cũng không thể nuốt; muốn hẳn tùy thời tùy chỗ đều ngoài miệng cười, như vậy mà người, đều khiến nàng trong lòng áy náy. Thật sự, nàng rất nhớ rất nhớ hẳn, bởi vì. . . . .

Bất tri bất giác, nàng sớm yêu của chàng nông dân kia rồi!

***

Hai ngày trước khi tới tổng đàn bách hiếu hội, Cung Mạnh Hiền không thể không tìm sơn động nghỉ một đêm, bởi vì huynh muội Lục Học Quý đọc lại phát tác, vì thế, trời chưa tối, mọi người liền nằm xuống nghỉ tạm, cũng bịt lấy lỗ tai trốn thật xa, miễn cho còn chưa ngủ lại bị làm cho phiền rối.

Bên cạnh đồng lửa chỉ còn lại có huynh muội Cung Trọng Thư, Cung Tuyết Lăng còn có huynh muội Thôi Cảnh, Thôi Liên.

Bất quá rất rõ ràng có thể nhìn ra được, bởi vì tỷ muội Lục gia đều ở trong sơn động, Thôi Cảnh liền tạm thời đem mục tiêu chuyển dời đến trên người Cung Tuyết Lăng, tuyệt không lãng phí thời gian.

Khó trách Cung Trọng Thư phá lệ khẩn trương, nghĩ hết biện pháp muốn ngăn cách Thôi Cảnh quấy rầy.

“Thôi công tử, xá muội đã thành thân và còn lên chức mẫu thân.” Hần phi công nhắc nhở phong lưu công tử nhưng đối phương căn bản không thèm để ý đến.

“Phải không? Vậy thì thật là chúc mừng!” Quả nhiên, Thôi Cảnh tuyệt không để ý, bất cứ chuyện gì đối với hắn mà nói cũng không trọng yếu, trọng điểm là Cung Tuyết Lăng tuy rằng so ra xinh đẹp bắt mắt kém tỷ muội Lục gia, nhưng là có bảy tám phần tư sắc, tự nhiên cũng bao gồm trong phạm vi “Săn bắn” của hắn.”Bất quá, hắn tại sao không có cùng đi?”

“Ách. . . . .” Cung Trọng Thư ho hai cái.”Muội phu không biết võ công, đến đây cũng vô dụng.”

“Không biết võ công?” Thôi Cảnh lập tức nhìn ra Cung Trọng Thư ánh mắt không dễ chịu, đoán rằng đáp án có thể là hắn có thể lợi dụng, vì thế. . . . .”Nhu vậy, hắn là làm nghề gì, đại chương quỹ tiêu cực?” Hắn dường như không có việc gì hỏi tới.

“Không phải, hắn là. . . . .” Cung Trọng Thư do dự mà đáp không được. Không phải lấy muội phu là nông dân lấy làm hổ thẹn, mà là lo lắng muội muội bị cười nhạo.

Đường đường tiêu cực đại tiểu thư gả cho nông dân, ai sẽ tin tưởng!

Bất quá Cung Tuyết Lăng chính mình tuyệt không để ý.”Hắn là nông dân làm ruộng.” Ai dám cười nhạo nàng cứ việc đến đây đi, nàng sẽ làm đối phương chết càng khó xem!

“Nông dân?” Thôi Liên kinh hô.”Ngươi thể nhưng gả cho nông dân làm ruộng, vì sao?”

“Kỳ quái, nông dân làm ruộng có cái gì không đúng?” Cung Tuyết Lăng bình thản ung dung gặm chân gà.”Không có nông dân, các ngươi đã sớm chết đói! Không biết võ công thì như thế nào? Võ công cao tới đâu, còn không phải cần nhờ không biết võ công như nông dân nuôi sống các người!”

Nàng nâng lên con ngươi khinh miệt liếc nhóm huynh muội kia liếc mắt một cái.”Trừ phi các ngươi tính làm thần tiên, sống mà không ăn, bằng không đừng tự cho mình là thanh cao!”

Thôi Liên xấu hổ n ói.”Ách, đúng. . . . . Thực xin lỗi, ta không phải ý tứ kia, ta là. . . . .”

“Xá muội là cảm thấy thật bất ngờ, dù sao người bình thường là sẽ không nghĩ tới tiêu cực đại tiểu thư cùng nông dân ở cùng một chỗ , không phải sao?” Thôi Cảnh trấn định vì muội muội giải thích, “Ta nghĩ, phu quân của Cung cô nương tất nhiên là một nam nhân hết sức xuất sắc đi?” Lại thêm mấy câu trừ khử tức giận của Cung Tuyết Lăng, không hổ là phong lưu công tử trải qua vô số nữ nhân.

“Đó là đương nhiên, hắn là nam nhân tốt nhất trên đời này!” Cung Tuyết Lăng kiêu ngạo ưỡn ngực nói.”Giản dị thân thiết, cần cù chịu khó, đối với nữ nhân mà nói, hắn còn là một trạng phu sản sóc ôn nhu, tóm lại, ta chưa thấy qua nam nhân so với hắn tốt hơn !”

“Săn sóc sao?” Thôi Cảnh hạ mắt xuống.”Cô nương có ý tứ là, hắn luyện tiếu cho ngươi làm việc sao?”

“Ai nói , ta cũng không phải phế vật, vì sao không làm việc?” giờ tay ném xương vào trong bóng đêm.”Ta là nói, khi ta ở cũ thì rõ ràng cha phải bà vú già đến hầu hạ ta, mà ta phu quân ta bản thân việc cũng đủ để chết hắn, nhưng hắn vẫn như cũ kiên trì muốn tự tay thay ta giặt quần áo nấu cơm, hầm canh tắm rửa, nếu là ngươi, ngươi làm được không?”

Hắn thế nào đi, ngay cả pha trà hắn cũng sẽ không, đâu có thể nào vì người khác giặt quần áo nấu cơm, còn hầm canh tắm rửa chứ!

“Khụ khụ, kia vốn là công việc của nữ nhân, nam nhân chúng ta. . . . .”

“Cho nên , hắn nguyện ý vì ta làm công việc vốn là của nữ nhân, còn chưa đủ săn sóc sao?”

Thôi Cảnh nhất thời ngậm miệng, thiếu chút nữa không nói ra lời “Ách, vì cuộc sống, nam nhân phải làm các loại công việc, bình thường nam nhân sẽ không như vậy.” Bởi vì bọn họ có người hầu hạ, nhưng nông dân thì không có.

“Cho nên nói là, vẫn là nông dân đáng tin cậy. ” Cung Tuyết Lăng liên tục lấy khăn lụa lau tay, một bên nói thầm.”Ngày nào đó nếu ta ngã bệnh, bên người không có người hầu hạ, nếu nam nhân của ta cái gì cũng không biết, muốn ta đang bệnh mà xuống bếp nấu cơm, giữa trưa cùng nhau đói chết thì quên đi?”

Không phải vậy chứ?

Hắn lại không hiểu việc trong bếp, cho dù bức hấn vào bếp cũng vô dụng, mà việc trong bếp nên để nữ nhân gánh vác, cho dù bị bệnh cũng nên phụ trách một công việc, cho nên là nàng không xuống bếp thì ai xuống bếp?

Nhưng là, hắn thật sự có thể nói như vậy sao?

Miệng mở rộng, Thôi Cảnh lúc này thật sự là ngay cả nửa chữ đều không thể nào trả lời được, hắn vẫn là chưa gặp phải loại kinh nghiệm này!

Cung Tuyết Lăng miệng tựa tiểu phi tiểu trêu chọc. "Người biết võ công thì như thế nào, còn không phải so ra kém một nông dân sao!"

Thôi Cảnh có điểm chật vật. "Nhưng mà hiện giờ hắn không giúp được gì cả."

"Không." Cung Tuyết Lăng lắc đầu. "Ta tình nguyện là hắn giúp không được gì, bằng không ai chiếu cố con gái của ta?"

"Người là nữ nhân, tự nhiên là người!" Nam đối ngoại, nữ đối nội, là đạo lý hiển nhiên.

"Ta?" Cung Tuyết Lăng thần nhiên mỉm cười một cái. "Tuy rằng người theo đuổi qua rất nhiều nữ nhân, nhưng người nhất định không có đem các nàng bất kỳ một người nào để ở trong lòng, bằng không người sẽ cũng không nói như vậy."

"Vì sao nói như vậy?"

"Nếu trong lòng người thực sự có nàng, như vậy người nhất định tình nguyện người mạo hiểm là người mà không phải là nàng, chuyện này không quan hệ nam hoặc nữ, chính là có hay không đem nàng để ở trong lòng. Cho nên. . . ." Cung Tuyết Lăng hơi hơi ôn nhu cười. "Ta là tình nguyện đến, mà hắn ta để ở nhà. . ."

"Tốt nhất không phải là muốn ta để ở nhà chiếu cố đứa nhỏ!"

Bỗng dưng, trong trời đêm tối như mực truyền đến một câu trầm thấp cảnh cáo, đột nhiên từ trên hạ xuống một "Vật phẩm" mềm nhũn rơi vào trong lòng Cung Tuyết Lăng, nàng kinh ngạc nhìn xuống xem, rõ ràng là một tiểu oa nhi đáng yêu đối với nàng ha ha chảy nước miếng, nàng nhưng thật giống như thấy lệ quý sợ đến thở hắt vì kinh ngạc, thiếu chút nữa hù chết nàng.

"Phù nhi? !" Nàng thét chói tai, nét mặt giờ lên, tròng mắt thoáng chốc tròn tròn, cảm rơi xuống đất, há mồm lại khắp nơi tìm không thấy thanh âm của mình, cổ họng không ra nửa chữ.

Tốt lắm, để ở nhà làm sao cũng không cần nói, dù sao trách nhiệm lại tới trên người nàng đến đây.

"Muội phu? !" Cung Trọng Thu cũng rất ngoài ý muốn, bất quá hắn không chột dạ, cho nên không có bị dọa mất hồn.

Phảng phất dường như có oan hồn nguyên rủa, Độc Cô Tiểu Ngu chậm rãi xuất hiện ở bên đồng lửa.

Vì đuổi theo lão bà, hắn y phục cũng không có thời gian đổi, trên người như cũ là Bô Y nông dân cùng giày rơm, tùy tiện bao bọc nữ nhi, tắm rửa thay quần áo liền vội vàng lên đường, dọc theo đường đi vì thay tả cho nữ nhi khiến cho mặt xám mày tro, nổi giận trong bụng, hừm hừ. . . . .

Hắn chậm chậm bước qua chỗ tiểu nữ nhân bởi vì kinh sợ mà ngũ quan sai lệch.

"Nữ nhân, chiếu cố đứa nhỏ là trách nhiệm của người, đừng đem nàng giao cho ta!"

"Tiểu . . . Tiểu . . . Tiểu. . . ." Thật vất vả rốt cục bài trừ thanh âm, đầu lưỡi lại dòn sức mạnh mẽ, vòng tới vòng lui luôn vòng không đến vị trí chính xác. "Tiểu ca, Chàng chàng chàng. . . . . Chàng như thế nào ở đây?"

"Đúng vậy a, may mắn ta còn đang cười, bằng không nàng sẽ chết rất khó coi!" Độc Cô Tiểu Ngu lảm bảm nói, ngữ khí không quá hay, nét mặt lại thủy chung cười mị mị, giống như đội mặt nạ sinh tử phản quan. "Bản thân mình trốn nhà đi, lão bà ta nên bắt nàng làm gì bây giờ đây?"

Cung Tuyết Lăng chột dạ rụt cổ lại, lấy con gái ôm ở trước ngực làm tấm chắn, cười toe toét xấu hổ.

"Người ta. . . . . Người ta không phải có lưu tỳ giấy cho chàng sao?"

"Tờ giấy?" Đứng lại trước mặt Cung Tuyết Lăng, Độc Cô Tiểu Ngu hai tay từ vòng trước ngực, hip lại mắt, cao cao tại thượng bề ngễ ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn thê tử. "『 thực xin lỗi, ta phải đi giúp phụ thân! 』, cứ như vậy một câu, nàng nghĩ ứng phó ai?"

"Chàng!" đưa con gái lên phía trước, người nào đó nghiêm chỉnh trốn con gái sau lưng đang cười khanh khách.

"Người nhất gan!" Độc Cô Tiểu ngu không biết nên khóc hay cười thờ dài. "Nàng hắn là thương lượng với ta trước chứ."

Vốn tưởng rằng nàng sẽ trước cùng hắn thương lượng qua sau mới quyết định, cho nên hắn mới không có nhìn thẳng nàng, không nghĩ tới nàng so với hắn càng lỗ mãng hơn, vụng trộm bỏ đi mất!

Nàng rốt cuộc có hay không xem hắn là trọng phu?

“Thương lượng với chàng trước, chàng nhất định sẽ không để cho ta tới chỗ này!” ở sau lưng tiểu oa nhi khanh khách cười to truyền ra tiếng người nào đó lẩm bẩm.

“Ai nói vậy, ta chẳng những sẽ cho nàng tới, còn có thể cùng đi với nàng.”

“Nha? !” Tiểu oa nhi hưng phấn vung tay dưới cánh tay đột nhiên toát ra một đôi mắt kinh ngạc. “Chàng sẽ cho ta tới tới, còn có thể cùng . . . .” Nghe lời, thét chói tai “Theo ta cùng đi? Chàng theo ta cùng đi sao?”

“Nhạc phụ gặp nạn, ta không thể theo hỗ trợ sao? Lão bà có phiền toái, ta có thể làm bộ như không biết sao?”

“Chàng ngay cả cái cuộc đều cũng không có mang đến, hỗ trợ cái gì?” Cung Tuyết Lăng buộc miệng hỏi, một nửa là không hiểu, một nửa là phần nộ. “Cho dù chàng có mang đến, chỉ sợ cái cuộc còn chưa có giờ lên, người ta đã đem chàng chém thành mười tám đoạn rồi! Vẫn là chàng nghĩ rằng ta và chàng có thể bảo hộ người khác? Nhưng nói cho chàng biết, lúc này chúng ta đối mặt là lục lâm bang phái, ta ngay cả mình cũng có thể không chiếu cố được chính mình, làm sao còn chú ý được chàng, làm không tốt ta so với chàng sớm hơn bị chặt thành ba mươi sáu đoạn!”

Độc Cô Tiểu Ngu không sao cả nhún nhún vai. “Chúng ta đây sẽ chết cùng nhau đi!”

Lời vừa ra khỏi miệng, không cần nói lòng Cung Tuyết Lăng lập tức hòa tan thành nước, Cung Trọng Thư thở dài âm thầm gật đầu, may mắn muối muối thật sự lấy được một phu quân tốt, huynh muội Thôi Cảnh cùng Thôi Liên lại kinh ngạc mở to mắt, không thể tưởng được một người nông dân bình thường có thể giống như người này tâm ý ôn nhu tha thiết.

Bất quá, hần nhìn qua cũng không giống là một người nông dân, tuy rằng mặc quần áo vải thô của nông dân, chân mang giày rom, nhưng hần khí chất không giống, tuấn rất ngời quan cũng không giống, còn có. . . . . Còn có. . . . .

Đúng rồi, nét tươi cười của hần!

Lười biếng như vậy, không chút để ý tươi cười, vô luận hần là không hồn giận, bất mãn, hoặc không thể tránh được thờ dài, nét tươi cười của hần thủy chung đều xuất hiện trên mặt, chưa từng biến mất dù trong giây lát, nhưng xem lâu lại làm người ta có loại cảm giác sợ hãi lẫn kinh hãi.

” Tiểu ca. . . . .” Cung tuyết lăng cảm động đến có điểm nghẹn ngào. ”Vì sao?”

“Chúng ta là vợ chồng không phải sao?” Độc Cô Tiểu Ngu thân nhiên nói.

Vợ chồng vốn là giống như chim rừng, lúc đại nạn đến đều tự bay đi.

Bất quá bọn hần không phải chim, bọn họ là người, là người nên vợ chồng có đồng sinh cộng tử, vợ chồng có tình, bằng không liền không thể bạch đầu giai lão.

Nhưng bọn hần bất quá thành thân đã hơn một năm, hần đối với nàng đã có loại tình cảm vợ chồng thâm hậu như vậy sao?

Ừ, vậy cũng không kỳ quái, nàng đã đem trái tim của mình ký thác vào trên người hần rồi, loại tình cảm vợ chồng lại tính là cái gì.

Nhưng là. . . . .

Cung Tuyết Lăng khó xử nhìn thấy con gái. ”Phù nhi thì sao?”

“Chết sống có số, Phú Quý do trời. . . . .” Độc Cô Tiểu Ngu nghiêng người ở bên người Cung Tuyết Lăng ngồi xuống, thuận tay ôm con gái đến bên người nàng ngồi xuống. ”Nếu nàng sống, con sẽ không phải chết; nên nếu nàng chết, con cũng không sống, vô luận sống hay chết, nàng đều không thể thay đổi, cần gì phải băn khoăn nhiều làm?”

“Nhưng là, Tiểu ca. . . . .”

“Đù, đừng nữa nói, nói nữa ta thật sự sẽ tức giận!” Độc Cô Tiểu Ngu ánh mắt hướng sơn động. ”Vẫn là nói cho ta biết một chút, có chuyện gì xảy ra?”

Cung Tuyết Lăng nhìn hần thật lâu, thật sâu thờ dài, rốt cục buông tha không thuyết phục ý đồ của hần nửa “Là biểu ca cùng biểu tỷ. ” hai tay lặng lẽ ôm khư tay của hần, gặt gao ôm, từng đợt từng đợt tơ ngọc cũng gặt gao quấn quanh trên người hần, rốt cuộc không giải được. ”Bọn họ độc phát tát.”

“Ta còn tưởng rằng có người đang Lăng Tri* bọn họ chứ!” Độc Cô Tiểu Ngu thì thào lẩm bẩm, hai mắt dời về phía huynh muội Thôi thị. ”Như vậy hai vị này là?”

(A Từ: Lăng Tri => hình phạt thời xa xưa, trước tiên là chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu).

“Thôi Cảnh công tử cùng muội muội của hần Thôi Liên cô nương, hai người bọn họ vị là tới giúp chúng ta.” Cung Trọng Thư nhanh vì hần giới thiệu, miễn cho hần lại “Đuổi giết” muội muội. ”Hai vị, vị này chính muội phu của ta.” Cùng lúc cũng là muốn ”Cảnh cáo” Thôi Cảnh, ánh mắt mê hoặc đừng lưu luyến ở trên người muội muội của mình nữa.

“Nguyên lai là phong lưu công tử!” Độc Cô Tiểu Ngu cười dài chấp chấp tay. ”Ta là Độc Cô Tiểu Ngu.”

“Độc Cô công tử.” Thôi Cảnh ôm quyền đáp lễ, trong lòng có điểm sợ run, bởi vì Độc Cô Tiểu Ngu tươi cười ả ả toát ra một cỗ sát khí, nhưng chẳng biết tại sao, tự hồ chỉ có một mình hắn cảm thụ được vậy.

Độc Cô Tiểu Ngu thật sự chỉ là nông dân bình thường sao?

Nghi vấn cùng nhau, hắn lập tức lại nghĩ tới một vấn đề khác, tất cả mọi người chỉ lo kinh ngạc cho Độc Cô Tiểu Ngu đột nhiên xuất hiện, ngược lại không ai nghĩ đến. . . . .

Vì sao không có nửa điểm nhận thấy được của hắn tiếp cận chứ?

***

Độc Cô Tiểu Ngu xuất hiện, Cung Mạnh Hiền thập phần ngoài ý muốn, cũng rất cảm động, bởi vì Độc Cô Tiểu Ngu kiên trì không chịu trở về, cố chấp phải cứ cùng thể tử cùng sống chết, bất đắc dĩ, Cung Mạnh Hiền đành phải cho hắn đi theo, nhưng lại ngầm dặn Cung Tuyết Lăng, một khi song phương thật sự đánh nhau, nàng phải mang theo phu quân cùng con gái lập tức thoát ly chiến trường.

Cung Tuyết Lăng không có đồng ý, cũng không có phản đối, nàng không thể thật sự thấy đánh nhau liền chạy, cũng không thể không để ý đến phu quân cùng con gái, nàng nên làm cái gì cho phải bây giờ đây?

“Tiểu ca, ngày mai sẽ đến tông đàn bách hiệu hội.”

“Ân.”

“Chàng ở dưới chân núi chờ chúng ta được không?”

“Không được.”

Đi qua Lã Lương Sơn, có hai, ba mươi con tuấn mã không nhanh không chậm vọt qua, cuối cùng trên một con ngựa chở một nhà ba người, Cung Tuyết Lăng ôm đứa nhỏ ngồi ở phía trước Độc Cô Tiểu Ngu, Độc Cô Tiểu Ngu ở phía sau không chế dây cương, dắt gao cùng người phía trước, Cung Mạnh Hiền đi đầu cảm giác được nên đã tận lực thả chậm tốc độ.

“Nhưng thật sự rất nguy hiểm nha!” Càng gần tông đàn bách hiệu hội, Cung Tuyết Lăng liền càng lo lắng, nhìn không được lại muốn khuyên Độc Cô Tiểu Ngu buông tha ý tưởng đi cùng nàng.

“Ta không sợ.” Độc Cô Tiểu Ngu không chút để ý nói.

“Ta thay con gái sợ cũng không thể được?”

“Không cần thiết.”

“Đáng chết, Tiểu ca, chàng tại sao lại ngoan cố như vậy. ” bởi vì lo lắng, tính nhẫn nại của Cung Tuyết Lăng đã sớm mài đến chỉ còn lại có một sợi tóc, nói chưa tới ba câu thì đã bắt đầu phát điên.”ta nói thật là chuyện này thật sự rất nguy hiểm, vì sao chàng chính là không chịu nghe!”

Nàng nói xong thì cánh tay nơi thắt lưng của nàng cũng nắm thật chặt “Nàng không hy vọng ta cùng nàng chết sao?” Độc Cô Tiểu Ngu nhẹ nhàng hỏi.

“Đương nhiên không!” Cung Tuyết Lăng không cần nghĩ ngợi trả lời: “Ta hi vọng chàng sống thật tốt, so với ai khác đều khỏe mạnh hơn, so với ai khác đều nhanh nhẹn hơn!”

Độc Cô Tiểu Ngu trầm mặc một lát.

“Như vậy, nếu tương lai ta so với nàng chết trước, nàng cũng có thể một người sống tốt , so với ai khác đều khỏe mạnh hơn, so với ai khác đều nhanh nhẹn hơn. . . . .”

“Đương nhiên không thể, chàng chết ta làm sao còn có thể sống vui vẻ được, không thể nào có chuyện đó!” Không đợi hắn nói xong, Cung Tuyết Lăng liền quả quyết phủ nhận.”Có khi ta lại cùng chết với chàng nữa!”

“Phải không?” Tự hồ rất hài lòng nghe được trả lời, Độc Cô Tiểu Ngu tươi cười lại thâm sâu hỏi.”Vì sao?”

Bởi vì nàng thương hắn nha!

Cung Tuyết Lăng há mồm, quanh quẩn tại trong lòng đáp án sẽ thốt ra, ai ngờ chưa nói đến đầu lưỡi cứng đờ, cổ họng run lên một chút lại nuốt trở về.

Không biết vì sao, nàng nói không nên lời.

“Bởi vì. . . . . Bởi vì. . . . .” Nhưng vẫn là cho một đáp án a, nên cho đáp án gì đây?

“Ân? Bởi vì sao?”

Đáng giận, đáng giận, trong khoảng thời gian ngắn, ai nghĩ ra cơ chứ!

Đang lúc nàng tỉnh không trả lời thì con gái đột nhiên rút một chút tóc của nàng, nhất thời tâm trí linh quang chợt lóe, rốt cục làm cho nàng nghĩ ra.

“Bởi vì Phù nhi sẽ tìm cha, sẽ phiền chết người, làm sao vẫn vui vẻ được chứ!”

Độc Cô Tiểu Ngu lại an tĩnh trong chốc lát, bật cười.”Thật không thành thật!”

Trên mặt có cảm giác nóng “Ai. . . . . Ai không thành thật rồi, người ta nói đúng đấy thôi!” Cung Tuyết Lăng rút lại cổ nhìn chăm chăm hấn, không dám làm cho Độc Cô Tiểu Ngu nhìn thấy biểu tình chột dạ của mình.

Bất quá Độc Cô Tiểu ngu không cần nhìn cũng biết được, “Được rồi, cho dù nàng nói là thật đi nữa thì cũng tốt lắm, như vậy. . . . .” bờ môi cười lộ ra vài phần giả dối.”Nàng đã sợ Phù nhi phiền nàng, vì vậy vào thời điểm này nàng có thể theo ta cùng chết!”

Bởi vì chột dạ, Cung Tuyết Lăng không muốn rõ ràng liền bật thốt lên nói : “Hảo. . . . . Di, không đúng!”

“Không có gì không đúng, ta thực hoan nghênh nàng cùng ta chết, cho nên, nàng cũng không thể cự tuyệt ta cùng nàng cùng đi, hảo, cứ như vậy!”

“Này...nà, đợi chút. . . . .”

“Không đợi!”

“Nhưng mà, Tiểu ca. . . . .”

“Đúng, ta còn đang cười, nàng tốt nhất không cần chọc ghẹo ta cười không nổi!”

Hảo lừa gạt!

Nhưng là. . . . .

Hốc mắt có khí nóng, Cung Tuyết Lăng thở dài sau đó dán chặt vào lồng ngực của hấn, cảm thụ sự mạnh mẽ hữu lực cùng hoài bão của hấn, lòng tràn đầy ôn nhu cùng cảm động.

Một cái nguyện ý cùng người bầu bạn cùng sống cùng chết, nữ nhân muốn không phải là cái này sao?

Bạn đang đọc truyện *Cười Hời Sinh Từ Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Phía chân trời, ảm ảm nổi lên ánh mặt trời một chút, không khí mang theo mùi quế dễ chịu, hai bên đường cây thông xanh biếc, chim hót chít chít, phía xa xa thật mênh mông, suối tuyền róc rách, cảnh trí này, khí mù mật này, phảng phất như đi vào bí cảnh chôn đào nguyên, ai sẽ nghĩ tới nơi này đúng là một trong những con đường đi đến bách hiệu hội lục lâm cửu đại bang.

“Nhạc phụ tính như thế nào?”

Nhìn bóng lưng Cung Mạnh Hiền phía trước, dừng ở cuối cùng Độc Cô Tiểu Ngu thấp giọng hỏi Cung Tuyết Lăng bên người, một bên ứng phó con gái đang ở trong lòng khanh khách cười không ngừng, một khắc cũng không yên lặng được.

(A Từ: pé này thật là sau lần nào tả cũng cười thế này, đúng là cha nào con nấy chắc lun... Tiểu Tu La mà lại...)

Lúc này hấn đã thay áo của Cung Trọng Khanh trở nên rất anh tuấn tiêu sái nên lại càng không giống như là nông dân.

“Hương bọn họ nắn nỉ, thỉnh bọn họ bán cho chúng ta.” Cung Tuyết Lăng ngữ khí cứng nhắc nói.

“Nếu bọn họ không chịu bán thì sao?” Độc Cô Tiểu Ngu hỏi lại.

“Mượn.”

“Không cho mượn?”

“Đánh.”

“Đánh thắng được thì sao?”

“..... Đáng giận!” Cung Tuyết Lăng đột nhiên hung hăng đánh ra một quyền, mạnh mẽ dừng ở trên cánh tay của Độc Cô Tiểu Ngu, hoàn toàn không có châm chước lực đạo chút nào, lại coi như đánh vào trong đồng vải bông, hấn thậm chí ngay cả cọng tóc cũng không có động, bất quá nàng cũng không có chú ý tới.”Đều là tại chàng, tại sao lại mang theo đứa nhỏ tới tìm ta thôi!”

Tâm ý của hấn làm nàng cảm động, nhưng là không thể cứ như vậy thật sự làm cho bọn họ cha và con gái cùng nàng cùng chết nha!

Độc Cô Tiểu Ngu như trước cười mỉ mỉ.”Nhạc phụ nói như thế nào với nàng?”

Cung Tuyết Lăng thờ dài.”Cha nói nếu bọn họ thật sự đánh nhau, ta liền lập tức mang chàng rời đi.” Thấy người ta đầu võ nàng liền bỏ chạy, nàng đi cùng bọn họ đến nhưng đến cuối cùng lại là tản bộ sao?

Tản bộ?

“Nếu?” Độc Cô Tiểu Ngu ngữ khí không chấp nhận, ngay cả tươi cười cũng là không cho là đúng .

Xem tình hình này, có hơn chín phần là không có chuyện là “nếu”, không đánh là không được. Mà bọn họ bên này bất quá có hơn ba mươi người, đối phương lại có ít nhất ba trăm người, chỉ là khí thế thôi đã bị ép tới khóc không được.

Lại nhìn Cung Mạnh Hiền ngay lập tức nén giận, ăn nói khép nép, bày ra tư thái cúi đầu; đối phương lại chỉ phái ra một tên Đường chủ mắt tam giác ra mặt ứng phó, vóc dáng so với ai khác đều lùn hơn nhưng cảm lại nâng cao hơn bất cứ người nào khác, thái độ rất can rở, quả thực tựa như Thiên Vương lão tử hạ phàm đến giáo huấn con cháu.

“Người cho là có bọn họ làm chỗ dựa. ....” Đường chủ mắt tam giác chậm rãi chuyển động mắt tam giác, khinh miệt hừ lạnh.”Tùng Giang phủ Hải gia, Trữ quốc phủ Hạ Hầu gia cùng Khánh Viễn phủ Thôi gia, chúng ta sẽ sợ sao?”

“Không, ta chỉ là hy vọng quý hội chủ nhìn võ lâm đồng đạo phân thượng tạo điều kiện dễ dàng.” Cung Mạnh Hiền thiện ý nói.

“Nếu chúng ta không nói gì?”

“Nhưng cháu ngoại của ta cần hộp ngọc để kia cứu mạng a!”

“Kia lại cùng chúng ta có quan hệ gì chứ?”

“Trình Trình chủ. ....”

Cung Mạnh Hiền cố gắng nói tiếp những lời hay, nhưng bọn họ không quan tâm, theo tình thế như vậy, không đánh mới là lạ, mà trên thực tế cũng xác thực là sẽ đánh nhau, bất quá nếu không phải là Cung Mạnh Hiền kêu đánh, mà là từ đối phương giành trước quyền khai chiến.

Đường chủ mắt tam giác ngại bọn họ nhiều lời lại chướng mắt, cho nên muốn đuổi bọn họ đi.

“Các người đã có được câu trả lời, có thể đi rồi!”

“Nhưng là cháu ngoại của ta. ....”

“Các người còn không đi, đừng trách ta không khách khí!”

“Nhưng. ....”

“Được rồi, là các người tự chuốc lấy ! người đâu 『 tiễn khách 』!”

Tiễn khách là đại danh từ “Đuổi người”, nghe qua tương đối khá dễ nghe, làm khẩu khí tuyệt không khách khí.

Bộ dạng cung tiễn khách đã bày ra đến đây, lộ ra hơn ba trăm tiểu lâu la, Đường chủ mắt tam giác chính là phụ trách nói chuyện mà thôi, còn có vài vị Đường chủ cấp cao lão luyện, vừa mới một chọi một thì bọn họ bên này và ba trăm tiểu lâu la phụ trách ở một bên kia thành linh phóng ám tiễn, tình trạng khai chiến liền nghiêng về một bên, thấy thế nào cũng không có khả quan.

Cá trong chậu, sao có thể đi tới đâu!

Bên kia liền đánh cho oanh oanh liệt liệt, đặc sắc vạn phần: bên này Cung Tuyết Lăng tự nhiên cũng không thể có thể ngoan ngoãn dựa theo lời Cung Mạnh Hiền phân phó lập tức chạy lấy người, mà là một tay lấy Độc Cô Tiểu Ngu kéo đến phía sau cây trốn đi, hai mắt đuổi theo tình hình chiến đấu càng ngày càng chặt trương.

Nàng có thể nào mà đi!

“Không biết xấu hổ, không biết xấu hổ!” Nàng liên tục giơ chân vừa mắng. “Bọn họ dựa vào người đông thế mạnh quần áo chúng ta, lấy mạnh hiếp yếu, lấy nhiều ăn ít, có gì đặc biệt hơn người!”

Bất quá, khi nàng nhìn thấy Cung Trọng Thư bị thương thì chỉ là giơ chân mắng to đã không đủ để phát tiết tức giận của nàng.

” Tiểu ca, chàng cùng Phù nhi ở chỗ này tránh, trăm ngàn lần đừng đi ra! Ta muốn. . . . .”

“Như thế nào?”

“Đi giúp cha ta và bọn họ nha!”

“Như thế nào giúp?”

“Đem bọn súc sinh không biết xấu hổ này giải quyết hết!” thời điểm người đang tức giận, mạnh miệng thích nói như thế nào liền nói như thế ấy!

“Ta hiểu rồi, liền giao cho ta đi!” Độc Cô Tiểu Ngu cười dài tiếp nhận nhiệm vụ.

Giao cho hân?

Giao cho hân cái gì?

“A?” Cung Tuyết Lăng chưa nói xong ý nghĩ liền thấy con gái bay đến trong ngực nàng, cười khanh khách. “Nha?” Nàng ngẩn ngơ, ngược mắt muốn kháng nghị, trước mắt cũng đã mất đi bóng dáng của Độc Cô Tiểu Ngu, nàng kinh nghĩ đưa mắt nhìn quanh. “Đi đi đi? Tiểu ca?” Hân không có võ công như thế nào nháy mắt đã không thấy tăm hơi đâu cả?

Còn đang nghi hoặc, trên chiến trường bỗng nhiên truyền đến một trận làm người ta không rét mà run tiếng kêu thê lương thảm thiết, nàng lập tức quay đầu xem, chỉ liếc mắt một cái liền trợn mắt há hốc mồm.

Hân là ai vậy?

Chiến trường trung chẳng biết lúc nào nhiều hơn một thân ảnh bất mắt, áo dài phiêu phiêu, phong thái sái dạt, nhanh nhẹn oanh xoáy, thân hình gầy yếu như rồng bay phượng múa, chỉ nghiêng người, trong tay cầm một chiếc Ngọc Cốt phiến*) uy thế như tuyết lở mà đi ra, nháy mắt tung ra từng dãy phiến ảnh liên miên không dứt, như là núi non trùng điệp, gào thét che khuất toàn bộ khí thế của tất cả bọn họ.

(A Từ: Ngọc Cốt phiến => Quạt ngọc.)

Độc Cô Tiểu Ngu, là phu quân giản dị, than thiết của nàng sau, giờ phút này chẳng những tuyệt không giản dị, tuyệt không than thiết, càng hung ác, bạo ngược như từ tầng thứ mười tám trong Địa ngục xông ra “Tu La quỷ thần”.

Mà quay chung quanh bốn phía nhóm lâu la của bách hiệu hội mới vừa rồi cảm thấy một mảnh áp lực đi qua, thân mình liền không tự chủ được như muốn nổ tung, mồ đá vụn giống như bốn phía văng tung tóe, bị chiếc phiến đâm có một chút, miệng phun máu tươi bay ra ngoài ngã trên đất; bị chiếc phiến quét ngang cắt ngang yết hầu, hai tay ôm máu tươi tuôn ra từ cổ họng cùng liên tiếp lui về phía sau, cuối cùng ngã xuống đất thống khổ quay cuồng bất quá thì triển công phu một lát, nhóm lâu la liền rồi ngã xuống hơn trăm người.

Khùng bố nhất là, bất tại Độc Cô Tiểu Ngu trên mặt thân thiết tươi cười ngay cả nháy mắt cũng không còn biến mất.

“Cảnh la! Cảnh la! Xao cảnh la!” (A Từ: chỗ này là kêu đánh la kêu người ấy mọi người.)

Đường chủ mất tam giác một bên kinh hãi hô to, một bên bỏ lại Cung Mạnh Hiền ngược lại đánh về phía Độc Cô Tiểu Ngu, mấy người khác bỏ lại đối thủ chạy tới cùng nhau vây công Độc Cô Tiểu Ngu.

Nhưng mà Độc Cô Tiểu Ngu căn bản không đem bọn họ. . . cái gọi là Đường chủ cấp cao kia để ở trong mắt, vẫn như cũ nhanh như tia chớp, mau lẹ như sao chổi, phảng phất một chút như u hồn lúc ẩn lúc hiện, giống như xuyên thấu tầng tầng lớp lớp, lúc đông lúc tây, hết trái lại phải, khi như trường hồng quán nhật*, như gió xoáy đang khiêu vũ, phiến ảnh hiện ra chợt trôi qua, tiếp xúc đột nhiên giương cao, vô luận bọn họ như thế nào ra sức chống cự, một mảnh dài hẹp mạng người vẫn không ngừng bị lấy đi, làm người ta sợ hãi kêu grraaào.

“Biết gặp phải cường địch, mọi người cùng nhau tiến lên a!”

Thấy tình thế không đúng, Đường chủ mất tam giác hồn hên rít gào, sớm di chân chuẩn bị muốn chạy trốn đến chân trời góc biển, hân lại chân chờ dò xét liếc mắt một cái, nuốt ngụm nước miếng, không thể không kiên trì lại lao lên.

Nhưng hết thấy đều là uống công, tất cả chống cự nhưng là phí công, không, bọn họ cơ hồ ngay cả cơ hội chống cự đều không có, chẳng qua thấy hoa mắt, cái kia giống như mị ảnh xẹt qua bọn họ.

Lợi hại là ở lưỡi đao bên trong chiếc phiến, máu tươi tiếp tục phun; ở cường lực mạnh mẽ, sinh mệnh tiếp tục mất đi, vô tình lãnh khốc như vậy, thảm liệt thê lương như vậy, khiến cho đám người Cung Mạnh Hiền đột nhiên mất đi đối thủ, chẳng những cùng Cung Tuyết Lăng giống nhau khiếp sợ đến ngây người, đáy lòng càng bốc lên từng trận hàn khí, hơn nữa ngày vẫn thần thờ.

Này là tình huống gì?

Tuy rằng Độc Cô Tiểu Ngu có người tứ thức biết võ công, nhưng Cung Tuyết Lăng cùng phụ tử ba người Cung Mạnh Hiền chưa bao giờ từng nghĩ qua Độc Cô Tiểu Ngu có phải hay không cũng sẽ có võ công, bởi vì hắn tuyệt không giống người biết võ công, hơn nữa ít có người học võ nào lấy việc làm ruộng mà sống, trừ phi là hành tẩu giang hồ nhiều năm lui về Điền Viên ẩn cư mà thôi.

Độc Cô Tiểu Ngu còn tuổi còn rất trẻ, khoảng cách về hưu ẩn cư chờ chết thì thật sự còn rất sớm!

Thật không nghĩ đến hắn chẳng những biết võ công, hơn nữa công lực cao thâm, ngược mắt nhìn toàn bộ võ lâm, trừ bỏ Thiếu Lâm phương thượng hai đời đại trưởng lão Minh Vân đại sư còn có thể cùng hắn đối kháng, còn có ai có thể cùng hắn phân cao thấp?

Hắn rốt cuộc là ai?

Nghi hoặc trong lúc suy tư, tình hình chiến đấu lại có biến hóa, hơn ba trăm người chỉ còn lại không tới bốn mươi người, một người trong đó mắt thấy Độc Cô Tiểu Ngu tới bên này giết hắn, nhất thời nhẹn không được sợ hãi, thế nhưng lại giống nữ nhân kéo nhỏ giọng thét chói tai quay đầu bỏ chạy.

“Không, không, ta còn không muốn chết, ta còn không muốn chết a!”

Sợ hãi từ trước đến nay là có bệnh tính lây truyền, càng đừng nói những người khác thần kinh từ lâu buộc chặt đến cực hạn rồi, hắn như vậy vừa gọi, vừa trốn, nhất thời xé đứt thần kinh những người khác, âm ỉ một chút, mọi người động tác nhất trí đi theo người nọ xoay người chạy tán loạn, hồn phi phách tán kêu sợ hãi, khóc thét, giống như tổ ong bị quấy nhiễu, một đoàn ong ong kêu, cướp đường tháo chạy, chỉ hận cha mẹ sinh thiếu hai đôi cánh cho hắn.

“Ta cũng vậy không muốn chết a!”

“Đừng giết ta! Đừng giết ta!”

Hoảng sợ cộng tiếng cầu xin tha thứ, thân ảnh hốt hoảng chạy, nếu là hội chủ của bách hiệu hội mà ở đây, thấy thuộc hạ của hắn khó coi như thế thì thật đáng buồn, mất hết thể diện mười tám đời tổ tông của hắn, làm không tốt sẽ tức giận đến hộc máu mà chết.

Mặc dù như thế, nhưng từ khi bọn họ gia nhập vào bách hiệu hội, liền chủ định rồi vận mệnh không thể sống thọ và chết tại nhà, bọn họ vừa mới xuất phát chạy hai bước, Độc Cô Tiểu Ngu liền như Câu Hồn sứ giả giống như từ trên không bay tới, bóng ma từ trong phút chốc liền bao phủ ở bọn họ, Ngọc Cốt phiến chà một chút rút ra, trượt đi chột lóc, một mặt đầy đầy bạo tàn cùng ác độc, từ một ba nói một lớp phiến ảnh đan vào mà thành lưới liền che thiên đất xuống dưới. . . . .

Hắn một cái cũng không có ý định buông tha!

Vì thế, làm hội chủ bách hiệu hội vội vàng dẫn theo nhân mã trợ giúp đuổi tới thì hiện trường đã là máu chảy thành sông, thấy ngang khắp đồng, trừ bỏ bọn người của Cung Mạnh Hiền bên này, hơn ba trăm người bách hiệu hội đường chủ cùng nhóm lâu la toàn bộ dựa theo “Yêu cầu” của Cung Tuyết Lăng: giải quyết hết.

Độc Cô Tiểu Ngu một người giải quyết hết tất cả.

Hơn nữa Đường chủ mất tam giác kia chết đi hình dáng rất ” đáng xem”, bởi vì hắn kiều ngạo nhất, ngay tại chân trước hội chủ bách hiệu hội, hắn nằm ngang thành hình chữ đại, xương sườn trước ngực đâm ra hơn mười cái dài ngắn không đồng đều, vô cùng thảm, một phần da thịt bị treo lên, gương mặt vặn vẹo giống như tạc da heo, cơ hồ nhìn không ra nguyên dạng, mất tam giác lại giật mình đáng sợ mờ to, không cam tâm, cũng là sợ hãi.

Trên đời này không ai không sợ chết.

Mà Độc Cô Tiểu Ngu từ đầu đến cuối thủy chung cười dài, còn thánh thoi thánh thoi phe phẩy ngọc phiến, phảng phất hắn mới vừa đi dạo xong hội chùa trở về, thật sự thích ý.

“Người. . . . .” Hội chủ bách hiệu hội nhìn quanh thì thể khắp cả, sắc mặt so với cháy sém càng đen hơn.”Đến tốt cùng là ai làm?”

“Trước đừng hỏi ta là ai.” Độc Cô Tiểu Ngu khoái trá thuyết: “Ta nói đại hội chủ, thỉnh mau mau đem hộp băng ngọc ngàn năm giao ra đây đi!”

“Dựa vào cái gì?” Hội chủ bách hiệu hội hướng Cung Mạnh Hiền, mắt lại quay về trên mặt Độc Cô Tiểu Ngu, ánh mắt âm sâm dày đặc không gian đối hiểm độc.”Hoặc là, đây là cái gọi là tác phong bạch đạo, băng vào vũ lực mạnh mẽ lấy mạnh tranh đoạt, người ta không chịu bán, các người liền hạ thủ?”

Độc Cô Tiểu Ngu mỉm cười, chà tay lên cây quạt tại trên lòng bàn tay.”Sai la, hội chủ lão đại người toàn bộ sai rồi!”

Hội chủ bách hiệu hội nheo lại mắt.”Ta làm sao sai làm rồi?”

Độc Cô Tiểu Ngu cười hi hi hướng hội chủ bách hiệu hội bên cạnh ngấm xuống.”Ta là muốn người đem hộp băng ngọc ngàn năm trả lại cho ta, không phải muốn người bán cho ta.”

Hội chủ bách hiệu hội giật mình một cái.”Trả?”

“Như thế nào, chẳng lẽ ngươi còn không biết sao? hộp băng ngọc ngàn năm là bảo bối của thúc thúc ta ở Lan Châu bị người ta trộm đi, không tin. . . .” Độc Cô Tiểu Ngu hướng bên người hội chủ bách hiệu hội.”Hỏi một chút sẽ biết !”

Hội chủ bách hiệu hội lập tức quay mặt nhìn lại nữ nhân bên cạnh.”Ngọc nương, không phải thật đúng không?”

Nhưng hán nữ nhân bên cạnh lại phảng phất không nghe thấy câu hỏi của hán đường như cũng không còn để ý đến hán, trừng lớn hai mắt nhìn thẳng Độc Cô Tiểu Ngu tươi cười, vẻ mặt kinh hãi muốn chết, giống như cũng sắp té xỉu.

“Ngươi ngươi ngươi. . . . . Là là là. . . . .”

“Ta là.” Độc Cô Tiểu Ngu cười hớ hớ thừa nhận, giả bộ thờ dài.”Kỳ thật hộp băng ngọc ngàn năm nhà của ta còn nhiều, rất nhiều, Lục thúc cũng không để ý bị trộm mất một, hai cái, nhưng là hộp ngọc lại từ trong tay lục thẩm bị trộm đi, lục thẩm cảm thấy thật mất mặt, thế thế nào cũng phải tìm trở về, nhưng lại còn muốn cho người trộm cái hộp ngọc kia chết không có chỗ chôn. . . . .”

Bùm!

Nữ nhân bên cạnh hội chủ bách hiệu hội sắc mặt kinh hách, hai chân mềm nhũn ngã ngồi trên đất, rốt cuộc bò dậy không nổi.

“Ta nói ngươi nha, lá gan cũng thật lớn, cư nhiên dám hướng lục thẩm của ta xuống tay!” Độc Cô Tiểu Ngu lắc đầu.”Cho dù lục thẩm thân thủ không được tốt lắm, nhưng nàng chỉ cần nói một tiếng, Lục thúc không phải là không động tay nha; chỉ cần Lục thúc vừa động, nhiều nhất nửa canh giờ là đủ rồi, bách hiệu hội nho nhỏ này của các ngươi sẽ không tan thành mây khói cũng khó!”

“Nhưng. . . . . Nhưng lúc ấy ta. . . . . Ta cũng không. . . . .” Nữ nhân muốn vì chính mình biện giải, hốc mắt đều đỏ, nước mắt như ản như hiện —— nàng còn không muốn chết a!”Không biết nàng là. . . . . Nàng là. . . . .”

“Phải không? Khó trách ta nói ngươi như thế nào lớn gan như vậy chứ!” Độc Cô Tiểu Ngu lại mở ngọc phiến dao động đi lên.”Được rồi, tính ta thương người, ngươi chỉ cần lập tức đem hộp băng ngọc ngàn năm trả lại cho ta, ta liền không nói cho lục thẩm là ai trộm đi hộp ngọc của nàng, như thế nào?”

Không nói hai lời, nữ nhân lập tức nắm ống quần hội chủ bách hiệu hội nức nở giọng kêu to “Mau, đại ca, mau đưa hộp băng ngọc ngàn năm trả lại cho hán, mau lên!”

Hội chủ bách hiệu hội vừa sợ vừa nghi nhìn Độc Cô Tiểu Ngu, sau xem muội muội vẫn như cũ ngồi dưới đất dậy không nổi.

“Đây là chuyện gì xảy ra, Ngọc nương, ngươi. . . . .”

“Đại ca!” Nữ nhân hét chói tai, nước mũi, nước mắt cùng nhau xuất hiện.”Van cầu ngươi, đại ca, mau trả lại cho hán đi, chúng ta không thể trêu vào bọn họ nha!”

Không thể trêu vào?

Hội chủ bách hiệu hội hai hàng lông mày không phục, nhưng là hán cũng rất hiểu biết thân muội muội của mình, từ trước đến nay muội muội mãnh liệt cùng ngạo mạn chưa từng biểu hiện tính nhất gan yếu đuối như thế, nên chỉ có một khả năng.

Thật sự là bọn hán không thể trêu vào đối phương.

“Người đâu, đem hộp ngọc ra đây!” Hội chủ bách hiệu hội ra lệnh, lại hướng Độc Cô Tiểu Ngu hỏi.”Ngươi rốt cuộc là ai?”

“Ngươi tốt nhất nên biết, chẳng qua nếu như ngươi kiên trì muốn biết. . . , chờ ta sau khi rời khỏi, ngươi có thể hỏi lệnh muội. Mặt khác. . . . .” Độc Cô Tiểu Ngu hướng Hội chủ bách hiệu hội bên kia.”Vị tiểu thư kia là vị hôn thê của ngươi bị Lục Học Quý. . . sao?”

Hội chủ bách hiệu hội do dự một chút.”Không, nàng chỉ là một nha hoàn.”

Độc Cô Tiểu Ngu gật gật đầu.”Tốt lắm, như vậy xin mời ngươi đem bố trang ở Tô Châu trả lại cho nhạc phụ ta, sau này cũng đừng lại đi trêu chọc Cung gia tiêu cực, hiểu rồi chứ?”

Bởi vì Độc Cô Tiểu Ngu khẩu khí ngạo mạn, hội chủ bách hiệu hội sắc mặt âm hàn một chút, giống như tính liều lĩnh cực tuyệt, trước nơi cực kỳ nguy hiểm nên rời đi rồi phản công sau, cũng không tin bách hiệu hội hơn hai nghìn ng ư ời kh ông thắng nổi một người, nhưng ý niệm phản kháng chẳng qua hiện lên trong nháy mắt mà thôi, lập tức bị muội muội của hán ngăn lại.

“Đại ca, ta không lừa ngươi, thật sự, chúng ta không thể trêu vào bọn họ, nếu không trừ bỏ chạy trốn hoặc chết, bách hiệu hội vốn không có đường khác nha!”

Hội chủ bách hiệu hội nhìn chăm chú muội muội một hồi lâu, rốt cục lại miễn cưỡng kiềm chế cơn tức xuống.

“Ta sẽ đem Tô Châu bố trang trả lại cho Cung Mạnh Hiền.”

Tiếp qua một lát, Độc Cô Tiểu Ngu nhận lấy hộp băng ngọc ngàn năm trong tay hội chủ bách hiệu hội, kiểm tra một chút chứng thật là đồ thật, hán mới cười dài lưu lại cảnh cáo cuối cùng.

”Nếu như là gia phụ, hoặc là vài vị thúc thúc của ta, thì bách hiệu hội các người hôm nay không thể không mất, bất quá dù sao bọn họ đều đã rời khỏi giang hồ không hỏi thế sự, ta nghĩ ta làm như thế nào bọn họ cũng không xen vào. Nhưng qua hôm nay, nếu các người tái phạm, ta cam đoan sẽ không nương tay, các người tốt nhất nhớ kỹ!”

Nói xong, hắn liền không quay đầu lại rời đi, Cung Tuyết Lăng cùng đám người Cung Mạnh Hiền như trước mờ mịt không biết vì sao cũng chỉ đi theo hắn rời đi.

Hộp băng ngọc ngàn năm tới tay, đây mới là quan trọng nhất.

Thăng đến khi nhìn không thấy bóng dáng đoàn người của Độc Cô Tiểu Ngu, hội chủ bách hiệu hội tầm mắt mới chậm quá dỗi xuống, nhìn muội muội vẫn đang ngồi dưới đất.

“Hắn rốt cuộc là ai?” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, không cam lòng lại không phục.

“.....”

“Ngọc nương?”

Nữ nhân phát run một chút. “Nhị. .... Hon hai mươi năm trước, trên giang hồ từng xuất hiện bảy sát tinh tàn bạo, ma đầu thô bạo, bọn họ tâm ngoan thủ lạt, giết người không chớp mắt, bất luận hắc đạo bạch đạo, chỉ cần đắc tội bọn họ, đều bị đuổi tận giết tuyệt, người trong võ lâm vừa nhắc tới bọn họ, đều bị có tật giật mình, mất hồn mất vía. ....”

Mới nghe như vậy, hội chủ bách hiệu hội đã không thể ức chế cảm thấy một cổ sợ run từ đáy lòng hiện lên, lưng từng trận phát lạnh, mồ hôi lạnh từng cái từ trong lỗ chân lông xuất hiện, ngay cả chân tay đều như nhũn ra.

“Diêm La cốc thất Diêm La? !” Hắn tim mật muốn nứt ra thốt ra.

“.....”

Thấy muội muội tuy là không nói gì, lại kinh cựa nhìn thấy hắn, hiển nhiên bị hắn nói trúng rồi, nháy mắt, hội chủ bách hiệu hội phảng phất bị người gõ một cái ám côn trở thành ngốc tử đứng ở đó, sắc mặt xám trắng hiện ra độ hãi dị, khóe môi từng cái run rẩy.

“Nhưng. .... Không có khả năng nha, người nọ vừa rồi. .... Còn .... còn trẻ như vậy. ....”

“Đương nhiên còn trẻ, bởi vì hắn là. ....”

“Là ai? Hắn đến tội cùng là ai?”

” Con của Tiểu Diêm La .”

***

“Chờ ta một chút!”

Mất thấy Độc Cô Tiểu Ngu một đường cũng không quay đầu lại chạy đi, ngừng cũng không ngừng tiếp tục đi phía lên trước đi, giống như tính cứ như vậy một hơi đi đến Độc Long Cốc, Cung Tuyết Lăng không kiên nhẫn một phen nheo mắt, việc không ai quản lý trước đem con gái đưa hắn giữ rồi tính sau.

Con gái càng lúc càng nặng, ôm lâu tay thực mỏi nha!

“Nói, chàng rốt cuộc là ai?” Trong óc có dấu chấm hỏi không giải quyết, nàng nào muốn rút gân.

Độc Cô Tiểu Ngu buồn cười nhún mày “Dù thế nào? Chúng ta ngay cả con cũng đều có rồi, nàng còn không biết ta là ai?” Nói xong, dấu tay hướng cái trán của nàng. “Nàng là phát sốt hay là hồ đồ?”

“Ai nói với chàng cái kia!” Cung Tuyết Lăng tức giận đẩy tay ra hắn. “Ta là nói, chàng như thế nào biết võ công?”

“Này còn phải hỏi.” Độc Cô Tiểu Ngu bật cười. “Có người dạy, ta liền biết nha!”

“Vì sao ta cũng không biết?”

“Không ai hỏi ta thôi!”

Ai sẽ đi hỏi một nông phu có võ công hay không!

“Chính chàng sao không nói!”

“Vi sao phải nói? Đối với ta mà nói, có võ công hay không không trọng yếu, quan trọng là ta sẽ làm ruộng.”

“Có gì đặc biệt hơn người chứ, không phải ta thì là chàng sinh đứa nhỏ sao!” Cung Tuyết Lăng tức giận lườm hấn một cái.

“Không có ta vất vả cày cấy ỉ cấy mạ ỉ, ỉ gieo trồng ỉ, ” Độc Cô Tiểu Ngu cười hi hi nháy mắt ra hiệu.”Nàng cũng không sinh được nha!”

Còn “Bón phân” đâu!

Đỏ mặt lên, Cung Tuyết Lăng lại đánh hấn một quyền.”ít nói quanh co một chút, nói mau, rốt cuộc là ai dạy võ công cho chàng ? Tử thúc sao?”

Độc Cô Tiểu Ngu lắc đầu.”Không, là ta cha.”

Cung Tuyết Lăng kinh ngạc ngây người.”Nguyên lai cha chàng cũng có võ công?”

“Không chỉ cha ta, mấy vị thúc thúc đều biết.”

“Vậy cha chàng không, công công là ai?”

“Cha ta là ai rất quan trọng sao?”

“Vô nghĩa, đương nhiên quan trọng!” Cung Tuyết Lăng thật mạnh nói : “Ta tò mò muốn chết nha!”

“Chính là tò mò?” Độc Cô Tiểu Ngu hỏi lại.

“Bằng không thì là gì?” Cung Tuyết Lăng không cần nghĩ ngợi hỏi lại: “Võ công của chàng cao đến dọa người, nhìn xem ta tưởng hoa mắt hay gặp ảo giác, ta hoài nghi trên giang hồ còn có ai bì kịp được chàng, đương nhiên sẽ muốn biết là ai dạy chàng thôi!”

“Nếu chính là tò mò thì... nàng theo ta về nhà chẳng phải sẽ biết sao.” Độc Cô Tiểu Ngu liếc sang một bên, thấy bốn phía mọi người đều là bộ dạng tò mò muốn chết, bọn họ nhìn xem đều mê mẩn rồi, kỳ thật lỗ tai kéo so với tai thỏ còn dài hơn, chỉ sợ nghe lọt một chữ nửa câu.”Cha ta cùng các thúc thúc đã rời khỏi giang hồ mười mấy năm, nhắc lại danh hào của bọn họ cũng không ý nghĩa.”

“Hảo, chúng ta đây lập tức trở về nhà chàng đi!” Dứt lời, Cung Tuyết Lăng một phen bắt được khừu tay của hấn, tính lập tức ra đi quay về nhà hấn.

“Thình chò ta một chút!” Độc Cô Tiểu Ngu nói một câu.

“Làm sao?” Cung Tuyết Lăng quay đầu hỏi.

“Nàng mặc kệ biểu ca của nàng sao?”

Cung Tuyết Lăng ngây ngốc một chút, chợt nhụt chí buông tay ra “Đứng nha, còn chuyện của biểu ca nha!” Hai mắt ảo não liếc về phía huynh muội Lục Học Quý.”Đáng giận, bọn họ tự tìm phiền toái, chuyện hôm nay, ngày mai làm theo dưng lâu con, thật muốn mặc kệ bọn họ!”

“Nếu người nói như vậy, ta liền bắt kê.” Dứt lời, Độc Cô Tiểu Ngu khăn cấp đem mặt mình dán lên đôi hồng má non nót của con gái, một bộ dạng vô lo, hấn cuối cùng có thể cùng con gái hảo hảo thân thiết một chút.

Cung Tuyết Lăng sợ run, kiên quyết không để cho cha con họ dán vào nhau như thế.

“Chờ một chút, chàng có biết như thế nào tiến vào Độc Long Cốc tìm xà chi huyết lan?”

“Nhị thúc nói cho ta biết phương pháp.”

“Người như thế nào lại biết?”

“Như thế nào không biết, thúc ấy đi vào a!”

“Thúc ấy đi vào làm cái gì?”

“Tìm xà chi huyết lan.”

“Nha? !”

“Bằng không nàng nghĩ rằng thúc ấy có nhiều hộp băng ngọc ngàn năm để làm gì?”

“Để cho người ta trộm?”

“.....”

Nếu thực sự có người tới trộm đi, nhưng là trước tìm được Diêm La cốc mới nói sau, bằng không phải tìm vận may, xem người ” ngu ngốc” có thể hay

không lại ngu ngốc mang theo hộp băng ngọc ngàn năm ở Lan Châu dạo chợ, sau đó. . . .

Ách, hần cái gì cũng không có nói nha.

Bạn đang đọc truyện *Cười Hời Sinh Từ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Đối với việc Độc Cô Tiểu Ngu đến tốt cùng là ai, mỗi người đều cùng Cung Tuyết Lăng tò mò giống nhau, buổi tối đều mơ thấy ác mộng, nhưng không có nửa người mơ mộng hời.

Ngay cả chính lão bà của hần đều hỏi không được, người khác hỏi làm sao có thể chứ.

Vì thế mọi người đành phải buồn bực một bụng chứa đầy dấu chấm hỏi đi đến Độc Long Cốc, tự nhiên, không người nào dám lại nhìn Độc Cô Tiểu Ngu rồi, thậm chí còn đối với hần ôm bảy phần cảnh giác, ba phần kiêng kỵ, nói chuyện thật cẩn thận, có thể tránh xa một chút liền tránh né xa một chút, có thể không nhìn hần thì sẽ không nhìn hần.

Một hời là có thể giết hơn ba trăm người, công lực cao như vậy, lòng dạ độc ác như vậy, nếu một cái không cẩn thận chọc đến hần, một người, hai người, thậm chí mười người, hai mươi người cũng không đủ hần nhét kẽ răng!

Mà Cung Tuyết Lăng cũng không nói là muốn hần trở về lấy cái cuốc.

Bây giờ không phải là muốn làm ruộng, không cần cái cuốc, búa hoặc đầu heo, hần chỉ cần một cây quạt, một cây quạt cũng có thể giết người.

“Cây quạt của chàng, vì sao ta chưa từng thấy qua?”

“Nàng có thấy ai cầm cây quạt làm ruộng không?” Độc Cô Tiểu Ngu mỉm cười cười nói: “Không cần dùng dĩ nhiên là thu lại!”

“Cho ta mượn xem!” Cung Tuyết Lăng thực rõ ràng vươn tay ra.

Độc Cô Tiểu Ngu cười lấy ra cây quạt đặt ở lòng bàn tay của nàng, nàng lập tức rút tay về đi cẩn thận chu đáo xem cây quạt kia.

Mặt quạt là tơ lụa màu đỏ nhạt, hai bên là xương ngọc phiến màu tím đậm, trung gian xương phiến là gỗ đàn hương, tản mát ra mùi đàn hương nhàn nhạt, thập phần tinh xảo cao nhã, mặt quạt hai bên có một bức họa, một bên là đường cong lưu sừng, bút pháp ôn trọng có một lão nông vui vẻ vác cái cuốc, đề chữ là Quân Lan Chu, bên còn lại là. . . . . Phải. . . . .

“Wow ha ha ha ha. . . . .” Cung Tuyết Lăng bỗng nhiên cười như điên.”Này. . . . . Này ai vẽ đây?”

“Người nào đó.” Độc Cô Tiểu Ngu tươi cười vẫn ở tại trên môi, lại lộ ra vài phần bất đắc dĩ.”Tên tiểu quỷ mới chín tuổi, hần kiên trì cũng muốn bức tranh này, bằng không sẽ trộm đi cái cuốc của ta để cho ta không có cuốc làm ruộng.”

“Rất. . . . . Thật là đáng yêu!” Cung Tuyết Lăng cười đến nằm úp sấp trước ngực hần, còn một bên cười một bên nắm tay nện không ngừng.

Mặt khác vẽ đây cũng là lão nông làm ruộng, nhưng vị lão nông này không vui vẻ, chẳng những mưa đang rơi ầm ầm, nước cũng lên tới thất lưng rồi, hơn nữa cái cuốc còn bị Cuồng Phong thổi bay. . . . .

“Hần luôn oán giận ta đều bận rộn làm ruộng, không rảnh cùng chơi với hần, cho nên muốn đem cái cuốc của ta thổi bay!”

“Hần. . . . . Là ai vậy?”

“Con của thất thúc.”

Con của Quý Diêm La, trách sao không phải thiên tài!

Bất quá, đối với người chưa từng đến Lã Lương Sơn ra roi thúc ngựa cấp tốc đuổi theo, bọn họ quay đầu muốn tới đoạn đường Độc Long Cốc này, tốc độ giảm bớt rất nhiều, bởi vì nhiều hơn một đứa trẻ, đại nhân không sao cả, đứa trẻ sẽ chịu khổ không nói, Độc Cô Tiểu Ngu cũng luyện tiếu làm cho con gái bảo bối chịu khổ.

Nhưng mất thấy thời hạn ngày từng ngày tới gần, huynh muội Lục Học Quý cũng càng lúc càng chịu không nổi khổ sở, ý vào chính mình thân là trưởng bối, Cung Như Mỹ quyết định đi thẳng vào vấn đề hướng Độc Cô Tiểu Ngu yêu cầu hộp băng ngọc vạn năm.

“Đem hộp băng ngọc vạn năm cho ta, hai vợ chồng các ngươì có thể từ từ đến, chúng ta phải từng bước đi trước!”

Độc Cô Tiểu Ngu lười biếng nghiêng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái.”Cô cô biết xà chi huyết lan là cái gì không?”

Cung Như Mỹ liếc mắt hướng Cung Mạnh Hiền, người sau lắc đầu tỏ vẻ không biết.

“Phải . . . . Hoa lan không?” Chiếu theo tên, hẳn là như vậy đi?

“Thật là hoa lan, bắt quá. . . . .” Độc Cô Tiểu Ngu ôm con gái, làm cho Cung Tuyết Lăng dứt nằng uống nước com.”Thiếu một chữ.”

“Thiếu chữ gì?” Bạch lan hoa? Dã hoa lan? Tím . . . . .

“Độc! Thiên hạ Chí Dương chi độc!” Độc Cô Tiểu Ngu nhẹ nhàng nói, không nhìn thấy sắc mặt mọi người tự dưng biến sắc, hẳn tiếp tục nói.”Huyết lan một khi nở hoa liền vĩnh viễn không héo tàn, còn có thể tàn mát ra một loại hương khí trí mạng, Độc Long Cốc sở dĩ trở thành tuyệt địa có đi không có về, cũng là bởi vì trong cốc tràn đầy hương khí huyết lan, chỉ cần hít phải một ngụm nhỏ, đời này cũng đừng nghĩ đến việc hít thở không khí tiếp tục, cho nên cần hộp ngọc ngàn năm để giữ lại hương khí của nó. Ngoài ra, huyết lan một khi lệch vị trí, không đến một khắc đồng hồ sẽ héo rũ, chỉ có hộp ngọc ngàn năm mới có thể đông lại bảo toàn tánh mạng của nó. . . . .”

Hắn nâng lên con ngươì, tựa tiểu phi tiểu ôm lấy khoe miệng.”Xin hỏi cô cô, người nghĩ như thế nào tiến Độc Long Cốc tìm kiếm xà chi huyết lan đây?”

Cung Như Mỹ hoảng sợ xanh mặt, thật lâu đều đáp không ra lời.

“Vậy ngươì phải như thế nào đi vào?” Cung Tuyết Lăng hỏi, thuần túy là tò mò, không phải vì Cung Như Mỹ nói chuyện.

“Ta không sợ độc, trên đời này không có bất kỳ một loại độc nào có thể làm bị thương ta.” Độc Cô Tiểu Ngu nhẹ nhàng nói.”Trên thực tế, nhà của ta mọi người đều là bách độc bất xâm.”

“Thật sự? Thật là lợi hại!” Cung Tuyết Lăng sợ hãi than.”Là trời sinh đấy sao?”

“Đương nhiên không phải, nàng nghĩ rằng ta và Nhị thúc mạo hiểm tiến vào Độc Long Cốc lấy xà chi huyết lan là vì cái gì? Vì luyện chế thuốc bách độc bách xâm a!”

“Cho nên, cho dù nàng đem hộp băng ngọc ngàn năm cho cô cô cũng vô dụng?”

“Đúng.”

”Không phải chàng không thể đi?”

“Cũng không sai.”

Hào, đáp án ra, cô cô chỉ có thể đến một bên uống trà nghỉ ngơi.

“Nhưng tốc độ chúng ta đi tới khi nào mới đến, nếu vượt qua ngày quy định làm sao bây giờ?” Không, cô cô vẫn không thể uống trà nghỉ ngơi, cô cô còn có nghi vấn vẫn còn chờ được giải thích nghỉ hoặc.

“Không thể nào làm, dù sao cái loại này độc lại không chết được người, trừ phi tự sát.”

“Đi?” Này đáp án làm cho người nghe rất ngoài ý muốn rồi, mọi người không hện mà cùng kinh hô.”Sẽ không chết?”

“Sẽ không, nhưng là. . . . .” Độc Cô Tiểu Ngu tươi cười nhiều hơn một chút hương vị biến hoá kỳ lạ.”Năm ngày phát độc sẽ biến thành ba ngày phát độc, hơn nữa phát độc liên đau suốt sáu canh giờ, sau đó. . . . .”

Hắn nhún nhún vai, không nói thêm gì nữa, cũng không cần nói thêm gì nữa, tất cả mọi người đều đoán được rằng kết quả là cái gì.

Tuy rằng cái loại này độc chết không được người, nhưng nếu độc phát và cái chết thì chết đi cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Lục Học Quý mãnh liệt hút không khí, sắc mặt biến thànhlục sắc .”Chúng ta đây còn không mau mau chạy đi!”

Độc Cô Tiểu Ngu nhướng mày, cười dài.”Ngươi ra lệnh cho ta sao?”

Đổi là trước kia, Lục Học Quý chẳng những lập tức thừa nhận hẳn muốn ra lệnh cho Độc Cô Tiểu Ngu, còn muốn nhân tiện trào phúng nói móc vài câu, nhưng mà chứng kiến Độc Cô Tiểu Ngu giết người tàn khốc vô tình, hẳn cái gì cũng không dám, chỉ dám làm rùa đen.

“Không không không, ta không phải! Nhưng là. . . . . Nhưng là. . . . .” Bất lực ánh mắt liền hướng mẹ ruột tìm kiếm sự giúp đỡ.

“Hắn không phải có ý đó.” Cung Như Mỹ vội hỏi;”Nhưng bọn hắn dù sao cũng là biểu ca, biểu tỷ của Tuyết Lăng ngươì hẳn tâm xem bọn hắn chịu khổ sao?”

“Vi sao không? Đó cũng là bọn họ tự chuốc lấy, không cho bọn họ nếm đủ đau khổ, bọn họ học được sự ngoan ngoãn sao?” Độc Cô Tiểu Ngu như trước cười đến thân thiết lại âm áp, ngữ khí lại hết sức lãnh khốc. “Muốn dựa theo ý của ta, ta căn bản là không nghĩ lãng phí thời gian cứu bọn họ!”

“Làm sao người có thể nói như vậy?” Cung Như My phần nộ đề cao giọng.

“Vi sao không thể?” Độc Cô Tiểu Ngu lạnh nhạt hỏi lại: “Một người không biết nên làm một nam nhân chân chính như thế nào, một người không biết nên làm một nữ nhân chân chính như thế nào —— tựa như cô cô người, hai người đều là phế vật, muốn bọn họ ở lại trên đời là có là dụng ý gì?”

“Người người người. . . . .” Cung Như My tức giận đến thiếu chút nữa nói không ra lời. “Bọn họ làm sao không giống nam nhân, nữ nhân?”

“Bọn họ làm sao giống nam nhân, nữ nhân?” Độc Cô Tiểu Ngu mang theo tiếng cười hừ lạnh. “Là nam nhân nên đỉnh thiên lập địa, không thẹn với lương tâm, biết việc gì nên làm, biết việc gì không nên làm, nhưng con của người lại cố tình làm những việc không nên làm, ích kỷ, tùy hứng lại không thể chịu khổ, nhất như chuột lại ức hiếp người hiền sợ kẻ ác, cả ngày chỉ biết làm bừa làm càn rồi, gặp họa liền giao cho người khác gánh vác, xin hỏi hấn làm sao giống nam nhân?”

Hai mắt vừa chuyển, Độc Cô Tiểu Ngu hướng về phía Lục Bội Nghi, Lục Bội Cẩm cứng rắn che miệng lại, miễn cho nàng lại nói lung tung chọc người không nên chọc.

Lục Học Quý chính là ích kỷ, tùy hứng, Lục Bội Nghi còn lại là căn bản không có não.

Nàng không có cách gây khó dễ người ngoài, chỉ có thể cúi đầu, nhưng Độc Cô Tiểu Ngu là biểu muội phụ của nàng, là “Người một nhà”, nếu là người một nhà, vô luận là trường bối của nàng, cũng không trông nom, coi võ công cao bao nhiêu, nên mặc cho nàng đối với nàng cúi đầu, nàng luôn cho rằng như vậy, không hề có đạo lý nhận định chỉ cần là “Người một nhà” liền bị nàng dẫm nát dưới lòng bàn chân.

“Về phần người đàn bà kia căn bản không xứng được gọi là nữ nhân, nhiều nhất chỉ là đứa nhỏ bốc đồng. Muốn hỏi nữ nhân nên có bộ dáng gì, này, nhìn xem lão bà của ta sẽ biết. . . . .” Độc Cô Tiểu Ngu đắc ý hướng về phía Cung Tuyết Lăng. “Kiên cường đừng cảm lại độc lập tự chủ, chuyện nữ nhân nên làm nàng điều biết, chuyện nam nhân nên làm nàng cũng biết, chỉ cần là công việc nên làm, nàng tuyệt không trốn tránh, đây mới là nữ nhân hàng thật giá thật !”

“Ít nhất Bội Nghi có sinh đứa nhỏ!” Cung Như My bật thốt lên nói.

“Chó mẹ cũng sẽ sinh tiểu Cầu.” Độc Cô Tiểu Ngu cúi đầu chống lại đôi mắt to tò mò của con gái, nàng ngoan ngoãn từng ngụm uống nước cơm, con người tò mò ở mọi người trong lúc đó bay tới bay lui. “Nhưng chó mẹ đều chú ý chiều cổ tiểu Cầu, biểu tỷ nhưng ngay cả chiều cổ con của mình cũng sẽ không, ừ, ít nhiều được cô cô nhắc nhở ta, nguyên lai biểu tỷ ngay cả chó mẹ cũng không bằng!”

(A Từ: Tiểu ca... ca nói thật độc nha... *hâm mộ-ing*)

Cung Như My không kịp phát uy thì Lục Bội Nghi đã không nín được bạo phát trước.

Nhưng thấy nàng khuôn mặt đỏ lên như bàn ủi bị lửa thiêu đốt, còn có hơi nước, nàng đang cố dùng sức đẩy Lục Bội Cẩm ra, cả người giương nanh múa vuốt đánh về phía Độc Cô Tiểu Ngu, giống chó điên, không, giống chó bị bệnh điên.

“Nếu kêu lên ta chó mẹ, ta giết. . . . .!”

Không ai tới kịp phản ứng, hết thảy mình đã xong.

Độc Cô Tiểu Ngu như trước một tay vững vàng ôm lấy con gái, còn đối với con gái tè mi nháy mắt ra hiệu, nữ oa nhi khanh khách cười to; mặt khác cánh tay kia lại kéo dài thẳng tắp, nắm trong tay Từ Ngọc phiến, mặt quạt đã mở ra, chiếc phiến hoàn toàn để ở cổ họng Lục Bội Nghi.

“Người nghĩ rằng ta không dám giết người sao?”

“Có gan người sẽ giết ta đi, ta. . . . .”

“Con điên rồi có phải hay không?” Cung Như My hồn hèn một tay che kín miệng xem ra có người không biết sống chết, một tay cứng rắn đem Lục Bội Nghi cách xa cây quạt. “Làm không tốt hấn thật sự sẽ giết con nha!”

Nhưng Lục Bội Nghi lại còn vùng vẫy nghĩ muốn nhào đầu về phía trước “Giáo huấn” “vi biểu muội phụ” kia dám can đảm đối với nàng bất kính, “Có mẹ ở đây, hấn mới không dám!” Nàng tin tưởng mười phần hô to, rất nắm chắc “Người một nhà” tuyệt dám đá thương nàng, chỉ có thể ngoan ngoãn tùy ý nàng giáo huấn.

Hấn căn bản không đem nàng để vào mắt, nàng tồn tại cùng lắm như một cái rắm thôi!

“Hấn đương nhiên dám!” Cung Như My giận thật à, hiện tại mới giật mình mình là mình quá dung túng con cái, dung túng bọn họ không biết trời cao đất rộng, cho rằng có mặt nàng là có thể muốn làm gì thì làm. “Hấn họ Độc Cô, chúng ta họ Lục, ta có năng lực quản hấn như thế nào đây?”

“Mẹ là trưởng bối, hấn không thể không nghe theo mẹ!”

Muốn hấn nghe theo lời mình không được đặt cây quạt lên trên người “Người một nhà”!

“Ta không phải trường bối của hấn, là trường bối của Tuyết Lăng, nên ta không quản được hấn, con hiểu hay không a?”

“Cậu là trường bối của hấn? Hấn nghe cậu, cậu nghe mẹ, nói như vậy, hấn còn phải nghe theo mẹ!” Tóm lại, nàng cao hứng như thế nào liền như thế ấy, tất cả mọi người đều phải nghe nàng!

“Ngươi . . . .” Cung Như My thật rất muốn bỏ đầu Lục Bội Nghi ra xem ruộng cuộc trong ấy có những gì.

Cung Tuyết Lăng thấy tình thế không ổn, liền lùi về, cố ý dùng sức hấp hấp cái mũi. “Tiểu ca, thôi quá, Phù nhi có phải hay không ị rồi?”

Độc Cô Tiểu Ngu cả kinh, chạy nhanh thu hồi cây quạt, hai tay đem con gái trả lại cho lão bà. “Trả lại cho nàng!”

Cung Tuyết Lăng vừa bực mình, vừa buồn cười liếc mắt hấn một cái, “Chỉ có lúc này chàng mới bằng lòng đem con gái trả lại cho ta!” Lại lặng lẽ hướng những người khác ra hiệu “Thình mau mau rút đi”.

Vì thế, mọi người liền giải tán đến nửa bóng người cũng không thấy, Lục Bội Nghi cũng bị Cung Như My cùng Lục Bội Cầm cứng rần tha đi rồi.

Chỉ còn lại có Cung Mạnh Hiền “Con rề, ta nghĩ có thể hay không. . . .” Hấn cũng tưởng thuyết phục Độc Cô Tiểu Ngu có thể đi hơi nhanh hơn một chút hay không, miễn cho Cung Như My lại cùng hấn thăm oán.

“Nhạc phụ.” nhưng Độc Cô Tiểu Ngu cũng không bị hấn thuyết phục, ngay cả cơ hội nói hết cũng không cho hấn. “Thù hạ của người làm việc cho người là vì lương bổng, nhưng bọn hấn là vì cuộc sống mới liễu mạng, người có từng hỏi qua là bọn họ nguyện ý vì cả nhà cô cô mà liễu mạng chưa? Nếu bọn họ không muốn, vốn là đi làm chuyện này sẽ có thể mất đi tính mạng, xin hỏi nhạc phụ như thế nào hướng người nhà của bọn họ nói công đạo đây?”

Cung Mạnh Hiền á khẩu không trả lời được.

“Ngoài ra.” Độc Cô Tiểu Ngu còn nói: “Nếu đại cữu tử, nhị cữu tử vì chuyện này mà chôn vùi tánh mạng, chặt đứt thừa kế của Cung gia, xin hỏi nhạc phụ như thế nào hướng cha mẹ người trên trời có linh thiêng, thậm chí tổ tiên Cung gia nói công đạo?”

Một câu bùng tình người trong mộng, Cung Mạnh Hiền nhất thời hồ thẹn mồ hôi ướt đầm.

“Trong mắt của con, biểu ca cùng biểu tỷ đã là không có thuốc nào cứu được, trước mắt con cũng là vì Tuyết Lăng mà, phải nghĩ cách sửa cá tính của bọn họ, nhạc phụ lại còn muốn tiếp tục dung túng bọn họ.” Độc Cô Tiểu Ngu không lưu tình lên án. “Xin hỏi nhạc phụ làm như vậy cùng cô cô làm hư của bọn họ lại có khác gì nhau đâu?”

“Ta hiểu rồi.” Cung Mạnh Hiền mồ hôi lạnh chảy ròng ròng lắm bầm nói: “Con cứ dựa theo suy nghĩ của con đi làm đi!”

Nhìn Cung Mạnh Hiền bóng lưng vội vàng rời đi, Độc Cô Tiểu Ngu tươi cười thủy chung không giảm, rồi sau đó, hấn chuyên chú nhìn Cung Tuyết Lăng, nàng đang giúp con gái đổi tã, phăng phất căn bản không nghe thấy bọn họ nói gì.

“Lão bà.”

“Làm sao?”

“Nàng không tức giận?”

“Tức giận cái gì?”

“Ta đối nhạc phụ chỉ trích.”

“Cám ơn chàng.”

“Àn?”

“Ngươi đem ta nghĩ giảng lại không thể giảng trong lời nói tất cả đều nói ra.”

Độc Cô Tiểu Ngu yên tĩnh trong chốc lát, sau đó lặng lẽ đi về phía sau Cung Tuyết Lăng, vòng tay ôm thắt lưng nàng.

“Nàng thật là một cô gái tốt!”

Hiện tại, hấn cuối cùng có thể hiểu biết cha tại sao lại như vậy sùng ái thê tử, che chở thê tử, mọi việc đều vì vợ suy nghĩ.

Bởi vì nàng đáng giá.

***

Bởi vì Độc Cô Tiểu Ngu nói như vậy, Cung Mạnh Hiền chẳng những phải thủ hạ quay về tiêu cực, cũng nghĩ phải hai huynh đệ Cung Trọng Khanh trở

về, nhưng hai huynh đệ Cung Trọng Khanh đánh chết cũng không chịu rời Cung Mạnh Hiền, hẳn đành phải cho bọn họ lưu lại.

Đầu tháng 10, đoàn người Cung Mạnh Hiền rốt cục tới thành Đại Lý, lúc này cách ngày quy định không đến mười ngày.

Lục Học Quý mặt là màu xanh đậm, bởi vì sợ vượt qua ngày quy định sẽ gặp tình huống bi thảm; Lục Bội Nghi mặt là màu đỏ, bởi vì điều ngoa phần nộ không thể phát tiết; Cung Như My mặt là màu đen thui, bởi vì lo lắng, còn phải phân tâm phòng bị Lục Bội Nghi hướng Độc Cô Tiểu Ngu ngu xuẩn khiêu khích.

Mà Độc Cô Tiểu Ngu lại hoàn hảo nói muốn ở Đại Lý ở hai ngày, bởi vì hắn không muốn con gái bảo bối mệt mỏi.

“Nhưng kỳ hạn sẽ nhanh đến nha!” Cung Như My vội la lên.

“Người nôn nóng?” Độc Cô cười ngu dường như không có việc gì đem hộp băng ngọc ngăn năm đưa ra. “Vậy người chính mình vào Độc Long Cốc đi tìm xà chi huyết lan đi!”

“Ngươi!” Cung Như My tức giận đến lỗ mũi khói bay thành màu đen, lại không biết làm thế nào, đột nhiên mà chuyển hướng Cung Mạnh Hiền. “Đại ca!”

“Chuyện gì?” Cung Mạnh Hiền giống như không có việc gì hỏi.

“Nhìn xem con rể của huynh nha!”

“Hắn làm sao vậy?”

“Kỳ hạn nhanh đến rồi, hắn chẳng những không nhanh chạy đi, còn nói muốn lưu lại ở nơi này hai ngày, ý định muốn cho cháu của đại ca bị giày vò.” cung như my oán giận lên án. “Làm sao huynh cũng không quan tâm?”

“Ta không nghĩ quan tâm, bởi vì. . . . .” Cung Mạnh Hiền thật sâu nhìn chăm chú vào Cung Như My. “Bọn họ là nên bị giày vò.”

Cung Như My ngây dại. “Đại ca?”

Cung Mạnh Hiền lắc đầu thờ dài. “Bọn họ bị ngươi làm hư rồi, nếu không thừa cơ uốn nắn, bọn họ cả đời này liền thật sự xong rồi!” Nói xong xuôi, hắn liền tự trở về gian phòng của mình.

“Không, đại ca.” Cung Như My vội vàng đuổi theo. “Bọn họ đã biết sai lầm rồi, thật sự a. . . . .”

Lặng lặng nhìn theo Cung Như My đuổi theo cung Mạnh Hiền vào trong phòng đi, Độc Cô Tiểu Ngu cùng Cung Tuyết Lăng liếc mắt một cái, cũng trở về phòng đi.

” Tiểu ca.”

“Ân?”

“Chàng không cảm thấy kỳ quái sao?” Cung Tuyết Lăng tựa vào đầu giường đỡ con gái ngủ, một bên hỏi Độc Cô Tiểu Ngu ngồi ở bên cạnh bàn uống trà. “Cha đã bảo các tiểu sư quay về Vô Tích, nhưng Hải công tử, Hạ Hầu Lam cùng huynh muội Thôi Cảnh vì sao còn không chịu trở về, cha cũng có bảo bọn hắn trở về nha!”

Độc Cô Tiểu Ngu thân nhiên mỉm cười một cái. “Thôi cảnh sao. . . . .”

“Thôi Cảnh là vi biểu tỷ, Thôi Lan là vi đại ca, ta đây biết, có gì khác đâu?”

“Khác chứ sao. . . . .” Độc Cô Tiểu Ngu chậm rãi chuyển động chén trà. “Nàng cho rằng Hải công tử là hạng người gì?”

“Éo là!” Cung Tuyết Lăng không cần nghĩ ngợi trả lời.

“Phải không?” Độc Cô Tiểu Ngu mỉm cười. “Bản thân ta cho là hắn là một nam nhân tâm cơ sâu nặng, mẹ của hắn là làm cho mọi người xem thấy như vậy, làm cho người không cảnh giác với hắn.”

Tâm cơ sâu nặng?

Cái tên éo là kia sao?

“Không thể nào?” Cung Tuyết Lăng giật mình.

“Trong khoảng thời gian này, hắn lần nữa hướng ta lấy lòng, thậm chí đề nghị cùng ta kết bái vì huynh đệ, trăm phương ngàn kế muốn cùng ta tạo quan hệ, mục đích chỉ có một. . . . .” Đặt chén trà xuống, Độc Cô Tiểu Ngu trong mắt hiện lên một tia hung ác nham hiểm “Võ công của ta. Hắn tất nhiên có mạng dã tâm tương đối lớn cần thực hiện, cho nên mới phải cực lực mượn sức ta, ý đồ để cho ta trở thành trợ lực lớn nhất của hắn.”

Nghe vậy, Cung Tuyết Lăng sợ run thật lâu.

“Thật đáng sợ!” Nàng lẩm bẩm nói.”Vậy Hạ Hầu Lam thì sao?”

Độc Cô Tiểu Ngu đuôi lông mày con giương lên, tựa tiểu phi tiểu gọi lên khoe miệng.”Nàng quan tâm hần?”

Cung Tuyết Lăng khinh khỉnh, thốt nhiên đứng dậy, dùng sức đem con gái nhét vào trong lòng ngực của hần, xoay người muốn đi ra ngoài.

“Ta đi hỏi đại ca!”

“Hào hào hảo, ta nói, ta nói!” Độc Cô Tiểu Ngu tay vừa chuyển đem nàng trở về ngồi trên bắp đùi của hần, một tay là lão bà, một tay là con gái, rất đắc ý.”Hần l là vì mất mặt.”

“Mất mặt?” Cung tuyết lăng kinh ngạc sừng sốt.” Vì sao mất mặt?”

“Là nàng nói, nàng từng giáp mặt nói cho hần biết nói hần mỗi ngày đều ở không có lý tưởng, đời này sẽ sống uống phỉ, chẳng làm nên trò trống gì, nếu hần hiện tại bỏ chạy lấy người, chẳng phải chính là xác minh người lời b nàng nói với hần.”

“Cho nên hần mới không quay về, bởi vì mặt mũi?”

“Đúng vậy.”

“Nhàm chán!”

“Quả thật.”

“Hần là khuyên hần nên đi làm ruộng.”

“.....”

Nữ nhân này, có phải hay không làm ruộng trúng độc rồi?

(A Từ: way way... nếu thế hem phải do ka làm hay sao chứ?...)

***

Đỉnh đông Sơn băng tuyết bay bay, phía tây núi cao ngất như, Cuồng Phong như đỉnh khúc gào thét sắc lạnh, the the cùng rống giận, dòng nước như muốn cuốn trôi đi tất cả, như thiên binh vạn mã đang rít gào gầm thét, khởi động một luồng sóng đứng cảm bi tráng, trong phút chốc lại cảm thấy tử vong đang hướng về.

“Không có đường rồi!” gió thổi rất mạnh, dòng nước chảy xiết, Cung Mạnh Hiền không thể không kéo cổ họng rống to.

Độc Cô Tiểu Ngu yên lặng xoay người bước tới vách núi, trên vách núi đá trái phải đều là cây khô, Độc Cô cười ngu đánh tan một trận, phía sau lại xuất hiện một cái sơn động đen nhánh, Độc Cô Tiểu Ngu đã sớm chuẩn bị tốt cây đuốc, đi đầu vào trong sơn động.

Ước chừng một khắc đồng hồ sau, trước mắt rộng mở trong ánh sáng, nguyên lai bọn họ đã đi ra sơn động, trước mắt là một dãy núi xanh ngắt rừng ngút ngàn, còn có rần bò ngồng ngoẻo cùng khe suối, hồ nước nhỏ yên tĩnh, giống như thế ngoại đảo nguyên thanh u.

“Nơi này chính là Độc Long Cốc?”

“Không phải.”

Độc Cô Tiểu Ngu tiếp tục đi phía trước dẫn đường, lại qua chừng nửa canh giờ, bọn họ đi vào một tòa sơn cốc khác nữa, hần mới dừng bước.

“Nơi đó chính là Độc Long Cốc.”

“Chúng ta đây còn không mau. . . . .” Cung Như My đã nghĩ đi qua.

“Nếu người muốn chết cứ đi.” Độc Cô Tiểu Ngu cười mỉ mỉ nhắc nhở nàng.

Cung Như My lập tức đóng băng tại chỗ, một bước thấp, một bước cao, không biết nên khiến nó hạ xuống không.

“Xem . . . . .” Độc Cô Tiểu Ngu tay chia chia sơn cốc.”Bên trong sơn cốc tuy là hoa cỏ màu xanh như đậm, nhiều loại hoa giống như gấm, nhưng sơn cốc cũng là bức họa khô héo cháy đen, trừ phi người đóng chặt hơi thở, nếu không bất luận kẻ nào vừa bước vào đồng khô héo cháy đen cũng chỉ có còn đường chết.”

“Nhưng chúng ta người luyện võ ít nhất có thể ngừng hơi thở một nén nhang, thậm chí hai nén nhang, như vậy còn chưa đủ thời gian tìm được xà chi huyết lan sao?” Cung Tuyết Lăng hoang mang hỏi.

“Thông minh, nàng có thể nói đến trọng điểm rồi, lão bà!” Độc Cô Tiểu Ngu cười nói. “Kỳ thật xà chi huyết lan căn bản không cần phải cố sức đi tìm, thẳng tắp đi vào ước chừng một khắc đồng hồ, sẽ thấy một mảng lớn nhiều đến ngơ ngác không xong, thì là xà chi huyết lan. Nhưng là. . . . .”

Độc Cô Tiểu Ngu hai mắt nhìn trong Sơn cốc. “Xà chi huyết lan tuy là thiên hạ Chí Dương chi độc, nhưng muốn luyện chế đan dược bách độc bất xâm, cùng với rất nhiều loại giải dược kịch độc khác, không thể nào cũng phải dùng tới nó, nói một cách khác, nó coi như là một loại chí bảo, phạm là vật chí bảo tất có hung mãnh chi thú hộ vệ, mà hộ vệ xà chi huyết lan là. . . .”

“Rắn!” Cung Trọng Khanh bật thốt lên nói : “Nếu kêu là xà chi huyết lan, bảo hộ nó nhất định là rắn!”

“Đại cừ tử, người cũng không kém!” Độc Cô Tiểu Ngu vuốt cằm. “Đúng vậy, đúng là rắn, đại mãng xà ngàn năm, thân rắn to như giếng nước, xà dài hơn mười trượng, làm cho người ta đau đầu là. . . . .”

“Còn có cái gì đau đầu sao!” Cung Như Mỹ thốt ra mà ra.

“Đại mãng xà có được một thân so với sắt càng mềm dai hơn, vậy cũng rất cứng rắn.” Độc Cô Tiểu Ngu như không nghe thấy nói tiếp. “Không chỉ có đao kiếm không gây thương tổn nó, ngay cả quyền kinh chưởng phong đều không thể động nó, cho nên chúng ta giết không được nó. . . . .”

Giết không được cái kia đại mãng xà? Vậy còn có cái gì diễn hảo hát?

Mọi người không khỏi hai mắt nhìn nhau.

“Tệ hơn là, đại mãng xà tuy rằng không độc, nhưng nó lại có thể trực tiếp đem dịch dạ dày phun ra để đá thương người, mọi người đều biết, dịch dạ dày tính tan thực thập phần mãnh liệt, kia lại là đại mãng xà dịch dạ dày tính tan thực lợi hại hơn trăm ngàn lần, chỉ cần bị phun trúng dù chỉ một giọt, nó cũng sẽ theo da tan tận xương, lại từ xương cốt tan đến bốn phía, thẳng đến khi đem người cả người tan hết mới thôi, đơn giản một chút nói, chỉ cần một giọt dịch dạ dày liền đại mãng xà cũng đủ đem người cả người hòa tan thành máu loãng, ngay cả xương cốt đều không còn. . . . .”

Lông tóc đâu? Ít nhất còn có thể lưu một chút lông tóc để cho người ta thám thính chứ?

Sắc mặt của mọi người bắt đầu chuyển sang tuyết trắng.

“May mắn, dịch dạ dày đại mãng xà tính tan còn không tính quá nhanh, theo da thịt tan đến xương cốt ít nhất nửa khắc, còn kịp đem nơi bị dịch dạ dày cắt bỏ đi, nhưng nếu người bị phun trúng nhiều quá thì. . . . .”

Nửa khắc còn không tính nhanh?

Sắc mặt của mọi người lại từ tuyết trắng dần dần chuyển làm xanh đậm.

“Muốn thấy được xà chi huyết lan thực dễ dàng, đại mãng xà thậm chí cũng sẽ không nhìn người liếc mắt một cái, nhưng mà một khi người muốn đem xà chi huyết lan mang ra khỏi Độc Long Cốc, đại mãng xà sẽ đem hết toàn lực ngăn cản người, mà còn người, phải cố chết né tránh đại mãng xà công kích cùng chạy ra cốc, một khi chạy ra cốc, đại mãng xà cũng sẽ không đuổi theo người.”

“Kia. . . . . Rất không dễ dàng sao?” Cung Trọng Thư lo lắng không yên hỏi.

Vậy còn phải hỏi, nếu dễ dàng, Độc Long Cốc sẽ cũng không được xưng là cấm địa có đi không có về, cũng sẽ không không có ai biết trong cốc đến tột là có người nào hoặc quái vật gì, bởi vì căn bản cũng không có người sống đi ra.

Trừ bỏ Độc Diêm La.

“Người cứ nói đi?” Độc Cô Tiểu Ngu cười đến hai mắt hí thành hai cái khe.

“Ta nghĩ. . . . .” Cung Trọng Thư nuốt nước miếng. “Ách, không dễ dàng.”

“A, đúng rồi, ta thiếu chút nữa đã quên rồi, đại mãng xà có hai con, một đực một cái.” Độc Cô Tiểu Ngu lại bổ sung.

Hai con? !

Một con đã không đối phó được rồi, phải có hai con, rõ ràng trực tiếp đầu hàng đi!

Nháy mắt, mọi người sắc mặt lại từ xanh đậm chuyển sang đen thui.

“Tốt lắm, ta nên đi vào!” Độc Cô Tiểu Ngu mang theo hộp băng ngọc ngàn năm đi vào.

“Chờ một chút!” Cung Tuyết Lăng kinh hoàng hét chói tai, một phen bắt được hấn, không cho hấn đi vào. “Nguy hiểm như vậy, người có thể nào một người đi vào!”

“Ta với con cùng nhau đi vào!” Cung Mạnh Hiền cũng nói.

Độc Cô Tiểu Ngu lắc đầu. "Hơn hai mươi năm trước Nhị thúc con đi vào một hời, cùng kia hai con đại mãng xà ước chừng chơi trốn tìm gần hai canh giờ sau mới có thể an toàn trốn ra, nhạc phụ đại nhân, người có thể ngừng thờ lâu như vậy sao?"

Trừ phi là người chết!

Cung Mạnh hiện há mồm không tiếng động, Độc Cô Tiểu Ngu đột nhiên con người vừa chuyển hướng Hạ Hầu Lam.

"Hoặc là, Hạ Hầu công tử nguyện ý theo giúp ta?"

Hạ Hầu Lam nháy mắt mặt đỏ lên, lập tức hiểu được Độc Cô Tiểu Ngu là có ý, cảm thấy nhất thời uất ức đến chịu không được.

Nếu hấn chán sống, lập tức là có thể dừng cảm khiêu chiến, sau đó oanh oanh liệt liệt lừng lẫy xả thân; nhưng hấn còn không có sống đủ nha, tuy rằng vừa tức vừa mắc cỡ, lại như thế nào cũng không có dừng khí đáp lại khiêu khích của Độc Cô Tiểu Ngu.

"Ta. . . . . Ta cũng vậy không thể ngừng thờ lâu như vậy." Hấn còn không muốn chết!

"Phải không? Vậy không miễn cưỡng rồi!" Độc Cô Tiểu Ngu lạnh nhạt mỉm cười một cái, lại nhìn lại Cung Tuyết Lăng hấn không để hấn đi. "Lão bà, yên tâm, Nhị thúc có thể an toàn vô sự, ta cũng không có vấn đề."

"Nhưng là. . . . . Nhưng là. . . . ." Cung Tuyết Lăng khước mắt lạnh lẽo hướng Cung Như Mỹ cùng huynh muội Lục Hộc Quý, biểu tình do dự, lương tâm của nàng đang kịch liệt giao chiến, muốn không để ý huynh muội Lục Hộc Quý muốn Độc Cô Tiểu Ngu chớ đi vào, nhưng lại nói không nên lời.

Độc Cô Tiểu Ngu cười đến ôn nhu. "Ta cam đoan, nhiều nhất hai canh giờ nhất định sẽ đi ra, àn?"

"Không!" Cung Tuyết Lăng rốt cục gọi ra. "Dù sao độc kia lại không chết ngư ời, chúng ta mặc kệ bọn họ!"

Bởi vì nàng "ích kỷ", Độc Cô Tiểu Ngu nhìn không được cười ra tiếng, cũng trước mặt mọi người hôn một cái thật mạnh trên trán nàng.

"Cám ơn nàng, lão bà, nhưng ta phải đi vào, nếu không nàng sẽ bị người mắng chết."

Nếu Độc Cô Tiểu Ngu thật sự nghe lời Cung Tuyết Lăng nói không đi vào, không chỉ Cung Như Mỹ cùng huynh muội Lục Hộc Quý sẽ mắng nàng, ngoại nhân càng sẽ mắng nàng, mắng nàng ích kỷ, mắng nàng không có lương tâm.

"Ta không sợ!" Cung Tuyết Lăng cắn giận nói: "Mắng liền mắng, lại cần không được ta, ai sợ ai nha!"

"Lão bà, người hãy nghe ta nói. . . . ."

"Còn có cái gì chứ, đó là biểu ca bọn họ tự chuốc lấy phiền toái, tại sao chàng phải vì bọn họ mạo hiểm?"

"Lão bà, nhưng ta. . . . ."

"Chàng chỉ là một nông phu bình thường, vì sao phải quản loại nhân sự này!"

"Lão bà. . . . ."

"Đáng giận, chàng liền nghĩ như vậy đi? Hảo, ta cho chàng đi, nhưng là. . . . ." Cung Tuyết Lăng tức giận điên rồi. "Cha, đại ca, nhị ca, ta muốn các người thề, lấy được xà chi huyết lan giao cho cô cô xong, sau này các người gạch đường giới hạn với gia đình bọn họ, bọn họ họ Lục, các người họ Cung, Cung gia cũng đã không thể nhúng tay vào chuyện Lục gia, cho dù bọn họ sắp bị người giết chết ở trước mặt các người, các người cũng làm như không thấy!"

Cung Mạnh hiện cùng cung trọng khanh hai huynh đệ nhìn chăm chú liếc mắt một cái, gật đầu.

"Hảo, ta thề tuyệt không nhúng tay vào bất cứ chuyện gì của Lục gia." Hấn nghiêm túc lập lời thề.

"Ta cũng vậy." Cung Trọng Khanh theo vào.

"Ta cũng vậy." Cung Trọng Thư cũng thề rồi, nếu có người chú ý tới mà nói. . . , ngữ khí của hấn đặc biệt nhẹ nhàng.

Rốt cục có thể thoát khỏi mấy người . . . kia, những tên chuyên gây phiền toái rồi!

Vì thế, Cung Tuyết Lăng xem xét Độc Cô Tiểu Ngu. "Chàng phải thề nhất định sẽ thật sẽ thật cẩn thận?"

Độc Cô Tiểu Ngu gật gật đầu. "Ta thề!"

Lại chần chờ một chút, Cung Tuyết Lăng mới không tình nguyện buông tay ra. "Nhất định phải đi ra a!"

"Ta hứa." Độc Cô Tiểu Ngu lại hôn nhẹ cái trán của nàng, hôn con gái trong lòng Cung Tuyết Lăng. "Có hai người đang đợi ta, ta làm sao có thể không đi ra chứ!" Dứt lời, hấn dứt khoát quay lại phi thân nhảy vào Độc Long Cốc.

Độc Cô Tiểu Ngu thân ảnh vừa biến mất, ả nhân hồi lâu Cung Như My mới dám bộc phát ra, tính cả Lục Bội Nghi hai mẹ con đồng loạt nổi giận đùng đùng nhằm phía Cung Tuyết Lăng, nếu không phải huynh đệ Cung Trọng Khanh che ở trước người muội muội, lục Bội Nghi còn muốn trước cùng Cung Tuyết Lăng làm một trận rồi nói sau.

”Lăng nhi, ngươi sao có thể quá đáng có thể ích kỷ như thế?”

“Cô cô so với ta càng ích kỷ hơn!”

“Ta là trưởng bối của ngươi!” Cung Như My đứng lý hợp tình hất cao bộ ngực.

Nguyên lai ích kỷ là đặc quyền của trưởng bối sao?

”Cô cô là người họ Lục, ta là người họ Độc Cô, không liên quan gì đến nhau cả!” Cung Tuyết Lăng cười nhạt trừng mắt.

“Ta là cô cô của ngươi!”

“Thì tính sao? Có bản lĩnh thì đi mà sai khiến Lục gia vì người làm trâu làm ngựa, nữ nhi gả đi ra ngoài như bát nước đã hắt đi, xin đừng luôn quay đầu tìm nhà mẹ đẻ hỗ trợ, dù thế nào, cô cô cũng bị Lục gia hù rồi sao?”

“Ngươi . . . . .”

“Đủ!” Cung Mạnh Hiền phần nộ tham gia giữa hai người, “Như My, đây là một lần cuối cùng, sau này chuyện Lục gia các ngươi ta cũng không nhúng tay vào nữa, tự giải quyết cho tốt đi!” Rồi sau đó, hần quay đầu an ủi con gái. “Yên tâm, nhiều nhất hai canh giờ, con rě nhất định sẽ ra tới.”

Cung Tuyết Lăng im lặng không nói gì, lấy mắt nhìn chằm chằm cửa cốc.

Hai canh giờ, thật là dài đằng đằng a!

***

Đã hơn hai canh giờ trôi qua, Cung Tuyết Lăng lo lắng ở cửa cốc đi tới đi lui, Thôi Liên lặng lẽ tiến lên.

“Đem con cho ta đi, ta dứt nằng uống chút sữa dê!”

Không yên lòng, Cung Tuyết Lăng đem con gái giao cho Thôi Liên, lại tiếp tục thông thả đi qua đi lại: trong lòng nỗi lo âu càng lúc càng tăng.

Mất thấy con gái lo lắng như thế, Cung Mạnh Hiền cũng bắt đầu hồi hận. “Lăng nhi, ta thề, chuyện sau này của cả nhà cô cô con, ta tuyệt không xen vào nữa!” Vì sao phải để con rě vì phé vật giống như tên kia mạo nguy hiểm tánh mạng chứ?

Nhưng Cung Tuyết Lăng lại phăng phắt không nghe thấy dường như cứ thế tiếp tục đi tới đi lui, trên mặt lo càng ngày càng mãnh liệt, giống như cũng sắp khóc.

“Lăng nhi, con. . . . .” Hần tưởng lại an ủi hần.

Cung Tuyết Lăng bỗng dung hai mắt sáng ngời, đột nhiên dừng cước bộ, kêu to. “Tiểu ca!” Chợt phi thân về phía cửa cốc.

Cơ hồ là đồng thời, trong cốc cũng xuất hiện một thân ảnh thất tha thất thểu, rơi xuống ở trên cỏ xanh mướt, tức khắc ném cái hộp, một tay rút ra chủy thủ, một tay xé xuống quần áo, cần chặt răng bắt đầu bỏ đi thịt trên người mình; Cung Tuyết Lăng kinh hãi nhất thời phản ứng không kịp, ngay sau đó, Cung Mạnh Hiền cùng Cung Trọng Khanh nhìn thấy nhưng lại cũng rút ra tiểu đao giúp hần khoét thịt cạo xương, Cung Tuyết Lăng lúc này mới một cái run run đột nhiên phục hồi tỉnh thần lại.

“Cha! Đại ca!” Nàng vừa sợ vừa giận kêu to, muốn đẩy bọn họ ra. “Các người như thế nào. . . . .”

“Tiểu muội!” Cung Trọng Thư nửa đường bắt lấy nàng. “Đừng hoảng hốt, xem cẩn thận!”

Cung Tuyết Lăng giật mình một cái, chợt chăm chú nhìn kỹ, thế này mới chú ý tới bọn họ khoét lấy da thịt đều đã hiện ra phù thũng cùng thối rữa, có thậm chí thối rữa đến nỗi cơ hồ thấy xương, nhất thời đau lòng như cắt.

“Đi chuẩn bị băng vải, mau!” Cung Trọng Thư kiên quyết nói, không cho nàng tiếp tục xem.

Mất thấy Độc Cô Tiểu Ngu nửa người máu chảy đầm đìa, Cung Tuyết Lăng nhất thời tâm hoảng ý loạn không biết làm sao, vừa nghe Cung Trọng Thư phân phó, lập tức chạy vội đi, khi nàng xé rách áo làm băng vải thì một viên tiếp một viên Thủy Châu tròn xoe rơi trên băng vải, nàng mới phát hiện chính mình sớm lệ rơi đầy mặt.

Đáng giận, đáng giận, hần đã thề cam đoan sẽ rất cẩn thận, kết quả lại như vậy máu chảy đầm đìa cho nàng xem, hần tốt nhất không cần chết cho nàng xem, bằng không nàng nhất định sẽ cùng hần chết!

Mà hần từng nói, hần thực hoan nghênh nàng sẽ cùng hần chết, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Cười Hời Sinh Từ Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Độc Cô Tiểu Ngu cơ hồ nửa người đều bị dịch dạ dày đại mãng xà phun trúng, có địa phương chẳng những bị khoét cạo sâu vô cùng có thể thấy được xương cốt, ngay cả xương cốt cũng không thể không kiên quyết quyết tâm cạo sạch sẽ, trước khi hần ngất đi, hần chỉ nói một câu.

”Nhị thúc chết tiết, bên trong rõ ràng có năm đại mãng xà!”

Khó trách hần sẽ như thế chật vật, còn chạy thoát được tính ra hần rất lợi hại!

Nhưng trốn tới là một chuyện, vết thương trên người hần lại là một chuyện khác, nửa người bị khoét cạo sâu vô cùng, có nhiều chỗ ngay cả xương cốt đều lộ ra; có nhiều chỗ khối lớn thịt bị lột hết ra, quả thực tựa như thịt trong quán thịt heo, linh linh tán tán mau bị bán sạch.

Từ khi hần bắt tỉnh đi mọi người đều lo lắng hần sẽ không tỉnh lại, bọn họ tùy thân chỉ mang theo thuốc trị vết thương ngoài da căn bản không giúp được gì, tuy rằng Cung Trọng Thư đã chạy về Đại Lý mời đại phu, nhưng qua lại nhanh nhất cũng bốn, năm ngày, Độc Cô Tiểu Ngu có thể hay không chịu đựng được đến khi đó thật sự là nghi vấn rất lớn.

Mà đáng hận nhất là mẫu tử ba người Cung Như Mỹ, bọn họ thế nhưng không thèm quan tâm thương thế Độc Cô Tiểu Ngu, thừa dịp loạn cảm hộp băng ngọc ngàn năm bỏ chạy.

“Đi rồi cũng tốt, từ nay về sau, ta không bao giờ quản xem bọn họ làm chuyện khi gió gì.” Cung Mạnh Hiền nói.

Mẫu tử ba người Cung Như Mỹ vừa ly khai, Lục Bội Cầm cùng Hải công tử nếu không đi theo liền rất khả nghi; nếu hai đại mỹ nữ đều đi rồi, Thôi Cảnh tự nhiên cũng muốn theo sát các nàng, nếu không hần sẽ không kêu phong lưu công tử.

Về phần Hạ Hầu Lam, có lẽ hần rất cục thấy rõ ràng mình vô luận như thế nào cũng so ra kém Độc Cô Tiểu Ngu, cùng đi một chuyến này, hần bắt đầu nghĩ sẽ biểu hiện một chút, làm cho Cung Tuyết Lăng hiểu được nàng lựa chọn sai lầm bao nhiêu, kết quả chỉ làm cho chính mình có vẻ càng thật đáng buồn, vì thế, hần cũng lặng lẽ đi rồi.

Nếu hần biết hần chuyến này ngược lại làm cho Cung Tuyết Lăng càng thêm hiểu biết cảm tình nàng đối với Độc Cô Tiểu Ngu, hần có thể sẽ ảo não đánh chết chính mình quên đi.

Cuối cùng chỉ còn lại có Thôi Liên, nàng cũng không có cùng ca ca của nàng cùng đi, tình nguyện ở lại bên người Cung Trọng Khanh, tuy rằng nàng không có y thuật, nhưng có thể hỗ trợ chiếu cố đứa nhỏ, làm cho Cung Tuyết Lăng có thể chuyên tâm chăm sóc Độc Cô Tiểu Ngu, cũng vì điều này rất cục làm cho Cung Trọng Khanh chân chính chú ý tới nàng.

“Cám ơn người.” Cung Trọng Khanh thành tâm nói.

“Không cần khách khí, đứa nhỏ rất ngoan, chiếu cố tốt lắm.” Thôi Liên vì đứa nhỏ thay tã sau đó bắt đầu cho đứa nhỏ uống nước com.”Độc Cô công tử bên kia như thế nào rồi?”

Vừa nhắc tới này, Cung Trọng Khanh mày liền nhăn lại.”Tình huống thật không tốt lắm.”

Nghe vậy, Thôi Liên cũng lo lắng hỏi. “Nhị công tử như thế nào còn chưa có trở lại đâu?”

”Đệ ấy mới xuất phát hai ngày, nhanh nhất cũng phải, năm ngày, ta thật lo lắng muội phụ. . . . .”.

“Sẽ không !” Thôi Liên vội hỏi: “Độc Cô công tử là người tốt, cát nhân đều có thiên tương, hần nhất định không có việc gì.”

“Hi vọng như thế.” Cung Trọng Khanh lẩm bẩm nói.

Mà đôi thành liên tục, trong lều, Độc Cô Tiểu Ngu cơ hồ toàn thân đều băng đầy băng vãi, thống khổ trần trọc rên rì không thôi, mắt thấy băng vãi thật dày vẫn như cũ không ngừng chảy ra máu, Cung Tuyết Lăng nhìn không được lại rót nước mát xuống.

Hai ngày qua này, nước mắt của nàng cơ hồ không ngừng rơi.

“Băng vãi cũng sắp không có, Lăng nhi, con lại đi chuẩn bị một ít đi, cha nghĩ đại ca con bên kia hần là còn có một chút áo trong mềm mại!” Để tránh

nàng càng thương tâm, Cung Mạnh Hiền đành phải nghĩ cách chống đỡ, “Bên này để cha làm là được.” Nói xong, hấn vắt khô một miếng vải ướt đẫm trên trán Độc Cô Tiểu Ngu đang sốt cao.

Cung Tuyết Lăng cũng không muốn rời Độc Cô Tiểu Ngu, lại không thể không ly khai, không có băng vải vốn không có biện pháp thay được cho Độc Cô Tiểu Ngu, cho dù bình thường vết đao thuốc vô dụng, bọn họ vẫn phải là cố hết khả năng có thể.

Nhưng mà khi mở lều trại, nàng liền ngạc nhiên.

“Loại địa phương này sẽ có người khác đến sao? !”

Ngay tại trước lều trại, Cung Trọng Khanh đang cùng nói chuyện với một người xa lạ, một thanh niên gầy còm, vai phải đeo hòm thuốc, vai trái đeo áo da con, trên tay còn mang theo một cái túi y phục, tuy rằng hào hoa phong nhã, nhưng trên người áo dài cao thấp đều là phá mảnh mìn vấ, giống như thư sinh thi không đậu, thi rớt khoa khảo nghèo kiệt cổ hủ, ngay cả ăn cơm cũng là vấn đề, làm sao còn chú ý được trên người mặc gì.

Chẳng lẽ là lũ tú tài thi không đậu nên nghèo túng, bởi vì rất xấu hổ tự giác nhận không ra người, vì thế quyết định trốn đến hoang vắng để ẩn cư?

Không đúng, hấn đeo hòm thuốc, hấn là đại phu!

Nghĩ đến đây, Cung Tuyết Lăng lập tức một cái bước xa tiến lên, “Vị công tử này là đại phu sao?” Nàng cúi lòng đầy chờ mong hỏi.

Nhưng này vị trẻ tuổi này căn bản không để ý tới nàng, thậm chí liền nhìn cũng không nhìn nàng liếc mắt một cái, trả lời của nàng là Cung Trọng Khanh.

“Hấn nói hấn chỉ là có cái mác lang trung, căn bản không có bản lĩnh cứu người.”

“Nhưng là hấn có thuốc.” Cung Tuyết Lăng chỉ vào cái hòm thuốc.”Có lẽ thuốc của hấn hữu dụng!”

“Huynh cũng nói với hấn vậy như rồi, nhưng là. . . . .” Cung Trọng Khanh bắt đầu dĩ cười khổ.”Hấn nói thuốc của hấn cũng là thuốc giả gạt người, chữa bệnh không chết người, nhưng cũng trị không hết bệnh.”

“Gạt người. . . . . thuốc giả?” Cung Tuyết Lăng sợ run trong chốc lát, hốc mắt nhìn không được lại đỏ.”Vậy làm sao bây giờ nha, Tiểu ca đã muốn chống đỡ không nổi nữa nha!”

Vốn là mặt không chút thay đổi, người thanh niên hai mắt lạnh nhạt bỗng dưng hiện lên một tia dị sắc.

“Xin hỏi cô nương vừa mới nói ai?”

” Tiểu ca, trưởng phu của ta, thương thể của hấn rất nặng nề, sắp chết nha!”

“Nhưng hấn họ kếp là Độc Cô?”

“Đúng. . . . . Di? Làm sao ngươi biết. . . . . Nha?”

Mới nháy mắt, người tuổi trẻ kia thân ảnh đã chọt lóe bay vào trong lều vải, Cung Tuyết Lăng cùng Cung Trọng Khanh không khỏi ngẩn ngơ, vội vàng theo vào đi, vừa thấy người trẻ tuổi không ngờ bắt đầu dỡ bỏ băng vải của Độc Cô Tiểu Ngu, động tác của hấn thập phần rất nhanh, rất quen, tựa như đại phu kinh nghiệm phong phú.

“Thỉnh chuẩn bị nước ấm.” hấn một bên làm, một bên nhanh chóng phân phó.”Còn có băng vải, càng nhiều càng tốt!”

“Lập tức có ngay!” Cung Trọng Khanh lập tức chạy ra đi.

“Nhưng ngươi không phải nói ngươi chỉ có cái mác lang trung sao?” Cung Tuyết Lăng nghi hoặc hỏi.

“Đó là lý do, ta không thích thay người khác chữa thương, chữa bệnh.” Người trẻ tuổi nói.

Khó trách hấn nhìn qua liền một dạng bộ nghèo kiệt cổ hủ.

Không thích thay người chữa thương, chữa bệnh liền kiếm không được tiền, kiếm không được tiền liền nghèo cả đời, làm không tốt ngay cả nuôi sống mình cũng có vấn đề, càng đừng nói mặc quần áo tốt.

“Thương thể của hấn, ngươi có nắm chắc không?”

Người trẻ tuổi nâng lên con ngươi sáng ngời, đây là lần đầu, người trẻ tuổi nhìn nàng.

“Có ta ở đây, hấn muốn chết cũng không được!”

***

Ba ngày sau ——

Độc Cô Tiểu Ngu cố hết sức mở ra hai mắt, con ngươi chưa xót trằm trợn cơ hồ mới vừa mở ra đã nghĩ đóng lại, nhưng là người bên cạnh lại khiến cho hắn gượng chống lại không cho mí mắt rơi xuống, cũng nghi ngờ tưởng quay đầu đi.

Là hắn sao?

Ai ngờ hắn mới vừa mới bắt đầu vận vẹo cơ bắp trên cổ, một trận thật lớn đau đớn liền phảng phất như sóng to gió lớn từ nửa thân trái đột nhiên đánh úp lại, đau đớn bén nhọn kia giống như đồng thời có mấy ngàn mấy trăm người đang dùng búa một chút lại một chút khảm lên thân thể hắn, mỗi phân, mỗi một tấc cũng không buông tha, hơn nữa trực tiếp chém tới đầu khớp xương.

Hắn cảm giác mình tưởng bị chặt thành thịt vụn rồi!

Tỉnh phản xạ, hắn cắn chặt răng, muốn lấy ý chí chịu đựng được đau đớn, nhưng không lường trước đau đớn lại dọc theo khớp hàm lan tràn đến đầu, khiến cho hắn toàn bộ đầu óc cũng như bị rút gân, co rút dường như đau không thể nói, hắn hé miệng, từng ngậm từng ngậm thở hổn hển, đau đến ngay cả rên rí đều rên rí không được.

“Đừng nhúc nhích, trăm ngàn đừng động nữa!” thanh âm mông lung, giống như có người theo ở xa xoi đối với hắn nói chuyện.”Không cần dùng sức, không cần phản kháng nó, chậm rãi hô hấp, đứng, chậm rãi . . . . .”

Giống như thôi miên giống như chỉ dẫn, không ngại phiền toái ghé vào lỗ tai hắn, sau một hồi khá lâu, hắn rốt cục chậm rãi điều hoà hô hấp, đau đớn cũng theo gió dần dần biến mất, cuối cùng trở thành một loại chậm chạp, cảm giác chết lặng, rồi sau đó, hắn cố gắng lần nữa mở ra đôi mắt, kinh ngạc cùng một đôi mắt khác đối diện một lát. . . . .

“Như thế nào, Nhị thúc cũng đem đệ đuổi ra ngoài?” Thanh âm khàn khàn lại gây yếu.

“Cha nói đại ca đã thành thân, sau nên đến phiên ta.”

“Không thành thân thì không thể trở về?”

“Phải”

“Kia chỉ sợ đệ đời này đều trở về không được!” Dứt lời, Độc Cô Tiểu Ngu ánh mắt lại lần nữa đóng lại, tuy rằng hắn còn có thiệt nhiều lời muốn nói, lại suy yếu đến nỗi rốt cuộc không còn khí lực trọn mắt há mồm.

Đột nhiên, hắn ngửi được một cỗ mùi thơm kỳ lạ, đi theo, lạnh lạnh giống nhau có gì đó đụng lên miệng hắn.

“Cửu chuyển phản hồn dịch, thời điểm đại ca hôn mê bất tỉnh, ta đã cho huynh uống xong nửa bình, lại uống xong nửa bình này, tinh thần của ngươi sẽ hồi phục ngay thôi.”

Vừa nghe có thể hồi phục tinh thần, hắn lập tức khăn cấp uống, cho đến nuốt xuống một giọt cuối cùng.

Chỉ chốc lát sau, hắn liền cảm giác lúc trước gây yếu thì bây giờ cảm giác ấy nhanh chóng cách xa thân thể hắn, đầu mờ mịt chuyển sang thanh minh, toàn thân thoải mái dị thường, phảng phất như đất khô nứt thấm vào nước mưa trở nên sung túc, cả người đều đã tràn ngập sức mạnh, giống như lập tức là có thể hạ điền đi khẩn hơn mấy đất mẫu hoang.

Bất quá hắn trong lòng rất rõ ràng đây chỉ là tinh thần của hắn hồi phục thôi, cùng thân thể hoàn toàn không có quan hệ, hắn tốt nhất vẫn là ngoan ngoãn nằm, cả tóc cũng đừng động, nhiều nhất là mở mí mắt nhìn người khác, hoặc là há mồm nói chuyện.

”Đệ, muốn trở về sao?” Thanh âm vẫn như cũ lộ ra mệt mỏi, nhưng từng cái lời thập phần rõ ràng hữu lực.

”Muốn.”

“Ta nghĩ cũng muốn, bên trong huynh nhà chúng ta đệ tỷ muội hai mươi mấy người, thì đệ là người không muốn rời xa gia đình nhất, có thể không xuất môn sẽ không xuất môn, vừa ra khỏi cửa đã nghĩ phải về nhà, thật là quỷ không muốn rời xa gia đình!”

“ . . . . .”

“Một khi đã như vậy, vậy đành phải tùy tiện để thông qua rồi!”

“Như thế nào cái tùy tiện để thông qua?”

“Cho bản thân đệ chọn, đệ nhất định tìm không ra dù là nửa cái trứng gà hay trái nhãn, bởi vì đệ không thích con gái, kia đành phải học một ít ở đại ca ta, người nào làm cha muốn đem con gái gả cho đệ, hoặc là vị cô nương gia nào đó chủ động nói muốn cùng đệ thành thân, cũng không quan tâm đối phương là tròn hay dẹp, đệ liền cưới nàng, bởi vậy, đệ không phải có thể trở về đi?”

(A Từ: thì ra là do ka dạy cho Chuka lấy vợ kiểu này á... nên mới lấy đc vợ... *gật gù* mệnh năm sau cóa nên áp dụng cái phương pháp nì ko nhỏ.)

“Phải”

“Rất đơn giản, đúng không?”

“Đúng.”

“Vậy dựa theo lời của ta làm đi!”

“Hào.”

Tốt lắm, đệ đệ nghe lời mới cười được lão bà, bắt quá. . . . .

“Nói nói sau trở về. . . . .” Độc Cô Tiểu Ngu ánh mắt dừng lại ở bên cạnh trên người người thanh niên, thật sâu thờ dài.”Xem bộ dạng đệ giống như ngay cả mình đều nuôi không nổi, muốn gặp phải cái loại cơ hội này chỉ sợ cũng không dễ dàng a!”

” Đệ thì không thể đòi quần áo chỉnh tề một chút sao?”

“Cái này còn có thể mặc.” Người trẻ tuổi mặt không đổi sắc, trên người ít nhất có mười mấy cái mụn vá áo.

“Thiên, nam nhân keo kiệt giống như đệ vậy, keo kiệt thật đúng là hiếm thấy!”

“Ta là tiết kiệm, tiết kiệm là chuyện rất tốt.”

“Hào hào hào, đệ cứ tiếp tục kiệm đi!” Độc Cô Tiểu Ngu nhắm mắt lại, lại từ từ mở ra.”Hiện tại, nói cho ta biết, thương thế của ta như thế nào?”

“Không nhẹ, đại ca huynh ít nhất nằm hai tháng mới có thể xuống giường, sau lại tĩnh dưỡng hai tháng là có thể chính mình hành động, muốn hoạt động tự nhiên lại thêm hai tháng, về phần sử dụng công phu. . . . . Ân, ít nhất lại bốn tháng nữa!”

“Lâu như vậy sao?” Độc Cô Tiểu Ngu có điểm giật mình.”Trước sau cộng lại mười tháng gần một năm rồi sao!”

“Huynh trước tiên phải đem thịt nuôi đi ra, chỉ có xương cốt là không nhúc nhích được.” Người trẻ tuổi nghiêm túc nói sự thật.

“Nói cho cùng ta giống như chỉ còn lại có một bộ xương khô rồi!” Độc Cô Tiểu Ngu lẩm bẩm nói.

“Nửa người.” Người trẻ tuổi nghiêm trang sửa đúng lại cho Độc Cô Tiểu Ngu.”Đại ca huynh nửa người thịt cơ hồ đều bị bào sạch rồi, nếu ta không có có hồng nhân sâm ngàn năm cùng Tử Linh Chi luyện chế thành ngưng huyết tặc cân sinh cao, đại ca tuyệt chịu đựng bất quá ba ngày, mặc dù miễn cưỡng chịu đựng trôi qua, muốn hoàn toàn khôi phục cũng phải mất từ ba tới năm năm, hơn nữa cũng vô pháp phục hồi như lúc ban đầu, sau này nửa người kia sẽ không có lực, không dùng được, hành động trì trệ không tiện, thậm chí phải dùng gậy đi đường. . . . .”

Hắn ngấm hòm thuốc một cái.”May mắn cha để cho ta đem ngưng huyết tặc cân sinh cao mang đến, nhưng ta cam đoan đại ca tất nhiên có thể khôi phục như lúc ban đầu, cùng trước khi bị thương không có khác gì, thậm chí nhìn không ra nửa vết sẹo, bất quá thế nào cũng phải phải có thời gian lâu như vậy chậm rãi an dưỡng, sinh cơ, sinh xương cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy, tưởng mau liền dễ dàng sai lầm, huống chi nếu so với ba tới năm năm thì mau hơn.”

“Xác thực, nếu quả thật là ba tới năm năm. . . . .” Độc Cô Tiểu Ngu nuốt nhỏ nước miếng.”Được rồi, mười tháng liền mười tháng, có lẽ còn kịp loại lúa trề.”

“Muốn làm ruộng, hai năm sau.”

Không thể làm ruộng? !

“Người người người. . . . . Người nói cái gì?” Đây mới thực sự là tai nạn, là đả kích trầm trọng nhất, nếu không phải không thể động. . . , Độc Cô Tiểu Ngu sẽ lập tức đứng lên giơ chân cho hắn xem.

“Muốn làm ruộng, hai năm sau.” Người trẻ tuổi lại lặp lại một lần.”Nếu không phải ta cấp đại ca uống tiếp nửa bình cứu chuyển hoàn hồn dịch, đại ca huynh ít nhất phải mười ngày nửa tháng sau mới có thể phát ra một tiếng, hai tiếng, một ít thanh âm, hai tiếng có nghe thấy hay không cũng có vấn đề, sao có thể giống như bây giờ vừa tỉnh dậy liền nói không ngừng. Cho nên, muốn làm ruộng, ít nhất phải hai năm sau.”

“Hai năm không thể làm ruộng? Đây không phải là muốn mạng của ta sao?” Độc Cô Tiểu Ngu giống như sắp chết rên rĩ.”Thương lượng một chút, không thể ít đi một năm hay nửa năm sao?”

“Không có thương lượng!” Người trẻ tuổi cứng rắn từ chối, không chút nào thỏa hiệp.

“Đáng giận!” Độc Cô Tiểu Ngu nghiêng răng nghiêng lợi.”Đều do Nhị thúc.”

“Ta nghe đại tẩu nói, bên trong có năm con đại mãng xà?”

“Đúng vậy, không phải hai con, cũng không phải ba con, là ngũ con, không phải Nhị thúc ở phương diện tính toán có vấn đề, chính là Nhị thúc đến đó quay về thì ba con đại mãng xà ngũ đông mới tỉnh, vận khí tốt thì cho người gặp phải. Vận khí của người thật tốt, vận khí của ta thì thật không tốt!” Độc

Cô Tiểu Ngu tức giận than thở. "Nói đến đại tẩu đệ, nàng đâu?"

"Đại tẩu thực nhiều lời, không ngừng hỏi tình huống của huynh rốt cuộc như thế nào, ta đáp rắc rối liền. . . . ." Người trẻ tuổi mặt không chút thay đổi dùng ngón tay cái chỉ bên ngoài lều. "Sai khiến nàng đi ra ngoài làm việc, muốn nàng chuẩn bị canh cá tươi nóng hầm hập, huynh vừa tỉnh dậy là có thể uống, nếu lạnh phải nấu lại, lúc này nàng hẳn là lại đang nấu canh cá đi!"

Độc Cô Tiểu Ngu vừa cười. "Nàng thực lo lắng?"

Người trẻ tuổi gật đầu. "Vừa vội lại lo lắng như bà điên."

Độc Cô Tiểu Ngu chọn lông mày một chút, tựa tiểu phi tiểu ôm lấy khóe miệng. "Tốt nhất không cần lại để cho ta nghe thấy đệ như vậy nói về đại tẩu, bằng không cần thận ta bôi ra da của đệ!"

Người trẻ tuổi lập tức cúi đầu nhận sai. "Thực xin lỗi."

Độc Cô Tiểu Ngu mí mắt lại đóng lại. "Đi tìm nàng đến đây đi, ta không muốn làm cho nàng tiếp tục lo lắng đi nữa."

"Phải"

"Trở về!"

"Đại ca?"

"Đệ đã nói với nàng đệ là ai sao?"

"Không có, đệ chỉ nói cho đại tẩu tên của đệ, quân lan chu."

***

Cung Tuyết Lăng như bay chạy vào, Độc Cô Tiểu Ngu liếc mắt một cái liền chú ý tới nàng hốc mắt sưng đỏ cùng dung nhan tiều tụy, sau đó là nàng tận mắt nhìn thấy hán thật sự tinh tảo, biểu tình lại kinh hi muốn điên, như vậy vừa muốn khóc vừa muốn cười, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh.

Hán thật cao hứng, tuy rằng nàng cũng không nói ra miệng, nhưng lòng của nàng sớm chặt chẽ buộc ở trên người hán.

"Nàng thực lo lắng ta?"

Không nghĩ tới hán nói vừa hỏi, chẳng qua nháy mắt mà thôi, Cung Tuyết Lăng vẻ mặt vui mừng tất cả liền đều thu dọn rồi, hơn nữa. . . . .

"Tuyệt không!"

Độc Cô Tiểu Ngu hơi ngoài ý muốn giật mình. "Tuyệt không?"

Cung Tuyết Lăng ngao mạn nâng lên cằm. "Đúng, tuyệt không!"

Nàng mạnh mẽ như vậy?

Độc Cô Tiểu Ngu hồ nghi suy nghĩ một lát. "Nếu ta chết thì sao?"

"Ta liền cùng chàng cùng chết!" Cung Tuyết Lăng không chút do dự nói. "Là ngươi nói, ngươi thực hoan nghênh ta cùng ngươi cùng chết, không phải sao?"

Độc Cô Tiểu Ngu đầu tiên là cảm thấy một trận cảm động ảm áp, nhưng nghe xong lại, thấy trong lòng thoáng chốc lại bị kín bằng cảm giác mát, nháy mắt bao phủ cảm động lúc trước, một trận sợ run khác lùi qua lưng, tạo ra một thân mồ hôi lạnh, khiến cho hán rung mình một cái.

Tuy rằng khẩu khí của nàng thập phần nhẹ nhàng, nhưng hán nghe được nàng là nghiêm túc, nếu hán chết, nàng thật sự sẽ cùng hán chết!

Nữ nhân khác nói lời này khả năng chính là tùy tiện nói một chút thật dễ nghe mà thôi, nhưng nàng không phải.

Thiên, may mắn hán không chết, bằng không con gái bảo bối của hán sẽ biến thành bé gái mồ côi không cha không mẹ, đơn giản là hán đã nói sai một câu!

Cho nên nói, người chính là không thể rất tự mãn, nguyên tưởng rằng bất luận kẻ nào đều không gây thương tổn hán, hán mới dám mạnh mẽ nói ra cái loại chuyện này, ai ngờ không có nửa người có thể thương tổn được hán, hán lại bị súc sinh ngay cả chân tay đều không có làm bị thương, càng đáng chết hơn là, súc sinh kia chính là phun từng ngụm nước thiếu chút nữa là lấy đi cái mạng già của hán.

Thật sự là uất ức!

"Ách, ta khát, có nước sao?" Hán nhanh chuyển khai đề tài, nghĩ rằng về sau nói chuyện không chỉ có cân nhắc, tốt nhất là nên uống lưỡi hơn bảy lần!

“Canh cá.” Cung Tuyết Lăng lập tức bưng tới chén canh cá. “Đại phu nói chàng uống canh cá tươi là tốt nhất.”

“Đại phu?” Độc Cô Tiểu Ngu chọn lông mày uống xong một ngụm canh. “Không cần khách khí, gọi hần Lan Chu là được rồi.”

“Không cần khách khí a. . . . .” Kỳ thật Quân Lan Chu vừa báo ra tên, Cung Tuyết Lăng lập tức liền nghĩ đến trên thanh cây quạt kia của Độc Cô Tiểu Ngu trong đó một bức họa ghi tên là Quân Lan Chu, nói một cách khác, Quân Lan Chu là thân nhân của Độc Cô Tiểu Ngu. Chính là, bọn họ vì sao họ bất đồng?” “Bởi vì hần là biểu đệ của chàng sao?”

“Không, là con của Nhị thúc ta.”

Nhớ rõ hần có nói qua Nhị thúc hần là đại phu, thừa kế nghiệp cha, này thực bình thường, nhưng là. . . . .

” Con của Nhị thúc?” Thìa canh kinh ngạc đứng ở giữa không trung. “Nhưng các người vì sao bất đồng họ?”

“Bởi vì cha ta cùng mấy vị thúc thúc cũng không phải thân huynh đệ, mà là huynh đệ kết nghĩa kim lan.”

“Thì ra là thế.” Cung Tuyết Lăng bỗng nhiên hiểu ra, thìa tiếp tục đi về phía trước đưa tới bên miệng Độc Cô Tiểu Ngu. “Vậy hần lại vì sao gọi chàng là đại ca?”

“Cha ta cùng vài vị thúc thúc tuy rằng không phải thân huynh đệ, nhưng bọn hần cảm tình so với thân huynh đệ còn thân thiết hơn, vì để cho phần thân tình này không đến mức gián đoạn, bọn họ quyết định cho con cái bọn họ tự rút thăm lấy ra bảy người lại kết làm huynh đệ, dùng duyên phận thừa tục phần thân tình này. . .”

(A T ừ: thì ra là thế, hiểu vì sau có nh ng như vậy nh chỉ có “thất tu là” thôi.)

Độc Cô Tiểu Ngu dừng lại một chút, uống xong một thìa canh lại nói tiếp.

“Ta là con trai độc nhất, không cần rút thăm, hay bởi vì tuổi của ta lớn nhất, cho nên ta là đại ca. Về phần Lan Chu, hần đứng hàng thứ thứ hai, bởi vì ta thành thân rồi, bởi vậy hần cũng bị đuổi ra cửa tìm lão bà, bất quá này khả năng không dễ dàng.”

“Vì sao?”

“Hần không thích con gái.”

“Hần thích nam nhân?”

“Không.” Độc Cô Tiểu Ngu bật cười. “Cũng không phải, ta nghĩ hần là cảm thấy con gái thực phiền toái đi!”

“Nam nhân mới phiền toái chứ!” Cung Tuyết Lăng không phục lắm bầm.

“Đều phiền toái?”

” Không còn kém nhiều lắm.”

Im lặng một lát, Cung Tuyết Lăng tiếp tục dứt Độc Cô Tiểu Ngu uống canh, hần lại đột nhiên thờ dài.

“Lão bà.”

“Chuyện gì?”

“Phiền toái người không cần một bên theo ta nói chuyện phiếm, lại liên tục lau nước mắt được không?”

“Kia cũng không phải ta muốn lau, là chính nó muốn lau thôi!”

“Ít nhất hiện tại nên ngừng đi?”

“Người ta dừng không được thôi!”

“Đáng chết, theo câu nói đầu tiên bắt đầu nàng liền rơi lệ không ngừng, ta đã mau bị nước mắt của nàng làm cho chết đuối!”

“Không quan hệ, ta biết bơi, ta sẽ cứu lấy chàng!”

“. . . . .”

***

Tiếp qua mấy ngày, Độc Cô Tiểu Ngu tình huống vừa ổn định, Quân Lan Chu lập tức quyết định phải về Đại Lý.

Bởi vì chỗ bọn họ là cao núi, khi đã vào đầu mùa đông, nhiệt độ không khí rõ ràng xuống dần, càng lúc càng lạnh, còn có thể có tuyết, lấy thân hình gầy yếu của Độc Cô Tiểu Ngu, nhiều nhất duy trì hai, ba ngày sẽ đông thành cột băng, cho nên bọn họ phải trở lại nơi có mùa xuân ấm áp hợp lòng người là Đại Lý, nơi đó mới thích hợp cho Độc Cô Tiểu Ngu tĩnh dưỡng.

Vì thế, Quân Lan Chu ôm Độc Cô Tiểu Ngu, mọi người một đường thi triển khinh công quay về Đại Lý, ở Thương Sơn một thôn nhỏ thuê hai gian phòng ở tạm.

Hai tháng sau, Độc Cô Tiểu Ngu rốt cục có thể chống đỡ cho người ta diu dặt ở trong phòng đi vài bước.

Lại một tháng, hắn có thể đi ra ngoài phòng rồi, kết quả hắn đã muốn đi làm ruộng, nếu không phải Cung Tuyết Lăng chặt chẽ "Giám thị" hắn, chỉ sợ hắn đã sớm ở ngoài đồng.

"Xin hỏi các người nghĩ đi chỗ nào?" Hai tay lau eo, Cung Tuyết Lăng mặt không chút thay đổi che ở phía trước.

Độc Cô Tiểu Ngu tay phải chống gậy, cánh tay trái nắm trên vai Cung Trọng Thu, hắc hắc hắc xấu hổ cười, vai Cung Trọng Thu hoang mang quay về xem bọn họ.

"Muội phu muốn chạy xa một chút đi luyện khí lực, đại phu nói không được sao?"

"Đi xa sao? Rất xa?" Cung Tuyết Lăng ngữ khí điều điều hỏi: "Đến bên trong ruộng đi? Sau đó thuận tiện hạ điền cấy mạ, không, bây giờ là thời điểm làm đất, hay là muốn đi chọn phân để bón phân?"

"Hạ điền? Làm sao có thể, muội phu hắn ngay cả đi đều đi không được tốt, làm sao có thể hạ điền? Chúng ta nhiều nhất chính là đi xem ruộng đồng thôi, tuyệt đối không thể có thể xuống. . . . . Xuống. . . . ." Mắt thấy Độc Cô Tiểu Ngu cười càng lúc càng xấu hổ, Cung Trọng Thu nói không được nữa. "Muội phu, người gạt ta?"

"Không phải gạt, ta chỉ phải. . . . ." Độc Cô Tiểu Ngu dùng sức ho vài cái. "Đã quên nói cho người biết."

"Đã quên. . . . . Nói cho ta biết?" Cung Trọng Thu thì thảo niệm một lần, "Muội phu, người muốn chết cũng không cần tha ta xuống nước như thế!" Hắn không biết nên khóc hay cười.

Cung Tuyết Lăng cánh tay duỗi thẳng, kiên định chỉ hướng phòng ở. "Trở về!"

"Không cần dạng này nha, lão bà." Độc Cô Tiểu Ngu trước hết khuôn mặt tươi cười năn nỉ. "Ta cam đoan không Hạ Điền, nhiều hơn nữa đi vài bước thì tốt rồi."

"Trở về!"

"Lão bà, đừng như vậy, ta thề tuyệt không hạ điền!"

"Trở về!"

"Lão bà, ta. . . . ." Thanh âm đột nhiên không thấy, Độc Cô Tiểu Ngu nhìn tĩnh nhìn phía sau Cung Tuyết Lăng neho lại mắt.

"Đi?" Cung Trọng Thu cũng nhìn lại nhìn sau Cung Tuyết Lăng mặt. "Không phải là. . . . . Bọn họ chứ?"

Bọn họ? Ai?

Cung Tuyết Lăng ngạc nhiên ngoài đầu nhìn lại, chợt thật to ngẩn ngơ. "Bọn họ lại trở về làm gì?"

Rất nhanh, Cung Như Mỹ cùng hai huynh muội Lục Học Quý, Lục Bội Nghi cùng với Thôi Cảnh liền đứng lại trước mặt bọn họ, chỉ không biết vì sao không thấy Hải công tử cùng Lục Bội Cầm, đại khái là Hải công tử cảm thấy đi theo đám bọn họ lại không ổn, liền tùy tiện tìm lý do về nhà.

"Cuối cùng tìm được các người! Cha người đâu?" Cung Như Mỹ vội hỏi, vẻ mặt hết hoảng, ánh mắt lo âu.

Cung Tuyết Lăng làm bộ như không nghe thấy, không phát hiện, tự tiến lên thay Cung Trọng Thu chống đỡ bên trái thân mình Độc Cô Tiểu Ngu.

"Đi, ta chờ chàng trở về, ta đã hầm canh gà, tốt nhất nhân lúc còn nóng uống hết đi."

"Lão bà, ta thề tuyệt không hạ điền, ít nhất cho ta xem xem người ta hạ điền được không!"

"Hảo, ta cho chàng chọn."

"Chọn gì?"

"Cho người đi xem người ta hạ điền, có thể, ngày hôm nay cũng đừng nghĩ ôm Phù nhi!"

“ . . . . . Ta đi uống canh gà.”

Độc Cô Tiểu Ngu ngoan ngoãn làm cho Cung Tuyết Lăng giúp đỡ vào trong nhà phòng, mà bên ngoài, Cung Như Mỹ thấy Cung Tuyết Lăng không để ý tới mình, liền sửa hướng Cung Trọng Thư truy vấn.

“Cha ngươi đâu?”

“Cha vào trong thành tìm người truyền tin về tiêu cục, đại ca đi đón củi.” Cung Trọng Thư chậm chạp trả lời.

“Chúng ta đẩy vào trong nhà đội.” Nói xong, Cung Như Mỹ liền đi đầu vào trong nhà.

“Chậm đã!” Cung Trọng Thư từng bước ngăn trở bọn họ. “Cô cô, muốn tìm người hỗ trợ sao? Cha sẽ không xen vào nữa chuyện của các người nữa rồi!”

“Cùng ngươi không quan hệ, cút ngay!” Cung Như Mỹ thô lỗ đẩy ra hấn, tự mình vào nhà.

Cung Trọng Thư nhún nhún vai, cũng theo vào đi.

Cô cô nghĩ đến còn có thể tùy theo lòng mình sao?

Thật quá quái rồi!

Cung Mạnh Hiền vừa vào nhà liền nhìn thấy bên phải là con gái đang ở đút con rể uống canh gà, hai huynh đệ Cung Trọng Khanh ngồi một bên, bên trái là cả nhà của Cung Như Mỹ, còn có thoi canh.

“Ngươi lại đây làm gì?” Mặt của hấn lập tức trầm xuống.

“Đại ca, lúc này không thể trách chúng ta, muốn trách thì trách hấn!” Cung Như Mỹ hung tợn trừng Độc Cô Tiểu Ngu, oán giận lên án. “Hấn niêm phong lại hộp băng ngọc ngàn năm, bởi vậy liền không thể chứng thật bên trong hay không thực sự xà chi huyết lan, cho nên người của Đường môn không chịu đem giải dược cho chúng ta, đại ca ngươi nói, đây là không phải muốn trách hấn?”

“Trách ta?” Độc Cô Tiểu Ngu cười dài lắc đầu. “Ta không phải muốn niêm phong lại hộp băng ngọc ngàn năm, mùi xà chi huyết lan nhất định sẽ thâm thấu ra, chỉ sợ trong phòng này trừ ta ra, sớm đều chết ở Độc Long Cốc, cô cô ngươi nói, ta có nên hay không niêm phong lại hộp băng ngọc ngàn năm?”

Cung Như Mỹ nhất thời ngậm miệng, không phản bác được.

“Huống chi, ” Độc Cô Tiểu Ngu còn nói: “Nếu người của Đường môn có bản lĩnh xử lý xà chi huyết lan, bọn họ liền dám đánh bể hộp ngọc lấy ra huyết lan: nếu bọn họ không dám đánh vỡ hộp ngọc, bọn họ chính là không có bản lĩnh xử lý huyết lan, muốn xà chi huyết lan lại có là dụng ý gì?”

“Nhưng là không có biện pháp chứng thật trong hộp ngọc quả thật có huyết lan, bọn họ sẽ không cho giải dược a!” Cung Như Mỹ nóng nảy nói.

Độc Cô Tiểu Ngu tươi cười càng sâu, lại không hề có ý cười. “Cho nên bọn họ muốn ngươi tìm đến ta?”

“Đúng vậy.” Cung Như Mỹ đứng lý hợp tình dùng sức gật đầu. “Bọn họ muốn ngươi đi mở ra hộp ngọc, chỉ cần chứng thật bên trong là huyết lan, bọn họ sẽ đem giải dược cho chúng ta.”

“Không, bọn họ không chỉ muốn ta mở ra hộp ngọc, còn muốn ta giúp bọn hấn xử lý huyết lan, bởi vì bọn họ chỉ biết là có hoa xà chi huyết lan có loại độc chất này, nhưng chưa từng gặp qua, tự nhiên cũng lấy độc huyết lan không thể nê hà, đặc biệt độc huyết lan độc kịch liệt như thế, bọn họ lại không dám mạo hiểm, cho nên cần ta đẩy cái bách độc bất xâm trước vì bọn họ làm ra giải dược huyết lan. Nếu không bọn họ hấn là đem hộp ngọc giao cho các ngươi mang đến cho ta mở ra, mà không phải muốn ta tự mình đi một chuyến.”

“Vậy ngươi phải đi thay bọn họ làm giải dược a!”

“Xin chờ một chút!” Cung Tuyết Lăng kéo dài qua từng bước che ở phía trước Độc Cô Tiểu Ngu, hai tay để trên eo, hùng hổ trước mặt đối Cung Như Mỹ. “Cô cô, lúc người lấy đi hộp ngọc thì Cung gia đã cùng Lục gia đã vạch rõ ranh giới, cho nên, phiền toái người có việc liên bản thân tự giải quyết, đừng tìm chúng ta nữa!”

“Nhưng không có hấn không được!”

“Người động não một chút đi, Tiểu ca đã muốn mất đi nửa cái mạng còn chưa đủ sao?”

Kiến Cung Tuyết Lăng thái độ cường ngạnh khó phục nói, Cung Như Mỹ đành phải chuyển hướng Cung Mạnh Hiền cầu cứu. “Đại ca?”

Ai ngờ Cung Mạnh Hiền cũng rất giống thật là làm không đến nghe thấy dường như cứ thế tìm chỗ ngồi xuống, mặt hướng ngoài cửa sổ, rồi rảnh rồi rảnh uống trà ngắm phong cảnh.

Không khả nê hà, Cung Như Mỹ đành phải quỳ đi xuống cầu xin. “Đại ca, van cầu người cứu cứu bọn họ đi!”

Cung Mạnh Hiền quay đầu rồi, cũng đối Cung Như Mỹ nói chuyện. “Lăng nhi, cha mua một số nhân sâm, Điền thất cùng mấy con gà đất, có rãnh con liền hầm cho con rě ăn, kia. . . . .”

“Wey wey Wey, mẹ ta đều đã quỳ xuống, các người còn muốn như thế nào chứ?” Thấy bọn họ đối Cung Như Mỹ đau khổ cầu xin nhìn như không thấy, Lục Bội Nghi vừa giống như cộp mẹ nổi điên nhảy dựng lên rồi, rõ ràng là cầu người ta nhưng đáng về bề vế so với ai cũng kiêu ngạo hơn. “Các người cũng biết khi chúng ta độc phát có bao nhiêu thống khổ sao? Các người liền như vậy hi vọng xem chúng ta thống khổ sao?”

Nha, cứ nhiên hung hăng đi lên!

Sợ người phải không!

“Lại thống khổ cũng đó là do các người tự tìm, mà Tiểu ca là vì các người tiến vào Độc Long Cốc, đi ra khi bị thương nặng như vậy, nhưng các người ngay cả quan tâm một chút cũng không có, thế nhưng cầm đồ bỏ chạy!” Lục Bội Nghi hung hăng, Cung Tuyết Lăng cũng có bản sự so với nàng càng hung hãn, mọi người sẽ một lần đi! “Chúng ta liền như vậy hi vọng các người thống khổ sao? Đúng, giống các người loại ích kỷ lại bóc đồng, không chịu khổ một chút liền thật là không có thiên lý!”

“Người. . . . . Người. . . . .” Không nghĩ tới Cung Tuyết Lăng dám ngông cuồng như thế, Lục Bội Nghi nhất thời nổi trận lôi đình. “Người quá cuồng vọng rồi!” Nàng rống giận phác qua, gương mặt mùa xuân mà nghĩ giáo huấn Cung Tuyết Lăng một chút, đã sớm đã quên bọn họ mục đích tới nơi này là gì.

(A T từ: cái con điên này, thật là điên mà, mún đánh ng kia. . . *nhìn sang Tiểu ca*)

Tối, tốt!

Thấy thế, Cung Tuyết Lăng lập tức dọn xong cái khung, cũng tính thừa cơ hảo hảo mở miệng chọc tức, tốt nhất nàng đem biểu tỷ biến thành đại đầu heo đều không có ai ngăn cản, bằng không nàng cùng nhau đau nhức nằm bẹp dí một chút.

Ba phụ tử Cung Mạnh Hiền đều làm bộ như không phát hiện, bởi vì bọn họ biết Cung Tuyết Lăng có thể dựa vào Lục Bội Nghi; Cung Như Mỹ cũng làm bộ như không phát hiện, chỉ cần các nàng đánh, nàng còn có bản sự náo loạn đến Cung Mạnh Hiền không thể không trông coi chuyện này; Lục Học Quý nhìn thấy, bất quá Lục Bội Nghi ra mặt đánh so với hắn đánh còn tốt hơn; Thôi Cảnh cũng nhìn thấy, mà nữ nhân đánh nhau hắn không thấy nhiều, nên hắn nghĩ kỹ hảo thưởng thức.

Lục Bội Nghi nếu là cộp mẹ, Cung Tuyết Lăng chính là sư tử Hà Đông, hai đều là mèo mẹ mạnh mẽ, liền xem ai mạnh, ai móng vuốt lợi hại hơn.

Vì thế, ở không có bất kỳ người nào ngăn cản, hai mèo mẹ hung đều lộ ra răng nhọn móng sắc chuẩn bị đem đối phương trao thành một mảnh thịt khô, một ác hổ chụp mồi, một giữ lực mà chờ, mắt thấy sẽ triển khai trận đấu hai bên giao phong, cuối cùng quyết chiến. . . . .

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay tại song phương sắp tiếp xúc thì trong nháy mắt, bóng người chợt động, bên cạnh Độc Cô Tiểu Ngu đột nhiên thêm một người, Lục Bội Nghi giống như bị điểm huyệt đạo dường như đông lại ở phía trước tư thế bỏ nài, Cung Tuyết Lăng chờ sau một lúc lâu đợi không được khai chiến, không khỏi hoang mang buông song chưởng, khó hiểu nhìn Lục Bội Nghi vì sao phát một nửa liền tắt lửa rồi?

Ai hất nàng nước lạnh rồi?

“Ta đã trở về, đại ca.”

“Hái được được thảo đệ muốn rồi?”

” Hái được.”

“Hảo, như vậy. . . . .” Độc Cô Tiểu Ngu nghiêng đầu đánh giá Lục Bội Nghi tư thế quái dị. “Người điểm huyệt đạo của nàng?”

“Không có.” Quân Lan Chu mặt không chút thay đổi phủ nhận.

“Không có?” Độc Cô Tiểu Ngu hai hàng lông mày chọn cao. “Như vậy là. . . . .”

Đồng mâu bán hạp, “Phải” Quân Lan Chu thừa nhận.

Độc Cô Tiểu Ngu tĩnh lặng, đột nhiên mà cất tiếng cười to. “Lan Chu, đệ cũng thật bướng bỉnh!”

Mọi người vẫn không rõ sở bọn họ đến tột cùng đang nói cái gì, Lục Bội Nghi giống như pho tượng giống như cứng tại nơi đó, thốt nhiên giống bị chó cắn đến móng dường như âm thanh nhảy dựng lên khiển trách, một bên giống Hầu Tử dường như hai tay ở trên người nơi nơi lại gãi lại trào, vừa giống như con thỏ dường như nơi nơi loạn nhảy nhảy loạn.

“Rất ngứa! Rất ngứa! Không, đau quá! Không không, rất ngứa! Đau quá! Rất ngứa! Đau quá! Mẹ, cứu ta a!”

Thấy nàng hô thiên thương địa rất thê thảm, Cung Như Mỹ cùng Lục Học Quý vội vàng tiến nhanh tới thăm hỏi, Lục Bội Nghi lại ngược lại kêu càng dữ hơn, còn bao quanh loạn chuyển, Cung Tuyết Lăng cùng ba phụ tử Cung Mạnh Hiền cũng nhìn không được tò mò đi qua.

“Làm sao vậy? Ngươi không ổn chỗ nào rồi?”

“Rất ngứa! Đau quá! Mẹ, cứu ta a, mẹ!”

“Rốt cuộc là ngứa hay là đau, nói rõ ràng a!”

“Là vừa ngứa vừa đau a! Mẹ a, mau cứu ta a!”

“Làm sao đau? Làm sao ngứa? Ngươi không nói, chúng ta như thế nào giúp ngươi nha!”

“Toàn thân đều đau! Toàn thân đều ngứa! Nhanh chút cứu ta a, mẹ, chết tiệt mau cứu ta a!”

Chẳng qua một chút công phu mà thôi, Lục Bội Nghi đã đem mình trao tới giống như nữ quý âm hồn bất tán, bên ngoài da thịt lửa lò đều là vết trào sung đỏ, xem ra còn giống như tính đem quần áo mình toàn bộ coi xuống.

Độc Cô Tiểu Ngu cười lớn đứng dậy, nâng lên cánh tay Quân Lan Chu.” Lan Chu, đỡ ta đi vào, ta muốn nghỉ ngơi.”

Đường Môn tính cái gì, nếu so với độc, Độc Diêm La nếu nói là mình là thứ hai, trong thiên hạ còn có ai dám ngồi trên ngai vàng thứ nhất?

Một lúc lâu sau ——

“Lan Chu, quá ồn rồi, làm cho ta ngủ không được.”

“Dạ, đại ca.”

Một lát sau, an tĩnh, Độc Cô Tiểu Ngu đang ngủ cười dài.

Quân Lan Chu khó hiểu độc Lục Bội Nghi?

Không, hần diêm của nàng á huyết, bởi vì Độc Cô Tiểu Ngu nói rất đúng “Quá ồn“, mà không phải”Đủ”, hai người này ý nghĩa phải không đồng nhất.

Cho nên, mời Lục Bội Nghi suốt sáu canh giờ làm Hầu Tử cảm điếc.

***

Tuy rằng Đường Môn lại cho Lục Học Quý ba tháng thuốc, nhưng khi bọn hần từ Trùng Khánh trở lại Độc Long Cốc tìm Cung Mạnh Hiền thì bọn họ sớm ly khai, cho nên bọn họ đành phải sẽ tìm quay về Vô Tích đi, lại từ Vô Tích tìm về Đại Lý, chờ bọn hần thật vất vả rốt cuộc tìm được Cung Mạnh Hiền thì cũng vừa hết ba tháng.

Cung Mạnh Hiền cố tình quyết định không hề nhúng tay vào phiền toái của Lục gia, Cung Như My đành phải chơi xấu bọn họ liền ở nơi đó không đi, làm cho huynh muội Lục Học Quý mỗi ba ngày liền kêu quỷ một lần cho bọn hần nghe, bất quá mỗi một lần đều bị Quân Lan Chu lấy độc môn thủ pháp chế trụ á huyết bọn họ, bọn họ cho dù kêu rách yết hầu cũng không ai nghe thấy.

Như vậy hai tháng xuống sau, Lục Học Quý có điểm không giống với lúc trước, không phải hối hận của mình tùy hứng, mà là chịu đủ độc phát khi thống khổ, hần sợ rồi, nhưng vậy cũng là có điểm tiến bộ, chỉ cần hiểu được sợ hãi, hiểu được gây họa hậu quả chẳng những chính mình gánh vác, có đôi khi lại không thể thừa nhận thống khổ, tùy hứng của hần tự nhiên vì vậy sẽ có thu lại.

Mà Lục Bội Nghi thì tương phản, nàng chẳng những không hối hận, hơn nữa đem từng giọt từng giọt đều ghi tạc trong lòng, ngầm thì muốn đem hết thảy trả lại gấp bội cho người “Hại” mình như thế thống khổ.

Không phải chính nàng, mà là trừ bỏ chính nàng ngoại trừ tất cả những người khác, đặc biệt Cung Tuyết Lăng.

Nếu không phải Cung Tuyết Lăng ở giữa làm khó dễ, Cung Mạnh Hiền cũng sẽ không cùng Lục gia bọn họ bức tới rách rở giới tuyến, mắt thấy nàng chịu khổ mà không chú ý, nếu không phải Cung Tuyết Lăng ở giữa quấy nhiễu, bằng” kỹ thuật chơi xấu ” của Cung Như My, đã sớm có thể bức bách Độc Cô Tiểu Ngu đến Đường Môn làm thuốc giải rồi, hết thảy đều là lỗi của Cung Tuyết Lăng.

(A Từ: nhỏ diên này nghĩ Tiểu ca nhà chúng ta là ai mờ nghĩ mẹ của nó có thể làm Tiểu ca nghe theo vậy chajjjjjj. ....)

Hừ hừ, một ngày nào đó, nàng phải làm cho Cung Tuyết Lăng không thể không bị báo ứng!

Ngay lúc Lục Bội Nghi vội vàng súc tích đầy hận ý đối với Cung Tuyết Lăng thì Cung Tuyết Lăng cũng vội vàng ngăn cản Độc Cô Tiểu Ngu lao động quá độ, bởi vì hần có thể không cần phải tự chính mình đi lại.

“Chàng lại nghĩ tới chạy đi đâu? Ấp trứng cây non sao?”

Độc Cô Tiểu Ngu quay đầu, cười dài.”Không, trong thành có chợ, ta nghĩ đi đi dạo, nàng muốn cùng đi không?”

Dạo chợ?

Nàng vậy mới không tin, hấn nhất định lại muốn chạy tới bên trong ruộng đi!

“Hào, ta với chàng cùng đi!” Cung Tuyết Lăng chủ động đỡ lấy khữu tay của hấn.

Tuy rằng Độc Cô Tiểu Ngu có thể tự mình đi lại rồi, nhưng bởi vì thân trái vẫn như cũ không dùng lực tốt lắm, bởi vậy hành động tương đương thông thả, trông nhanh một chút, có người giúp đỡ hấn đi.

“Phù nhi đâu?”

“Đại ca cùng Thôi cô nương ở nửa canh giờ trước liền mang con vào thành đi chơi.” Cung Tuyết Lăng thật cẩn thận dựa theo tốc độ của hấn đi tới.”Nói trở lại, chàng như thế nào đột nhiên muốn đi dạo chợ đâu?”

“Ta muốn đi mua bút mực cùng bàn tính.”

” Bút mực, bàn tính?” Cung Tuyết Lăng ngạc trong chốc lát, bỗng giật mình.”Cho Phù nhi chọn đồ vật đoán tương lai?”

“Cái khác giao cho nàng chuẩn bị.” Độc Cô Tiểu Ngu chậm chậm nói.”Sau đó. . . . .”

“Sau đó?”

“Chờ Phù nhi chọn đồ vật đoán tương lai xong, chúng ta phải xuất phát đến Đường Môn đi.”

Đường Môn?

“Xin chờ một chút!” Cung Tuyết Lăng thốt nhiên dừng cước bộ, vẻ mặt không tốt.”Chàng nghĩ làm gì?”

“Ta nghĩ. . . . .” Độc Cô Tiểu Ngu cười mị mị cúi xuống con người xem xét ở nàng.”Đi đem Xà Chi Huyết Lan về.”

” Đem về?”

“Đúng, bởi vì ta cũng không phải vì Đường Môn, cũng không phải cho biểu ca, biểu tỷ nàng nên mạo hiểm tiến vào Độc Long Cốc lấy Xà Chi Huyết Lan.”

“Đây là vì ai?”

“Vì nàng cùng Phù nhi.”

“Nha?”

Bạn đang đọc truyện *Cười Hối Sinh Từ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Đại Lý cùng Trùng Khánh cách xa nhau kỳ thật cũng không tính quá xa, nhưng vì phối hợp với Độc Cô Tiểu Ngu không thể cười ngựa, chỉ có thể ngồi xe ngựa, bọn họ đi hơn nửa tháng còn chưa tới, bởi vì bên đường vừa lúc gặp có người ở ruộng lúa làm việc, Độc Cô Tiểu Ngu sẽ yêu cầu dừng lại cho hấn nhìn xem, không thể tự mình hạ điền, dùng ánh mắt xem qua cũng tốt. Sau đó hấn sẽ hai tay chống má ngồi ở ven đường, vừa thấy ban ngày, vẻ mặt hăm mộ, tiếp theo, hấn mà bắt đầu cùng Quân Lan Chu cò kè mặc cả.

” Lan Chu.”

“Đại ca?”

“Ta cảm thấy ta đã tốt lắm rồi!”

“ . . . . .”

“Không sai biệt lắm mau tốt lắm?”

“.....”

“Lại hai ba tháng nữa thì thì tốt rồi?”

“.....”

“Năm năm?”

“.....”

“Đáng giận, ta là đại ca ngươi, ngươi có nghe ta hay không?”

“Nghe.”

“Hào, vậy. ....”

“Duy chỉ có chuyện này không thể nghe.”

“.....”

Đương nhiên, kết quả mỗi lần cò kè mặc cả, hắn cũng chưa chiếm được nửa điểm tiện nghi, chỉ chiếm được một bụng uất ức, cuối cùng luôn chao mặt trở lại trên xe ngựa, giận dữ không cùng bất luận kẻ nào nói nói, đám người Cung Tuyết Lăng thấy cũng nhìn không được cười vang.

Độc Cô Tiểu Ngu là một đại nam nhân thành thực, chỉ có lúc này, hắn so với con gái mình càng ngây thơ hơn.

Bất quá tất cả mọi người có thể hiểu biết tâm tình của hắn, bởi vậy luôn tùy ý hắn hồ ngừng liên ngừng, tùy ý hắn thích xem bao lâu liền xem bao lâu, tùy ý hắn lần nữa cùng Quân Lan Chu cò kè mặc cả, cuối cùng nhìn hắn giống tiểu hài tử giận dữ, mọi người vừa vận vui vẻ cười một cái thật thoải mái.

Trừ bỏ mẫu tử ba người Cung Như My, bọn họ gấp đến độ muốn cháy rồi, mỗi lần Độc Cô Tiểu Ngu vừa gọi ngừng, bọn họ thiếu chút nữa phát điên, nhưng ít nhất Độc Cô Tiểu Ngu chạy một chuyến này là vì bọn họ, bọn họ đành phải tận lực nhẫn nại, thật muốn nổi bão, chờ lấy được thuốc giải sau lại nổi bão tố thật thống khoái đi!

(A T từ: mấy ng này mơ àh...)

Bọn họ cũng không biết sự thật đều không phải là như thế.

“Hơn hai mươi năm trước, Lục thúc từng trúng qua thiên hồn tuyệt của Đường Môn, nói thật, nếu ngay cả chính bọn họ đều không có giải được, Đường Môn thật sự không nên sử dụng cái loại độc này. Vì thế, cha cùng vài vị thúc thúc hao tổn suốt ba năm thời gian làm ra ba loại thiên hạ Chỉ Dương chi độc, cùng với ba loại thiên hạ chi âm chi độc, không lâu sau Nhị thúc luyện chế ra thuốc giải bách độc, thế này mới khó hiểu Lục thúc thân trúng độc. Lại vì tránh cho sự phát sinh đồng dạng kia, hắn muốn tất cả mọi người ăn loại thuốc này. ....”

“Cho nên chàng mới có thể bách độc bất xâm?”

“Đúng vậy.” Độc Cô Tiểu Ngu vuốt cằm. “Nhưng luyện chế ra thuốc kia không dễ, viên thuốc đã sớm không còn. Nếu luyện chế thêm, nhất định phải sẽ tìm đủ ba loại thiên hạ Chỉ Dương chi độc, cùng với ba loại thiên hạ chi âm chi độc. ....”

“Nguyên lai chàng là muốn lại luyện chế cái loại thuốc này cho ta cùng Phù nhi?” Cung Tuyết Lăng bưng tỉnh đại ngộ lắm lắm.

” Nhưng ta không bán sự luyện chế đan dược gì. ” Độc Cô Tiểu Ngu lắc đầu nói. “Loại chuyện đó giao cho Lan Chu phụ trách, ta chỉ phụ trách tìm sáu loại độc kia.”

Nói cũng thật dễ dàng, chỉ là một loại độc thiếu chút nữa muốn đi cái mạng già của hắn rồi!

“Muốn chàng đi mạo hiểm, ta thà rằng không cần!” Cung Tuyết Lăng lắm lắm.

“Cho nên ta nhất định phải đi Đường Môn lấy xà chi huyết lan về. ” Độc Cô Tiểu Ngu làm bộ như không nghe thấy nàng lắm lắm. “Đó là của ta, không phải cho bọn hắn!”

“Nhưng Đường Môn độc cùng ám khí không người không sợ, cho dù chàng cùng Nhị đệ không sợ độc, nhưng hắn ở đâu?”

“Đường Môn độc cùng ám khí không người không sợ?” Độc Cô Tiểu Ngu đột nhiên mà cao giọng cười to. “Đường Môn độc tính cái gì, ở trước mặt Nhị thúc, bọn họ cũng phải cúi đầu xưng thần! Đường Môn ám khí lại tính cái gì, gặp phải Thất thúc, bọn họ cũng chỉ có thể cúi đầu nhận thua!”

“Nói cũng thật sự giống nhau, Lục thúc còn không phải trúng độc của Đường Môn!” Cung Tuyết Lăng không cho là đúng than thở.

“Lục thúc không rành độc nha!” Độc Cô Tiểu Ngu cãi lại. “Huống chi cái loại độc này ngay cả Đường Môn cũng không có giải được, nhưng cuối cùng vẫn là bị Nhị thúc hóa giải không phải sao?”

Cung Tuyết Lăng nghĩ nghĩ, “Nói cũng phải, Đường Môn bản thân làm không ra giải được, lại bị Nhị thúc hóa giải rồi, thì phải là Nhị thúc hơn bọn họ một bậc. Không nghĩ tới. . . . .” Nàng như có suy nghĩ gì nói: “Nhị thúc là một đại phu, nhưng lại cũng nghiên cứu về độc nha!”

“Cái này sao. . . . .” Độc Cô Tiểu Ngu hướng trước xe ngựa phượng liếc một cái.”Nàng cho là Lan Chu vì sao không thích xem bệnh chữa cho người khác?”

“Đúng đúng đúng. . .” Cung Tuyết Lăng liên tục gật đầu.”Điểm ấy thật sự làm người ta nghĩ không ra, hẳn là đại phu, vì sao không thích xem bệnh chữa cho người khác? Nếu không thích, vậy không cần học y! Không hiểu nổi, không thích xem bệnh chữa cho người khác, làm sao khổ cực như vậy đi học y nha?”

Độc Cô Tiểu Ngu mỉm cười, đột nhiên giương giọng hướng trước xe ngựa hô.”Lan Chu, nói cho đại tẩu biết vì sao!”

Rèm vải bên kia, ở phía trước điều khiển xe ngựa đứng là Quân Lan Chu.”Ta không phải đại phu.”

Không phải đại phu?

Cung Tuyết Lăng ngẩn ngơ.”Nha?””Vậy là cái gì? Đồ tể sao?”

Thấy Cung Tuyết Lăng vẻ mặt ngu ngốc, Độc Cô Tiểu Ngu không khỏi cười to.”Lan Chu cùng Nhị thúc giống nhau, bọn họ đối với độc có hứng thú, yêu thích nghiên cứu độc thảo, độc vật, mà không phải là học y cứu người, học y chính là đi kèm. Phải biết rằng, muốn dùng độc cũng phải biết giải độc, cho nên muốn dùng độc, cũng cần học y, biết chưa?”

“Thì ra là thế, khó trách, khó trách!” Cung Tuyết Lăng bừng tỉnh đại ngộ vuốt cằm, nhưng bất quá cũng không biết làm thế nào.”Cũng là như thế, Nhị đệ vì sao không giải độc cho biểu ca, biểu tỷ?”

Độc Cô Tiểu Ngu tầm mắt đột nhiên mở to, còn đem đầu tìm hiểu ngoài xe ngựa đi “Thương thức” phong cảnh bên đường.

Thấy thế, Cung Tuyết Lăng hồ nghi nheo lại mắt, đột nhiên lấy tay vén rèm vải lên.”Nhị đệ, thỉnh nói cho ta biết, độc trên người biểu ca, biểu tỷ ta, người không giải được?”

“Dễ dàng.”

“Kia vì sao không giúp bọn họ giải?”

“Đại ca nói tạm thời không cần.”

Ô ô nha, nguyên lai là người nào đó nói tạm thời không cần a!

Cung Tuyết Lăng lông mày cao lại, Độc Cô Tiểu Ngu dùng khoeo mắt liếc trộm nàng, có điểm xấu hổ, Cung Tuyết Lăng trên mặt không có một tia nhi biểu tình lặng im sau một lúc lâu.

“Nhị đệ.”

“Đại tẩu?”

“Đừng nghe đại ca ngượng, nghe ta .”

“Đại tẩu muốn như thế nào?”

” Hai chữ『 tạm thời 』kia, vĩnh viễn không cần giúp bọn hắn giải!”

Độc Cô Tiểu Ngu giặt mình, bỗng nhiên cuồng tiếu.

Cô gái tốt, thế nhưng so với hắn ác hơn!

***

Trường Giang bờ, Nam Sơn lộc, núi non điệp chương, thanh đại mệnh mông, cây rừng dất tay nhau, buồn bức bạc phơ, đây là trong chốn vô lâm trừ bỏ Diêm La cốc bên ngoài tôi dạy người kính nhi viễn chi Đường Môn chỗ.

“Ngừng!” Bên trong xe ngựa đột nhiên truyền ra trầm ổn hô to.

Cung Mạnh Hiền hoang mang hướng phía trước vọng, sơn đạo xa xôi vẫn như cũ nhìn không thấy cuối, vì sao phải đứng ở nửa đường?

“Con rể, còn chưa tới nhà!”

” Đã nhanh đến rồi, bởi vì. . . . .” Bên trong xe ngựa truyền ra tiếng cười khê.” Đi xa hơn vài bước sẽ có cơ quan.”

Mọi người cả kinh, vội vàng giục ngựa lui ra phía sau, chỉ có mẫu tử ba người Cung Như Mỹ không nhúc nhích.

“Nói vậy, lần trước chúng ta đi không có gì à!”

“Lần trước ở dưới chân núi có người tới tiếp các người lên núi không phải sao?”

Cung Như Mỹ dừng một chút. “Nhưng lần trở lại này cũng là chúng ta, bọn họ vì sao phải đối với chúng ta dùng cơ quan?”

Bên trong xe ngựa tiếng cười chợt biến đổi, lộ ra vài phần trào phúng. “Bọn họ không để ý các người, để ý là ta, bọn họ muốn bắt được ta.”

“Nhưng người đã tới nha!”

“Ta nói rồi, bọn họ không chỉ muốn ta mở ra hộp ngọc, còn muốn ta thay bọn họ xử lý huyết lan, không trước bắt được ta, không thể cam đoan ta nhất định sẽ nghe bọn hắn.” Bên trong xe ngựa tiếng cười lại biến đổi, mang theo trêu chọc nồng đậm. “Nếu không tin, cô cô người có thể tiến thêm vài bước để thử nha!”

Cung Như Mỹ cùng huynh muội Lục Học Quý với liếc mắt nhau dò xét một cái, sắc mặt cũng không quá tốt, chợt không hẹn mà cùng lui về sau.

“Chẳng lẽ chúng ta liền dây dưa ở nơi này sao?” Một bên lui một bên kháng nghị.

”Đại cữu tử, phiền toái người. . . . .” Bên trong xe ngựa thanh âm của chậm rãi truyền tới. “Bên phải kia gốc cây cành lá tối rậm rạp, chém đứt nó!”

Cung Trọng Khanh không rõ vì sao phải làm như vậy, nhưng vẫn theo lời nghe theo, kết quả làm người ta kinh ngạc, cây đổ, phía trước liền có hơn một người, mà cái tên đến tiêu cực đi truyền lời, ngạo mạn đứng ở trong sơn đạo, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn quét mỗi một người bọn hắn.

“Người chúng ta muốn đâu?”

Bọn họ muốn người?

Xe ngựa rềm vài xóc lên, Cung Tuyết Lăng nâng Độc Cô Tiểu Ngu động tác thong thả bước xuống xe ngựa, chậm chậm đến trước mặt người nọ, cười dài vuốt cằm.

“Ta chính là người đã đi đào xà chi huyết lan, bắt quá các người nếu không lên ta cũng không bỏ qua.”

Người nọ sắc mặt khẽ biến, nhưng vẫn gắng giữ thái độ tỉnh táo ngạo mạn. “Người có thể mở ra hộp ngọc?”

“Ta có thể mở, nhưng ta sẽ không thay các người mở ra. Trên thực tế. . . . .” Độc Cô Tiểu Ngu cười hi hi nói. “Ta chẳng những sẽ không giúp các người mở ra, còn muốn các người đem xà chi huyết lan trả lại cho ta.”

Người nọ khinh miệt hừ lạnh. “Các người không nghĩ muốn giải được sao?”

Độc Cô Tiểu Ngu ha ha cười. “Thông minh, ta cho tới bây giờ không muốn có giải được của các người.”

Người nọ trong mắt đột nhiên mà hiện lên một tia âm tàn, cánh tay nâng lên, chỉ hướng đám người Cung Mạnh Hiền, “Người không nghĩ muốn, nhưng bọn hắn? Ta tin tưởng bọn hắn. . . . .” Nói một nửa, bỗng kinh hô lao đảo lui ra phía sau hai bước, hải dị trừng Độc Cô Tiểu Ngu. “Người. . . . .”

“Không phải ta, là hắn!” Độc Cô Tiểu Ngu cười mị mị mặt không chút thay đổi nhìn Quân Lan Chu. “Nghĩ ở trước mặt hắn dùng độc, thì nên trở về khổ luyện hai, ba mươi năm lại đến đi!”

Người nọ ngạo mạn đã không thấy, bình tĩnh không cánh mà bay, giữa lông mày mơ hồ có vài phần sợ hãi.

“Nói đến đây, bản thân ta quên hỏi tình trạng quý chương môn một chút.” Độc Cô Tiểu Ngu trừng mắt nhìn. “Xin hỏi quý chương môn trúng độc có giải được chưa a?”

Người nọ lại kinh hãi, thất thanh kêu to “Làm sao người biết. . . . .” Đột nhiên lại ngậm miệng không nói.

“Các người muốn xà chi huyết lan, không phải là vì điều chế thuốc giải độc cho quý chương môn? Bất quá. . . . .” Độc Cô Tiểu Ngu lại ngắm Quân Lan Chu một cái. “Tuồng độc của Nhị thúc ta có thể gì ải dễ dàng vậy a!”

“Người Nhị thúc?”

Vừa nghe Độc Cô Tiểu Ngu xưng hô, người nọ nhất thời sợ tới mức sắc mặt tuyết trắng, thùng thùng thùng liền lùi lại bảy, tám bước, chợt cánh tay tăng lên, thổ phỉ phò hữu liên tục bắn ra ba đạo tên, sau đó lại lui năm, sáu bước, kiêng kị lại cảnh giác nhìn bọn hắn chằm chằm, cũng không dám nửa vọng động.

Tên lệnh vừa vỡ, bắt quá một lát, đầu kia sơn đạo tựa như hơn mười bóng người chạy như bay đến, người đi đầu vừa rơi xuống đất, người nọ liền cuống quýt đi qua nói nhỏ, gần vài câu, người đi đầu cũng thay đổi sắc mặt, vừa sợ vừa nghi, cao thấp đánh giá Độc Cô Tiểu Ngu, người nọ vừa nói xong, liền tiến lên từng bước, hai tay ôm quyền.

“Lão phu . . . . .”

“Ta biết, Đường Môn đại trưởng lão.” Độc Cô Tiểu Ngu khoát tay đánh gãy lời tự giới thiệu của đối phương. “Còn có, hấn không lừa ngươi, quý chương môn độc là do Nhị thúc của ta hạ, với lý do: trừng phạt. Thiên hồn tuyệt nếu không có giải được, các ngươi không nên lấy ra nữa sử dụng, nhưng là các ngươi chẳng những lấy ra nữa sử dụng, còn giao cho người khác sử dụng, làm hại Lục thúc ta mất đi một cái cánh tay, nói cho ngươi biết, Đường Môn các ngươi còn có thể duy trì đến hôm nay đã là tổ tiên trên cao phù hộ!”

“Nhưng đó là môn nhân chẳng ra gì trộm đi. . . . .”

“Không nên sử dụng độc được, không bảo quản tốt, lại bị người ta trộm đi, trách nhiệm này ở trên người chương môn các ngươi!”

Nói tới đây, đại trưởng lão rốt cục có thể xác định đối phương là người nào.

“Nhưng là chương môn đã vì sự kiện này đã khổ hơn hai mươi năm rồi.” hấn ăn nói khép nép năn nỉ. “Chẳng lẽ còn không thể. . . . .”

“Vì hấn giải độc?” Độc Cô Tiểu Ngu vẻ mặt tươi cười lại không hề ý cười, “Vây cũng không khó, Lan Chu là nhi tử của Nhị thúc. ” hấn chia chia Quân Lan Chu. “Nhị thúc một thân sở học đều đã truyền cho hấn, giải độc cho quý chương môn, dễ dàng, không cần tốn nhiều sức. Vấn đề là. . . . .”

Hấn nhún nhún vai. “Độc trên người quý chương môn là gia phụ muốn Nhị thúc hạ, gia phụ không nói chuyện, chúng ta làm văn bối cũng không dám tùy ý làm trái ý tứ của trưởng bối, cho nên ta chỉ có thể nói: xin lỗi!”

“Nhưng lệnh tôn. . . . . Lệnh tôn. . . . .”

“Như thế nào mới có thể buông tha?”

“Phải.”

“Rất đơn giản, đưa Lục thúc ta một cái cánh tay!”

Làm sao đơn giản, kia căn bản là chuyện không có khả năng nha!

Đại trưởng lão đương trường ng ây ngốc, không biết như thế nào cho phải.

“Tốt lắm, nói đủ rồi. ” Độc Cô Tiểu Ngu vươn tay. “Hiện tại, thỉnh đem xà chi huyết lan trả lại cho ta!”

Đại trưởng lão chần chờ hạ xuống, thờ dài, quay đầu phân phó hai câu, lại quay đầu trở lại liếc mắt Cung Như My một cái.

“Ta nghĩ các ngươi cũng không cần giải được của chúng ta chứ?”

Độc Cô cười ngu còn chưa kịp trả lời, Cung Như My đã kêu đã tới.

“Ai nói không cần!”

“Nhưng vị công tử này. . . . .” Đại trưởng lão dùng tay chia chia Quân Lan Chu. “Hấn là có thể cho các ngươi giải độc rồi, hơn phân nửa là các ngươi đắc tội hấn, hấn mới không có thay các ngươi giải độc đi?”

Nghe vậy, mẫu tử Cung Như My s ánh mắt kinh ngạc không hện mà cùng hướng về phía Quân Lan Chu, thấy hấn một chút phản ứng cũng không có, vì thế lại chuyển sang Độc Cô Tiểu Ngu cùng Cung Tuyết Lăng, thấy người bên trái xem hoa nói đóa hoa kia thật khá, lại thấy người bên phải tán thưởng dưới chân núi phong cảnh thật đẹp, giống như cái gì cũng không còn nghe thấy.

” Cung Tuyết Lăng, là ngươi giờ trò quý sao?” Lục Bội Nghi rống giận.

Không nghe thấy.

” Tiểu ca, nơi này giao cho Nhị đệ là được, ta đỡ chàng về xe ngựa nghỉ ngơi đi!” Cung Tuyết Lăng dường như không có việc gì giúp đỡ Độc Cô Tiểu ngu trở về xe ngựa. “Nói không chừng Phù nhi đã muốn tỉnh lại đang tìm chàng đấy!”

“Đứng lại, ta đang cùng ngươi nói chuyện, ngươi dám. . . . .”

Lục Bội Nghi lừa giận càng thêm lớn, còn muốn cả người lẫn ngựa chạy qua, nhưng Cung Mạnh Hiền lập tức giục ngựa ngăn trở nàng.

“Ngươi nghĩ làm gì?”

“Cậu, rõ ràng là bọn họ. . . . .”

“Câm miệng!” Cung Mạnh Hiền không kiên nhẫn la rầy. “Hai người các ngươi xứng đáng chịu tội, đừng đem lỗi xả đến trên thân người khác!” Dứt lời, hấn phi thân xuống ngựa, hướng đại trưởng lão chấp chấp thủ. “Đại trưởng lão, có thể đem giải được cho chúng ta không?”

Đại trưởng lão hồ nghi hỏi hần. "Ngươi là?"

"Hần là nhạc phụ của ta, cục chủ Cung gia tiêu cục." Bên trong xe ngựa lại truyền ra thanh âm của Độc Cô Tiểu Ngu. "Ta rất yêu lão bà, cho nên, khuyên ngươi tốt nhất không cần đắc tội nhạc phụ ta cùng hai vị cữu tử, về phần những người khác, tùy ngươi."

Đại trưởng lão trong lòng rung mình, chạy nhanh lấy ra giải dược giao cho Cung Mạnh Hiền, Cung Mạnh Hiền lại chuyển cho Cung Như Mỹ.

Ngay tại lúc đó hai huynh muội Lục Học Quý liên tục không ngừng ăn vào giải dược, Cung Tuyết Lăng đột nhiên từ trong xe ngựa kéo rèm vải thò đầu ra.

"Đại trưởng lão, khuyên ngươi một câu, lần tới biểu ca ta hoặc biểu tỷ ta lại đắc tội các ngươi thì đừng hạ cái loại độc này, muốn hạ thì nên hạ kiến huyết phong hầu (gắp máu là chết), sẽ không kịp tìm giải dược, đó là bọn họ tự tìm, ta cam đoan sẽ không tìm các ngươi trả thù!".

Đại trưởng lão nhất thời ngạc nhiên, mẩu tử ba người Cung Như Mỹ thờ hốc vì kinh ngạc, chợt ảm ảm bùng nổ.

"Lăng nhi!"

"Cung Tuyết Lăng, ngươi là có ý tứ gì?"

"Biểu muội, ngươi cái này hơi quá đáng!"

Cung Tuyết Lăng nhún nhún vai. "Miễn cho biểu ca, biểu tỷ lại lung tung kiếm phiền toái nha!" Nói xong, đầu lúi về rèm vải sau.

Hừm hừm, lại gặp rắc rối liền không thể không chết, xem bọn hần ai còn dám làm xằng bậy?

***

Sự tình rốt cục giải quyết, Độc Cô Tiểu Ngu quyết định muốn dẫn vợ con trực tiếp quay về Tây Thù, Cung Mạnh Hiền lại không nỡ, cũng không thể không cùng nữ nhi lưu luyến không rời nói chia tay, mẩu tử ba người Cung Như Mỹ tự nhiên cũng đi theo Cung Mạnh Hiền quay về Vô Tích.

Lúc Cung Tuyết Lăng cùng phụ tử ba người Cung Mạnh Hiền nói lời từ biệt, cũng là lúc Độc Cô Tiểu Ngu thừa cơ cùng Thôi Cảnh "Nói chuyện phiếm" hai câu.

"Thôi công tử thực như vậy yêu thích biểu tỷ lão bà của ta? Hoặc là chính là không nghĩ nhận thua?"

"Cũng không phải."

"Đi? Như vậy Thôi công tử là. . . ."

Độc Cô Tiểu Ngu chấp hai tay ngấm phong cảnh, Thôi Cảnh cũng chấp hai tay dùng khóe mắt trộm nhìn Lục Bội Nghi.

"Nữ nhân ta gặp qua vô số, cũng không gặp qua nữ nhân tùy hứng, điêu ngoa như thế, hơn nữa đáng giận là người đàn bà chanh chua đến cực điểm, nói thực ra, ta nguyên là muốn nhìn một chút nàng rốt cuộc là đáng giận đến trình độ loại nào, còn có, nàng sẽ đưa tới loại hậu quả nào, bất quá ta đã muốn không hứng thú nhìn nữa. Hiện tại. . . ." Khóe mắt của hần tầm mắt chuyển dời đến trên người Cung Tuyết Lăng. "Ta rốt cuộc biết phân biệt thế nào là một nữ nhân tốt, cũng muốn thật sự tìm được một cô gái tốt."

Độc Cô Tiểu Ngu giật mình sững sờ, chợt ánh mắt trở lại cẩn thận chu đáo nhìn Thôi Cảnh, tựa hồ có thể hiểu biết hần vì sao như thế phong lưu thành tánh.

(A Từ: thì ra cảnh ka đang đi tìm cô gái tốt, nh cách của ka thì hơi bị. . .)

"Như vậy, Chúc ngươi may mắn."

"Cám ơn."

Kế tiếp, nên để Độc Cô Tiểu Ngu cùng Quân Lan Chu nói lời từ biệt.

"Ta muốn về nhà, còn đệ?"

"Xuất quan."

"Xuất quan?" Độc Cô Tiểu Ngu hai tròng mắt lạng lẽ trợn. "Đệ muốn đi tìm Huyết Mân Côi?"

Quân Lan Chu gật đầu. "Phải"

"Ta với đệ cùng đi!" Độc Cô Tiểu Ngu không chút do dự nói.

Quân Lan Chu khẽ nhíu mày. "Nhưng đại ca huynh phải về nhà."

Độc Cô Tiểu Ngu không cho là đúng khoát tay. "Tối nay lại quay về, một mình đi ta lo lắng, nhìn một cái ta, bắt đầu cũng là tin tưởng tin tức như vậy, ai ngờ tình huống lại ra ngoài ý muốn, suýt nữa sẽ đem mạng già để ở lại Độc Long Cốc rồi!"

"Nhưng là. . . . ."

"Đừng nói nữa, đại ca quyết định đệ có nghe không?"

"Có."

"Có thì chúng ta đi thôi!"

Vì thế, Độc Cô Tiểu Ngu thay đổi kế hoạch, quyết định trước cùng Quân Lan Chu xuất quan tìm được Huyết Mân Côi xong mới về nhà.

Bởi vì không cần vội, bọn họ tiến lên với tốc độ cũng không nhanh, thậm chí là lẻ mà lẻ mẽ, có đôi khi còn có thể lấy con gái một mồi làm lý do, đi ngang qua thành trấn lý ở lại mấy ngày, hoặc là nói là chỗ nào đó mới mẽ, lại ở chơi vài ngày, mà Cung Tuyết Lăng lại mang thai, đây càng là một lý do tốt, cho nên tốc độ tuyệt không có thể quá nhanh, miễn cho động thai khí. Cứ như vậy hơn hai tháng mới đến Đồng Quan.

Vừa qua khỏi buổi trưa, bọn họ đã vào ở khách điểm, muốn lên đường, hai ngày nữa nói sau.

"Tiểu ca, chàng lẻ mà lẻ mẽ như vậy, có âm mưu gì?" Cung Tuyết Lăng cúi đầu vá xiêm y, không chút để ý dường như hỏi.

"Dĩ? Có sao?" Độc Cô Tiểu Ngu cười đến rất vô tội. "Ta tại sao không biết?"

Cung Tuyết Lăng hừ hừ, cũng không ngẩng đầu lên. "Người không nói ta cũng biết, chàng là tưởng kéo dài thời gian để cơ thể tốt hơn, đến lúc đó mới có thể giúp Nhị đệ, đúng không?"

"Thật sự là người hiểu ta chỉ có lão bà a!" Độc Cô Tiểu Ngu cười hắc hắc, một mặt cùng con gái đùa giỡn. "Không nói chuyện này nữa, vẫn là nói nói nhạc phụ đại nhân đi, người không có hỏi lại nàng, ta đến tốt cùng là ai, hoặc là cha ta, ta và vài vị thúc thúc đến tốt cùng là ai sao?"

"Không có."

"Nha."

"Nhưng chàng nhưng phải nói cho ta biết, công công có thể là ai."

"Phải không? Như vậy, nhạc phụ nói cha ta có thể là ai?"

Cung Tuyết Lăng cắn đứt đầu sợi chỉ, lại xỏ thêm một sợi chỉ khác, như trước không chút để ý. "Hơn mười năm trước rời khỏi giang hồ ẩn cư Tây Thù, võ công lại có như thể làm cho người ta sợ hãi, ngay cả bách hiệu hội cùng Đường Môn đều như vậy kiêng kỵ sợ hãi, kia chỉ có một khả năng. . . . ."

"Nga, cái gì khả năng?"

"Diêm La cốc thất Diêm La. . . . ." Cung Tuyết Lăng dừng lại, sau lại tiếp tục nói: "Mà Tiểu ca chàng hẳn là nhi tử của Tiểu Diêm La —— khó trách chàng luôn cười mỉ mỉ. Kỳ thật hậu nhân thất Diêm La có vài vị danh tiếng sớm ở tây thùy mặt truyền ra ngoài, nhưng bởi vì bọn họ từ trước đến nay không vào Trung Nguyên nữa bước, cho nên võ lâm Trung Nguyên mọi người không biết, nếu cha không phải từng áp tiêu đến tây thùy, người hẳn cũng không biết."

Độc Cô Tiểu Ngu vừa không thừa nhận, cũng không phủ nhận, tiếp tục cùng con gái "Tán bộ".

"Như vậy, nhạc phụ không lo lắng sao?"

"Lo lắng cái gì?" Cung Tuyết Lăng cũng cúi đầu tiếp tục may vá. "Cha nói hơn mười năm trước Hồng Y giáo đại chiến người cũng tham gia, lúc ấy nếu không phải thất Diêm La đúng lúc xuất hiện thì không thể chống cự nổi Hồng Y giáo, Trung Nguyên võ lâm đã sớm chìm đắm vào ma chướng của Hồng Y giáo. . ."

Nàng héch eo, lại tiếp tục khâu vá. "Sau cha lại cũng nghe nói thất Diêm La tuy rằng thủ đoạn tàn khốc, nhưng giết chết người đều là trừng phạt đúng tội, nói một cách khác, bọn họ cũng không phải người xấu, chính là thủ đoạn cực đoan một chút thôi. Không phải là người xấu, nên vì cái gì mà lo lắng a?"

"Như vậy còn nàng? Nàng cũng không sợ sao?" Độc Cô Tiểu Ngu hỏi lại.

Cung Tuyết Lăng đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt không hiểu gì "Ta? Sợ?" Nàng cười nhạt xen lẫn một chút xem thường, "Sợ cái gì? Sợ một người trăm mẽ làm ruộng, cả ngày chỉ có hạ điền trồng trọt, về nhà chăn heo, còn có thể giặt quần áo nấu cơm? Chàng thật sự là thích hay nói giỡn!" Dứt lời, đầu lại thấp đi.

Độc Cô Tiểu Ngu trầm mặc, sau một lúc lâu, hắn đột nhiên ôm lấy con gái mảnh liệt cù lét, làm cho con gái khanh khách cười to chảy nước miếng.

“Ta nghĩ, Tiểu Diễm La cùng khóc Diễm La nhất định sẽ thích nàng!”

***

Sông nước Trường Giang và Hoàng Hà, nên nông dân bắt đầu trồng trọt không thể thiếu yếu tố đó, không có nước liền tưới không được đồng ruộng, đồng ruộng nếu khô héo rồi, năm sau mọi người đành phải cấy khoai ngọt suốt một năm

Nhưng mà ở hạ du hai bờ sông Hoàng Hà, Trường Giang và Hoàng Hà cũng là sợ hãi trong lòng dân chúng lớn nhất, bùn cát lắng đọng một lượng lớn, hàng năm khô hạn, hơn nữa mùa hạ mưa to sẽ có hồng thủy, bao phủ Điền Viên, đoạt đi mạng người, mỗi khi tạo thành dân chúng rất lớn đau xót.

Qua Đồng Quan, Độc Cô Tiểu Ngu mới biết được liên tục sau hai ngày mưa to, Hoàng Hà bão tố lại tăng.

“Chúng ta tốt nhất thay đổi tuyến đường.” Hần quyết định thật nhanh, quyết định quay đầu đổi tuyến đường.

Đáng tiếc mình không còn kịp rồi, xe ngựa vừa mới quay đầu, liền nghe được có người hoảng sợ kêu to. “Vỡ đê rồi!”

Hần tìm hiểu ngoài xe ngựa vừa thấy, mắt thấy nước cuộn cuộn vàng sóng lấy thể vạn quân chạy chồm mà đến, ba đào mãnh liệt, thanh thế kinh người, hần không cần nghĩ ngợi, tức khắc đem con gái ném cho Quân Lan Chu.

“Phù nhi giao cho người, nếu lạc nhau, đệ trực tiếp về nhà!” Chợt một phen bắt được Cung Tuyết Lăng, thả người bay ra ngoài xe ngựa, nhưng lập tức lại lao đảo rơi xuống đất, thiếu chút nữa một cái té ngã nhào “Đáng chết!” Giờ phút này hần mới hiểu được, Quân Lan Chu vì sao kiên trì nói hần ít nhất qua hai tháng sau mới có thể luyện công.

Chân khí trong cơ thể hần căn bản không thể vận hành thông thuận, vừa tiến vào nửa trái thân kinh mạch liền tán loạn rồi!

Cung Tuyết Lăng buồn không lên tiếng, lập tức phản thủ bắt được cánh tay trái của hần, tiện đà khẽ kêu một tiếng phi thân lên, mang theo hần chạy về phía chỗ cao.

Cũng nên làm cho hần nhìn một chút công phu của nàng rồi!

Rất nhanh, bọn họ đi đến trên vách núi, ai ngờ Độc Cô Tiểu Ngu hai chân cũng còn không đứng vững, Cung Tuyết Lăng liền bỏ lại hần, xoay người lại bôn trở về núi xuống.

“Lão bà?”

“Ta phải đi cứu tiểu oa nhi kia!”

Cái gì cũng có thể mặc kệ, không để ý, nhưng chính nàng cũng là mẫu thân, sao nhẫn tâm trơ mắt tiểu oa nhi lớn bằng con gái mình bị bao phủ bởi cuộn sóng vàng!

Độc Cô Tiểu Ngu vừa vội vừa tức, nhưng hần chân khí trong cơ thể chuyển không đến chính là chuyển không đến, đành phải lo lắng nhìn Cung Tuyết Lăng trước thuận lợi cứu lên một cái tiểu oa nhi, lại cứu lên một tiểu đệ đệ, lần ba lại là một nữ nhân, sau đó, nàng lại chạy xuống núi đi.

“Đáng chết, lão bà, đủ rồi!”

“Lại một người thì tốt rồi!”

Nhưng lần cuối cùng này cũng thuận lợi vậy, ngay tại lúc Cung Tuyết Lăng sắp chạy vội tới chân núi thì thành linh, thoát ra một nữ nhân —— Lục Bội Nghi.

Từ khi biết được nàng sở dĩ sẽ thêm chịu thêm hơn hai tháng thống khổ, thiếu chút nữa đã nghĩ chính mình tìm kiếm giải thoát, kia tất cả đều là bởi vì Cung Tuyết Lăng âm thầm ngăn cản Quân Lan Chu vì nàng giải độc, lúc ấy nàng hạ quyết tâm làm cho Cung Tuyết Lăng đau khổ lớn hơn nữa.

Theo đoàn người Cung Mạnh Hiền đi không đến nửa ngày, nàng liền vụng trộm trốn, xa xa đi theo sau xe ngựa Cung Tuyết Lăng, kiên nhẫn chờ đợi thời cơ, Độc Cô Tiểu Ngu thân thể chưa phục hồi như cũ, nàng không lo lắng, nàng cố kỵ là Quân Lan Chu, hần chẳng những biết võ công, còn có thể dùng độc, không thể không phòng.

Về phần làm như vậy sẽ có cái gì hậu quả, nàng căn bản không để trong lòng, chỉ cần Cung Tuyết Lăng đã chết, nàng còn có mẹ cùng cậu, tin tưởng Độc Cô Tiểu Ngu cũng không dám đối với nàng như thế nào.

(A Từ: cái con điên này nó tưởng nó là ai, Tiểu ca là vì lãng tử mới nể mặt cha lãng tử. Nó tưởng tỷ ấy chết rồi thì nó sẽ yên chuyện chắc. Đ ng là nào nặng mớ.)

Nàng tự cho là đúng luôn không hề có đạo lý!

“Cuối cùng để cho ta có được cơ hội!” Nàng lạnh lùng cười. ” Cung Tuyết Lăng, báo ứng của người đã đến!” Dứt lời, nàng ta bất ngờ ra chiêu ở trước ngực Cung Tuyết Lăng che lại huyết đạo công lực của nàng, chợt dùng sức đẩy đem Cung Tuyết Lăng đẩy vào mãnh liệt con hồng thủy.

(A Từ: ai mún chém con điên này cứ chém, ta ủng hộ...)

Hừm hừ, không có công lực, xem nàng như thể nào chạy ra này tằm chảy xiết ba đào!

Sự việc xảy ra ngoài ý muốn, Cung Tuyết Lăng căn bản không hề phòng bị nên phản ứng không kịp nữa đã bị ám toán, bất quá nàng cũng tính phản xạ một phen kéo vạt áo Lục Bội Nghi, nhân tiện cũng đem hung thủ kéo xuống.

Vô luận như thế nào, trước tìm đem lưng nói sau!

Vì thế, hai nữ nhân cứ như vậy, thét chói tai lấy roi vào trong nước sông, sau đó Lục Bội Nghi trái lại bắt lấy Cung Tuyết Lăng.

Nàng không biết bơi!

(A Từ: ko bit bơi mà đòi đi hại ng, đáng chết)

Bị một cái không biết bơi, chỉ biết giãy dụa thét chói tai bắt được, Cung Tuyết Lăng lại là như thế nào lặn cũng vô dụng, hai nữ nhân dây dưa thành một đoàn, ở mệnh mông mẫn liệt trong nước sông trở mình cuốn đi, nửa chìm nửa nổi di động, chỉ chốc lát sau, một đạo vàng sóng đánh tới, hai người đã không thấy bóng dáng.

Lục Bội Nghi vừa xuất hiện, Độc Cô Tiểu Ngu liền chạy đi hướng dưới chân núi chạy như điên, nhưng khi hấn chạy đến Cung Tuyết Lăng đã té xuống nước, trên mặt nước sớm không thấy bóng dáng Cung Tuyết Lăng rồi, hấn trong đầu nhất thời trống rỗng.

Thê tử của hấn đâu?

Lão bà của hấn đâu?

Mẹ của con gái hấn đâu?

Nàng đâu?

“Tuyết lăng! ! !”

Bạn đang đọc truyện *Cười Hối Sinh Từ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Cung Tuyết Lăng chết đuối sao? Đương nhiên không có, còn không có nhìn thấy cảnh võ lâm oanh động do thất Diêm La, nàng có thể nào có thể chết, chết thật cũng muốn trở về nữa!

Bất quá nàng thật ra uống không ít nước bùn, lại ý thức không rõ ngủ mê một thời gian, thanh tỉnh mới phát hiện nàng cùng Lục Bội Nghi đều được thương đội cứu sau đó đến quan ngoại, bởi vì lúc ấy thương đội xuất quan tiến vào trong sa mạc, nàng cũng không dám chính mình xuyên qua sa mạc quay về Trung Nguyên, một cái không cẩn thận từng bước đi nhầm, cũng không có người có thể nói cho nàng biết phương hướng chính xác.

Trong sa mạc chỉ có cát và rắn chắc sẽ không nói cho nàng biết đi?

Huống chi thân thể của nàng vẫn đang thực trống rỗng, đi cũng đi không được xa, nàng cũng không hứng thú trong sa mạc phơi nắng thành thịt khô, bởi vậy nàng quyết định chờ thương đội làm xong sinh ý sau lại theo chân bọn họ cùng quay về Trung Nguyên, tuy rằng muốn nhiều hao tổn chút thời gian, ít nhất cam đoan an toàn.

Trăm ngàn lần không thể tưởng được người dẫn đầu khuyên bảo nàng không cần vội và tự mình một người về quan nội trước, bằng không thực dễ dàng bị lạc ở trong sa mạc..., căn bản là lời ngon tiếng ngọt gạt người.

Hắn đã sớm tính toán, muốn đem nàng cùng Lục Bội Nghi cùng nhau bán.

May mắn nàng khi tỉnh lại công lực đã khôi phục, đại khái là ở trong nước sông đ ụng ph ải chỗ nào đó, nên đã giải được huyết đạo, bất quá nàng sẽ không để cho biểu tỷ biết, nữ nhân kia, còn muốn mưu hại nàng!

Tóm lại, nàng quyết định trước một phen, sẽ tìm cơ hội đào tẩu, về phần biểu tỷ, bất kể nàng đi tìm chết!

Lục Bội Nghi không chú ý tới, nàng chú ý tới, cái kia khô cằn, lão nhân gầy linh linh dẫn đầu cùng hai cái hộ vệ đều có một thân võ công không kém,

những người khác cũng tương đương hung hãn, tướng cũng là, dám xuất quan cùng người Mông Cổ làm việc buôn bán, không có một chút bản sự bảo vệ mình không thể được, muốn cùng bọn họ giương oai, hơn phân nửa là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Xem đi, xem đi, biểu tỳ lại muốn xảo quyết, kết quả ngược lại bị điểm huyết phế bỏ võ công, còn bị trói gô thành bánh chưng rồi!

Sau, các nàng bị bán cho bọn buôn lậu nô lệ Mông Cổ, lại qua mấy tay sau đó bán cho Bộ Lạc Thất Sát.

Bởi vì đó là ở đó có một cái sân thi đấu thể thao kiêm giao dịch hội chợ mua bán thập phần long trọng, mọi người vội vàng giao dịch cùng thi đấu thể thao, cũng không có ai nghĩ đến muốn trước “Ném thử xem” các nàng “Tư vị” như thế nào, các nàng mới có thể tránh được thảm cảnh bị mấy chục, thậm chí mấy trăm nam nhân”Thử dùng”.

Đội thành phố vừa kết thúc, người thất sát lập tức bắt đầu dạy các nàng ngôn ngữ Mông Cổ, huấn luyện các nàng học tập ẩm thực cùng thói quen của bọn họ, cùng với thất sát ngày 7-1 âm lịch thường có các loại công tác, bởi vì con gái của thủ lĩnh phải xuất giá rồi, các nàng phải làm “Đồ cưới” sáu nữ đầy tớ, hai kẻ hầu, mà nô lệ định nghĩa chính là:

Làm việc cực nhọc, cái gì cũng đều được.

Bất quá, cái loại này là việc nhỏ, việc còn khó hơn cũng không làm ngã Cung Tuyết Lăng, từ khi gả cho trượng phu nông dân, mỗi ngày nuôi gà nuôi vịt, trồng rau lại hạ điền, các loại nông gia khổ sai đều làm đến không được, còn kém không đi đào đất khiêng đá tạo tường thành, còn sẽ có cái gì càn ngang và hơn sao?

Ách, tiếng Mông Cổ là có chút khó nha, nhưng là, nếu sinh hoạt tại bộ lạc của bọn họ, nghĩ sẽ không khó khăn.

Nhưng là Lục Bội Nghi được nuông chiều từ bé thì có thể không được, nàng chẳng những cái gì cũng sẽ không làm, hơn nữa ngạo mạn cũng không chịu bất chúc, võ công bị phế vẫn không biết sống chết, lại vẫn dám dùng ngữ khí chanh chua nói người ta là ngang tàng bạo ngược, trái lại bắt người ta hầu hạ nàng.

Kết quả có thể nghĩ, nàng đầu tiên là ăn bạt tay, tiếp theo là quyền đâm cước đá, kế tiếp ăn roi, cuối cùng chung quy đã có kinh nghiệm —— một chút.

Nàng rốt cục hiểu được phải nhẫn nại rồi, tựa như nàng xuất ra kiên nhẫn lén lút theo dõi Cung Tuyết Lăng hơn hai tháng, cuối cùng rốt cục cho nàng có được cơ hội làm cho Cung Tuyết Lăng “tiếp nhận báo ứng” —— tuy rằng sắp thành lại bại, nhưng nàng lại không ngừng cố gắng, tuyệt không buông tha.

Hiện tại, nàng cũng phải nhẫn như vậy, cũng sẽ cho nàng có được cơ hội hảo hảo trả thù người Mông Cổ đã man đó!

Nhưng nàng vẫn như cũ không hiểu được sai lầm của mình.

Kỳ thật nữ nhi thủ lĩnh Bộ Lạc là Na Đóa chẳng những biết tiếng Hán, còn là cô nương Mông Cổ thập phần hào phóng, thực dễ dàng hầu hạ, đối đãi nô lệ cũng tương đối khoan dung, nhưng bởi vì thái độ Lục Bội Nghi thật sự làm cho người rất chán ghét, mới làm cho nàng phản cảm.

Rõ ràng là nô lệ, Lục Bội Nghi lại luôn làm bộ tư thái cao cao tại thượng, đối với nàng hơi tốt một chút, nàng liền ra dáng ngạo mạn muốn mọi người —— bao gồm Na Đóa —— đều được thuận theo nàng; thế nào cũng phải muốn phạt nàng một chút, nàng mới có thể khiêm tốn một chút.

Này chính là đã định tương lai vận mệnh Lục Bội Nghi sẽ thực bi thảm, chính là Lục Bội Nghi còn không biết, vẫn còn ở bên kia tính toán phải như thế nào trả thù người Mông Cổ đã vũ nhục khi dễ của nàng.

Về phần Cung Tuyết Lăng thì tương phản, nàng được đến Na Đóa phi đối đãi thường thân mật, bởi vì. . . . .

“Di, ngươi mang thai sao?”

“Hơn bốn tháng.”

“A. . . . .” Na Đóa ánh mắt tràn ngập đồng tình.”Ngươi là bị lừa đến, vẫn bị bắt đến?”

“Cái này sao. . . . .” Cung Tuyết Lăng suy nghĩ một chút.”Đều cho là như vậy đi!”

“Thực xin lỗi, không có lý do gì, ta không thể trả tự do cho ngươi.” Na Đóa áy náy nói.”Hoặc là trượng phu ngươi đưa tiền đây chuộc lại ngươi?”

Tốt nhất là, đáng tiếc. . . . .

“Không có khả năng, hơn phân nửa đã cho rằng ta đã chết.” Cung Tuyết Lăng cười khổ.”Hơn nữa hẳn cũng không thể có thể biết ta thế nhưng lại chạy đến quan ngoại!”

Nàng đoán rằng Độc Cô Tiểu Ngu nhất định là dọc theo hạ du Hoàng Hà tìm kiếm nàng, đây là lẽ thường, nước chảy không phải người cũng không phải mèo hoặc cầu, chỉ biết đi xuống bơi, sẽ không quay đầu quay về thượng du, chắc hẳn phải vậy, hẳn cả tộc cũng tìm không thấy, bởi vì nàng đã bị bán đến quan ngoại.

Vì thế, hẳn sẽ cho rằng nàng đã chết đuối —— như dân chạy nạn giống nhau mất tích trên sông Hoàng Hà, làm không tốt thì đều bị cá tôm cắn đi một nửa, cái loại này thì thế không tìm cũng thế, tìm được rồi cũng nhận thức không ra có phải nàng hay không, luôn mãi lo lắng, hẳn quyết định vì “Vong linh

vợ” xây một tòa mộ chôn quần áo và di vật, nhỏ vài giọt nước mắt, có lẽ còn có thể làm bài thơ thương tiếc nàng, vẽ bức tranh nhớ lại nàng, sau đó, về nhà làm ruộng đi.

Loại tình cảm vợ chồng gặp tử vong bỏ mạng cũng sẽ đoạn tuyệt.

Cho nên, muốn chạy trốn khỏi địa bàn người Mông Cổ, nàng sẽ từ từ nghĩ biện pháp, cái này cũng không khó khăn lắm, chỉ cần có chuẩn bị kế hoạch hoàn mỹ là được.

Trên thực tế, trong đầu nàng đã bắt đầu có một cái kế hoạch thập toàn thập mỹ.

“Như vậy đi, ta sẽ bảo hộ ngươi, ngươi có thể an tâm sinh hạ đứa nhỏ, ta cam đoan sẽ không kẻ nào cướp đi hài tử của ngươi.” Na Đóa khẳng khái nói. “Ngoài ra, trừ phi ngươi nguyện ý, ta cũng sẽ không để nam nhân chạm vào ngươi, ngươi cảm thấy như thế nào?”

Nàng cũng sẽ không cho phép gì nam nhân chạm vào nàng, trừ bỏ Độc Cô Tiểu Ngu.

“Cám ơn ngươi, ngươi thực khẳng khái, không biết ta nên như thế nào báo đáp ngươi mới tốt?” Đây là thật tâm nói, ở đây nàng chỉ là nô lệ, Na Đóa lại đối đãi nàng giống như bằng hữu.

“Không khách khí, nhưng nếu ngươi thật muốn báo đáp ta. . . . .” Chẳng biết tại sao, Na Đóa đột nhiên đỏ mặt lên.

“Như thế nào?” Cung Tuyết Lăng hoang mang hỏi.

“Ngươi có thể không thể. . . . . Khụ khụ, có thể hay không nói cho ta biết. . . . . Ách, nói cho ta biết đêm tân hôn. . . . .” Na Đóa chẳng những mặt càng lúc càng đỏ, thanh âm cũng càng lúc càng nhỏ. “Đến tốt cùng. . . . . Đến tốt cùng sẽ phát sinh chuyện gì?”

Cung Tuyết Lăng giật mình một cái, đột nhiên mà bật cười. “Không ai nói qua cho ngươi sao?”

“Có a, nhưng là ta căn bản không hiểu các nàng nói cái gì.”

“Ta nghĩ cũng thế. . . . .”

Nhớ rõ lúc xưa mẹ nàng nói cho nàng biết cũng chỉ bất quá là nói đêm động phòng hoa chúc tất nhiên sẽ có đau đớn, có đổ máu, nhưng nàng nhất định phải nhẫn nại, không thể ngắc nhiên vừa khóc lại bảo nói: “Không cần!” Về phần ” nội dung bên trong nửa chữ cũng không có nhắc tới.

Bà mới càng khoa trương, chỉ nói muốn nàng bắt chước thi thể giống nhau ngoan ngoãn nằm đó, tùy ý nam nhân ở trên người nàng muốn làm gì thì làm là được rồi.

Nói đơn giản, đầu đêm thì có thể, nhưng sau đó muốn làm thi thể sẽ rất khó!

“Ngươi nghĩ muốn biết được bao nhiêu?”

“Càng rõ ràng càng tốt!”

“Được, như vậy. . . . .”

Cung Tuyết Lăng thanh âm đột nhiên nhỏ xuống, nhìn hai bên một chút thấy không có người, vẫn là không yên lòng, một phen bắt lấy Na Đóa kéo xuống rèm cửa.

“Kỳ thật rất đơn giản, nam nhân a, cùng cầu giống nhau, khi bọn hắn. . . . .”

Nửa tháng sau, Na Đóa liền đến Bộ Lạc Lí Nha Dịch ở Bắc Phương, Cung Tuyết Lăng cùng Lục Bội Nghi tự nhiên cũng đi theo, bởi vì các nàng là “Đồ cưới” của cô dâu. (A Từ: giống như nhà hoàn đc gả theo ấy.)

Sau, mặc kệ Na Đóa có vấn đề gì, sẽ bí mật hỏi Cung Tuyết Lăng, Cung Tuyết Lăng cũng tận tình vì Na Đóa giải thích nghi hoặc, Na Đóa cũng nhớ kỹ lời hứa bảo hộ nàng, không chỉ có làm cho Cung Tuyết Lăng có thể thanh thần ổn định dưỡng thai, hơn nữa nàng giao cho Cung Tuyết Lăng công việc duy nhất là: làm bạn nàng.

Nửa năm sau, Cung Tuyết Lăng sinh hạ hai bé trai song sinh, Độc Cô gia đại đại đơn truyền bị đánh vỡ!

Ở trên địa bàn người Mông Cổ, không thăm dò rõ ràng Đông Tây Nam Bắc, làm không tốt sẽ dẫn đến lạc đường!

Cho nên, dựa theo kế hoạch, hơn chín tháng hẳn là đủ thời gian nàng giành được chiếm được tín nhiệm của Na Đóa, lại âm thầm thăm dò rõ ràng đường đi nước bước, sau, chờ đứa nhỏ qua trăm ngày, nàng có thể tìm cơ hội bỏ trốn.

Kế hoạch cỡ nào hoàn mỹ!

Nàng không dự đoán được là, ông trời tuyệt không đồng ý kế hoạch của nàng, muốn giành được chiếm được na đóa hoàn toàn tín nhiệm cũng không quá khó khăn, nhưng ở Lí Nha Dịch từ tháng mười cho đến tháng năm, lúc nàng đã làm Na Đóa tín nhiệm đủ để cho chính nàng đi lại nơi nơi ông trời

chợt bắt đầu cho tuyết rơi, đứm nhỏ qua trăm ngày thì băng tuyết cũng mới vừa mới bắt đầu muốn tan ra, đừng nói điều tra đường đi, nàng ngay cả trại cũng không tưởng bước ra khỏi nửa bước.

Vô Tích mùa đông cũng sẽ có Tuyết, tuy rằng tuyết rơi cũng không nhiều, nhưng nàng cũng không gặp qua thế giới đóng băng như thế này, cái lạnh cơ hồ đông lạnh cái mũi của nàng, làm sao còn có biện pháp muốn làm rõ ràng Đông Tây Nam Bắc.

Hoàn mỹ kế hoạch hoàn toàn hỏng mất!

Được rồi, lặp lại, chính là hiện tại, bắt đầu điều tra đường đi!

Nhưng là, Mạc Bắc đầu mùa xuân luôn luôn là kém cỏi nhất mùa, bình thường dân chăn nuôi sẽ thừa dịp mùa hạ đi về phía trước, di chuyển đến bên hồ có cỏ nghỉ mát, để ngựa dê bò lại lần nữa có thể nuôi mập mạp.

Ngay cả “Gia” đều phải đổi địa phương, còn điều tra đường gì chứ!

(A Từ: chữ “Gia” chỗ này nói đến mấy nghĩa nên ta ko thay từ thuần việt nhé. Gia=> gia đình, nhà)

Bất đắc dĩ, nàng đành hoãn kế hoạch phải lại lần nữa, đi theo Bộ Lạc cùng nhau di chuyển đến nơi ở mới, sau đó, mọi người bắt đầu công việc lu bù lên, hạ trại, đuổi dê bò ăn cỏ, lấy phân trâu chuẩn bị nhiên liệu một chút.

Thăng đến trời đông giá rét tiến đến, bọn họ đều đã ở nơi này.

“Đi, a Tuyết, theo giúp ta đi dò xét!” Na Đóa gọi Cung Tuyết Lăng cùng nàng đi tuần tra, bởi vì Na Đóa tương lai là thủ lĩnh phụ nhân, đây là trách nhiệm nàng phải học tập.

“Xin chờ một chút!” Cung Tuyết Lăng vội vàng muốn đem một đứm con trai cồng trên lưng, một đứm khác ôm vào trong ngực.

“Cho ta một đứm đi!” Na đóa thuận tay ôm đi một đứm.”Ta cũng nên học tập một chút như thế nào chiếu cố hài tử.” Bởi vì nàng cũng đang mang thai.

Vì thế, hai nữ nhân một người ôm một tiểu oa nhi, vừa đi ra khỏi trại liền gặp phải một người quần áo lam lũ, nữ nhân bụi đầy mặt, trong lòng ôm một đồng đồ chuẩn bị đi châm lửa, nữ nhân kia đi qua các nàng thì bên người Cung Tuyết Lăng có thể cảm giác được từ trên người nữ nhân này truyền đến hận ý nồng đậm.

“A bội giống như rất hận ngươi, vì sao?” Na Đóa thuận miệng hỏi.

“Nàng cũng rất hận ngươi nha!”

“Nàng hận ta thực bình thường, nhưng ngươi không phải biểu muội nàng sao?”

“Thì tính là gì?” Cung Tuyết Lăng nhún nhún vai. “Chỉ cần không chịu thuận theo nàng, cho dù ta là mẹ nàng, nàng cũng sẽ hận!”

“Cho nên ngươi mới không muốn giúp nàng nói chuyện, cho nàng thoải mái một chút sao?”

“Nàng muốn hại chết ta, ta mới bị bắt đến nơi đây làm nô lệ, ta vì sao phải giúp nàng nói chuyện?”

“Nàng muốn hại chết ngươi?” Na Đóa lấp bắp kinh hãi.”Thật ác độc! Khó trách ngươi không muốn giúp nàng, đổi là ta, ta sẽ giết nàng!”

“Không, giết nàng rất tiện nghi cho nàng, khiến cho nàng tiếp tục ở đây chịu khổ, để nàng hiểu được muốn hại người, mình cũng phải nhận được báo ứng!” Nói một cách khác thời điểm khi nàng phải rời khỏi nơi này, nàng cũng sẽ không tiếp đón biểu tỷ cùng đào tẩu, nàng cũng không có nhiều cái mạng như vậy làm cho biểu tỷ hại hết lần này đến lần khác.

“Cũng là, đến bây giờ nàng vẫn là như vậy ngạo mạn bất tuân, chỉ sợ có cơ hội, nàng vẫn là sẽ hại ngươi!”

“Ta cũng vậy nghĩ như vậy.” Cung Tuyết Lăng liếc nàng một cái, làm bộ như không chút để ý hỏi: “Đúng rồi, nơi này cách Lương châu rất xa sao?”

“Khá xa, cưỡi ngựa cũng muốn bảy, tám ngày đi!”

Xa như vậy? !

Cung Tuyết Lăng nuốt nhỏ nước miếng, có điểm bất lực ngắm phương xa. Như vậy lộ trình đào vong rất xa xôi, nàng nên như thế nào điều tra đường đi chứ?

A, đúng rồi, phải hỏi !

Lộ trình đào vong rất xa xôi, không thể tự mình đi điều tra, Cung Tuyết Lăng đành phải hỏi, lại trộm bản đồ đến vẽ ra đường đi, đến lúc đó dựa theo bản đồ đi là được rồi.

Đương nhiên, kỹ xảo hỏi phương thức phải khéo léo, hơn nữa cái này hỏi người này một chút, người kia hỏi một chút, miễn cho bị người ta biết nàng tính

bỏ chạy. Mặt khác, còn phải chuẩn bị lương thực, chuẩn bị tã cho đứa nhỏ, tốt nhất có thể trộm được một con ngựa, bằng không còn không có chạy về tới... Trung Nguyên, nàng khả năng trước hết một chết đi được!

Tự nhiên, phương thức này tiêu tốn rất nhiều thời gian, đợi nàng rốt cục chuẩn bị thỏa đáng lại qua ba tháng, Bộ Lạc lại lần nữa công việc lu bù lên rồi, lúc này biểu diễn ngàn dặm thì đào vong thích hợp nhất.

Không ngờ, nàng còn chưa bắt đầu trốn, thì có người đến kiểm chuyện. . . .

***

Tháng năm tới tám tháng là mùa đại mạc trên thảo nguyên sáng nhất, hoang vắng trọc trấu vùng quê phủ thêm một màu mới tinh xanh biếc, bầu trời màu lam xa xa, hòa phong phơ phát, các chú dê con, ngựa con, nghé con thành đàn vui mừng nhảy qua nhảy lại, sữa tươi trắng nõn như suối bắn ra, súc vật tại đây thịt béo mỡ màng, đúng là lúc dân tộc thảo nguyên tụ tập đến chung quanh “Gò đồng”, lấy phương thức Tế Tự đến cảm tạ thiên nhiên đã hậu đãi.

Bộ Lạc Na Đóa cũng không ngoại lệ, sáng sớm nhóm tộc dân liền thay tân trang xinh đẹp, tươi cười rạng rỡ cười tuần mã, Lạc Đà đi đại thảo nguyên tham gia ngày đại hội Na Đạt Mỗ. (A Từ: Na Đạt Mỗ: ngày hội Na-ta-mu (của người Mông Cổ) mún bit thên xin nhờ gg ka ka.)

Đây là ngày tới hưng phấn nhất của bọn họ trong một năm, bởi vì sau tế gò đồng còn có thể cử hành trận đấu tài nghệ, mà ngày đại hội này cơ hồ tương đương một tòa thành thị lâm thời, là sự kiện thi đấu thể thao, cũng là nơi tập kết hàng, vật tư để trao đổi, dân chăn nuôi sẽ ở trên đại hội bán đi thu hoạch trong một năm, lại mua được vật phẩm một năm cần đến, vô cùng cao hứng vui chơi, thuận tiện đạt thành giao dịch.

“Rất nhiều thương đội người Hán cũng tới, cái thương đội kia bán đi của người hân là cũng sẽ lại đến.” Na Đóa nói.

Trải qua nhắc nhở của Na Đóa, Cung Tuyết Lăng mới nhớ tới năm trước nàng cũng là ngày này trên đại hội bị bán đi.

Không nghĩ tới đã một năm trôi qua, thời gian trôi qua thật là nhanh, cái trượng phu nông dân kia của nàng hơn phân nửa đã muốn tái giá lão cưới một bà khác, đã sinh hạ cho hân nhi từ “Đại đại đơn truyền”, nàng nếu trở về lời mà nói..., không hiểu được hân sẽ đem “Vong vớ” là nàng làm gì đây? (A Từ: Lăng nhĩ àh lăng nhĩ, sau lại nghĩ tiểu ka xấu như vậy chử... hực, tội nghiệp tiểu ka.)

Linh vị trên bàn?

“Thật hy vọng bọn họ bị thương!” Đáng giận, đều là bọn họ làm hại, rõ ràng là người Hán, thế nhưng lại bắt người Hán bán cho người Mông Cổ, quá kém, cái loại người này không có báo ứng cũng thật sự thật là không có thiên lý!

“Đó là rất có thể, dù sao ở trên thảo nguyên, cướp bóc đoạt lấy là bình thường.”

“Ít nhất các người sẽ không cướp bóc người Mông Cổ chính mình đi?”

“Ai nói, Bộ Lạc đối địch chúng ta cũng hay làm vậy, Bộ Lạc Ngõa thứ thường đến cướp bóc chúng ta, chẳng lẽ các người người Hán cũng sẽ không cướp bóc người Hán sao?”

Làm sao sẽ không, khắp nơi đều có nha!

“Còn bao lâu mới có thể đến đại thảo nguyên?” Cung Tuyết Lăng hỏi, nhẹ nhàng giữ chặt tay nhĩ từ không để cho nó nghịch mái tóc nàng.

“Chắc là nửa ngày đi!” Na Đóa không chút để ý trả lời, ánh mắt hướng một bên.

“Nửa ngày a. . . . .” Cung Tuyết Lăng cũng không yên lòng lặp lại nói, con người cũng hướng cùng một phương hướng mà ngắm.

“A Tuyết.”

“Làm sao?”

“Biểu tỷ người lại đang trừng người.”

Bầu trời mênh mông vô bờ trải rộng một màu xanh, đội ngũ theo đường bắc đến nam kéo đến thảo nguyên, hưng phấn mà hướng đại thảo nguyên gò đồng đi tới, Cung Tuyết Lăng cùng Na Đóa trước ngực ôm một tiểu oa nhi ngồi ở trong xe, phía sau đi theo năm nô lệ đi bộ, mặc đơn giáp bảo điều xấu xí, rồi bù, bởi vì không có thời gian sửa sang lại chính mình.

Trong đó một cái đầu cúi sâu, một đôi mắt trần ngập oán hận cũng không ngừng tiến vào bên trong xe Lăng Tri các nàng.

“Không, là người.”

“Rõ ràng là người!”

“Ta xem là người.”

“Ta nói là người!”

“Là chúng ta, có thể đi?”

“Người nói nàg có thể hay không ở trong lương thực của chúng ta hạ độc?”

“. . . . .” Muốn hạ độc cũng phải có độc có thể hạ đi?

Bất quá, dù sao cũng là biểu tỳ của mình, mắt thấy Lục Bội Nghi từ nhỏ nuông chiều biến thành nô lệ vạn năng, mỗi ngày đến trễ làm việc không ngừng, mặc dù Cung Tuyết Lăng xem ra những công việc kia cũng không tính là quá vất vả, nhưng đối với người quen sống an nhàn sung sướng như thiên kim đại tiểu thư mà nói, tự mình rửa đem mặt đều thực vất vả, huống chi là làm việc cực nhọc, kia quả thực là muốn tính mạng của nàng mà!

Nói thật, nàng thật là có điểm đồng tình với Lục Bội Nghi.

Nhưng là, nàng vẫn là sẽ không để cho Lục Bội Nghi cùng nàng cùng nhau đào tẩu, nhưng ít ra nàng có thể cùng Na Đóa nói vài lời hay, làm cho Lục Bội Nghi thoải mái một chút, bất quá nàng trước nên cùng Lục Bội Nghi nói chuyện.

“Biểu tỳ, người vẫn là như vậy hận ta, hận không thể ta chết sao?”

Thừa dịp giữa trưa đội ngũ dừng lại chuẩn bị đồ ăn, Na Đóa theo thường lệ đi dùng cơm cùng phu quân của nàng thì Cung Tuyết Lăng tìm tới Lục Bội Nghi, muốn cùng nàng nói chuyện.

“Không, ta hận người hơn rồi!”

Vậy sao!

Cung Tuyết Lăng thật sâu thở dài.”Vì sao? Ta rốt cuộc làm cái gì mà người như thế thống hận ta, hận đến không thể không giết ta?”

“Sự tồn tại của người khiến cho ta thống hận!” Lục Bội Nghi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Wey wey Wey, này rất vô lý nha?” Cung Tuyết Lăng kháng nghị.

“Cậu thương yêu người nhất.” Lục Bội Nghi giống như không nghe thấy người nào đó kháng nghị, cứ thế nói tiếp.”Nhưng mẹ ta không yêu ta nhất, mà là đại ca. . . . .”

“Đó là vấn đề của cô cô, làm sao tính trên người của ta đến?”

“Cậu có năng lực bảo hộ người, che chở người, mẹ ta lại chỉ có thể sử dụng phương pháp bức bách cậu thay nàng xử lý phiền toái. . . . .”

Ai bảo nàng không tìm Lục gia, cố tình tìm về Cung gia.

“Những phiền toái này là do các người tự tìm lấy!”

“Ngoại công sớm liền thay người lập hôn ước, Lục gia căn bản mặc kệ chuyện chung thân của ta. . . . .”

Loại chuyện đó cũng muốn tính với nàng?

“Ta không phải tặng cho người rồi hay sao!”

“Người gả cho nông dân trôi qua hạnh phúc vô cùng, ta lại vô duyên vô cớ bị Hạ Hầu Lam hưu. . . . .”

Vô duyên vô cớ?

“Ta mỗi ngày làm trâu làm ngựa, người cũng không nhìn thấy!” Cung Tuyết Lăng thì thảo lắm bầm

“Tức nhất là...” trên mặt Lục Bội Nghi vô cùng bản tràn cùng đầy oán hận, ánh mắt nếu có thể giết người, Cung Tuyết Lăng sớm đã bị nàng giết chết một nghìn lần.”Tuông rằng người gả cho nông dân gặp qua gian khổ, thực uất ức, kết quả là lại phát hiện nguyên lai cái nông dân kia mới là lợi hại nhất . . . . .”

Nàng cũng không nghĩ tới mà, ai sẽ nghĩ tới con trai bảo bối của Tiểu Diêm La trong chốn vô lâm dĩ nhiên là cái nông phu làm ruộng mà sống!

“Đó là người chính mình không cần!”

“Còn có, người có ý kêu Quân Lan Chu không cần thay ta giải độc!”

Lục Bội Nghi mỗi lần nói điều giống nhau, Cung Tuyết Lăng đều có biện pháp đúng lý hợp tình phản bác, cho đến khi Lục Bội Nghi lên án đến chuyện này, nàng rốt cuộc có vẻ có điểm chột dạ, bất quá vậy cũng không thể toàn bộ tính lên người của nàng.

“Cái kia. . . . . Ách, khụ khụ, ta chỉ là hy vọng người có thể xem lại một chút hành vi của mình. . . . .”

“Ta đẩy ngươi xuống nước, ngươi thế nhưng cũng đem ta kéo xuống luôn!” Lục Bội Nghi trong đôi mắt đẹp toát ra vô cùng phần nộ cùng khiển trách. “Ngươi nghĩ hại chết ta sao?”

Nàng muốn hại chết nàng ta sao?

Buồn cười quá, nàng có thể muốn giết người liền giết người, người bị hại cũng chỉ có thể ngoan ngoãn sẽ chết sao?

“Uy, ngươi có thể giết người, ta liền không thể tìm hung thủ báo thù sao?” Cung Tuyết Lăng không biết nên khóc hay cười cãi lại.

“Đồng dạng làm nô lệ, ngươi có thể dễ dàng làm, ta không làm phải ăn roi!”

Đó cũng là nàng tự tìm!

“Ai bảo ngươi không đòi được tính tình tùy hứng bá đạo, kia có thể trách ta sao?”

“Mặc kệ ngươi như thế nào biện giải, lương tâm của ngươi không thể phủ nhận hết thảy đều là lỗi của ngươi!”

Lương tâm?

Thỉnh trước tìm xem lương tâm chính nàng trốn đến nơi nào được không!

“Được rồi.” Cung Tuyết Lăng xoa bóp mũi, rốt cuộc chịu không sự nổi vô lý biểu tỳ. “Tóm lại, ngươi chính là muốn đem tất cả bất mãn tất cả đều đổ lỗi lên trên người của ta đúng không?”

“Vốn đều là lỗi của ngươi!”

Không phải người nào đó đầu có vấn đề, chính là người nào đó Logic suy luận sai lầm rồi.

“Ngươi liền một chút sai đều không có?”

“Ta làm sao sai lầm chứ?”

Không, không phải người nào đó đầu có vấn đề, mà là người nào đó đầu đã sớm rửa nát!

“Ngươi không cho rằng chính mình rất ích kỷ, tùy hứng lại bá đạo sao?”

“Đó là quyền lợi của ta!”

Ai cho nàng quyền lợi a?

“Cho nên, ngươi tuyệt sẽ không buông tha cho ta?”

“Tuyệt không!” Lục Bội Nghi ngạo mạn hát cao cầm. “Trừ phi ngươi phải gặp báo ứng!”

Nên được báo ứng nên là ai vậy?

“Quên đi!” Cung Tuyết Lăng thì thảo than thở xoay người rời đi. “Lời hay ta lưu trữ chính mình dùng, ngươi tự đi đến Địa ngục thôi!”

“Sẽ tới Địa Ngục cùng ngươi!”

Lục Bội Nghi rống giận đuổi theo, Cung Tuyết Lăng lắc đầu, lười đáp lại nàng.

Một năm chịu đựng còn không đòi được tính tình ích kỷ bốc đồng của nàng, mà càng thêm nghiêm trọng, xem ra biểu tỳ thật sự là hết thuốc chữa rồi!

***

Nói thực ra, lúc này kế hoạch Cung Tuyết Lăng hẳn là hoàn mỹ vô khuyết, một khi tới ngày đại hội sau, nàng là có thể thừa dịp Na Đóa cùng phu quân đi tham gia trận đấu thì mang theo gánh nặng vụng trộm sớm chuẩn bị tốt trốn đi.

Ở trong đám người đầy khắp núi đồi Ô Nha, tuyệt sẽ không có người chú ý tới của nàng rời đi.

Về phần ngựa cũng rất dễ dàng, trong bộ lạc mọi người đã sớm nhận được nàng là tâm phúc của Na Đóa rồi, nàng chỉ cần nói một tiếng là Na Đóa gọi nàng lấy con ngựa đi, thủ vệ tuyệt sẽ không ngăn cản nàng.

Chỉ cần nàng hỏi thăm được đường đi là không có vấn đề, nhiều nhất tám ngày sau là có thể trở lại quan nội.

Duy nhất cảm thấy có điểm bất khoan là Na Đóa, Na Đóa vẫn đối với nàng tốt lắm, nàng lại phụ tín nhiệm của Na Đóa đối với nàng, bất quá nàng cam

đoan nhất định sẽ trở về báo đáp nàng ta.

Đáng tiếc hoàn mỹ kế hoạch của nàng còn chưa ra bước đầu tiên, trên đường liền xuất hiện Trình Giao Kim . . . . .

” Đây là cái gì chứ?”

Dùng qua com trưa sau, đội ngũ đang chuẩn bị trở lên đường, nhưng là cánh tay thủ lĩnh mới giờ lên một nửa liền dừng ở giữa không trung, chợt kéo về mệnh lệnh đưa tới một vị trinh sát đi phía trước phương điều tra, Cung Tuyết Lăng chính thấy nghi hoặc, đột nhiên cảm thấy trên mặt truyền đến một trận chấn động kỳ dị, phẳng phất như động đất, nàng kinh ngạc hỏi Na Đóa sự việc là thế nào, Na Đóa lại sắc mặt ngưng trọng là không nói, chỉ nghiêng tai chuyên chú nghe.

Chỉ chốc lát sau sau. . . . .

” Tộc Ngôã Lạt! Cướp bóc!” Trinh sát quát ngựa chạy như điên, một đường kêu trở lại.

(A Từ: Ngôã Lạt... là nhớ tới CCCT ghê...)

“Cướp bóc?” Cung Tuyết Lăng không dám tin nói thầm”Đáng giận, sớm không tới, muộn không tới, vì sao cố tình chọn lúc này tới? !”

Đúng vậy, nàng vận khí tốt, rốt cục cho nàng thấy một lần dân tộc du mục cướp bóc .

Rất nhanh, đội ngũ dưới sự chỉ huy của thủ lĩnh nhanh chóng làm thành một cái bảo hộ vòng, hàng hóa cùng phụ nữ và trẻ em không thể chiến đấu tụ tập ở trong vòng bảo hộ, chung quanh là xe, vật phẩm cùng súc sinh có thể làm lá chắn —— cường đạo sẽ không thương hại súc sinh, bởi vì đó là một trong mục tiêu bọn họ cướp bóc.

Ở bên này vừa làm tốt chuẩn bị chiến đấu thì tiền phương đột nhiên xuất hiện bốn, năm trăm tuần mã gót sắt như bay, trên mỗi một con ngựa đều cưỡi một tên Ngôã Lạt vung đại đao tiếng giết người rung trời, không có nửa tiếng tiếp đón, song phương liền đại đao đối đại đao.

Cung Tuyết Lăng chỉ thấy qua một lần hai quân đánh với đánh nhau, nhưng đó là dưới tình huống song phương đều có võ công, một chọi một, một chọi hai hoặc một chọi nhiều người, đánh nhau không phải nghiêng về một bên, thế lực ngang nhau.

Mà về trận chiến cũng là nguyên thủy nhất, mù quáng chém giết, không có bất kỳ chiêu thức, cũng không có quy củ gì, chỉ bằng bản năng sinh tồn, chém tới, lập tức chém người kia, lập tức giết người này, kiệt lực biện bác, vứt mạng triển đấu, nếu rằng nanh có thể cắn chết nhân, bọn họ đại khái cũng sẽ làm theo chó điên cắn người.

Bất quá tình hình chiến đấu rất nhanh liền chuyển làm nghiêng về một bên, không phải người Ngôã Lạt tương đối mạnh hung hãn, cũng không phải người Tatar có vẻ sợ chết, mà là sức chiến đấu chênh lệch quá lớn.

(A Từ : Tatar => Thát Đát 鞑靼 một bộ lạc ở phía bắc nước Tàu, tức xứ Mông Cổ 蒙古 bây giờ.)

Dựa theo Na Đóa bọn họ đều là đem nam nhân trong bộ lạc chia làm hai nửa, một nửa lưu lại doanh địa, một nửa khác đi tham gia đại hội, mà tham gia đại hội này một nửa nam nhân chẳng những muốn chiến đấu, còn muốn bảo hộ phụ nữ và trẻ em —— nữ nhân cũng là một trong mục tiêu cướp bóc, không giống đối phương có thể một lòng toàn lực tiến công, kể từ đó, song phương sức chiến đấu liền rất rõ ràng rút ra chênh lệch.

“Đại mạc thảo nguyên cường đạo quả nhiên thanh thế lớn.” Cung Tuyết Lăng lâm bảm nói.”Vừa xuất ra là đã bốn năm trăm nhân mã bội phục! Bội phục!”

“Bọn họ không chỉ là cướp bóc, mà còn báo thù.” Na Đóa sắc mặt ngưng trọng chú ý đến tình hình chiến đấu.

“Báo thù?” Bên này đoạt lấy bên kia, cho nên bọn họ bên kia cũng muốn đoạt lại?

“Năm trước Bộ Lạc mẹ ta cũng đi đoạt lấy bọn họ, còn giết chết nhi tử của thủ lĩnh bọn họ, cho nên lúc này bọn họ dốc toàn bộ lực lượng có phải là vì báo thù hay không, thật không nghĩ đến. . . . .” Na Đóa cười khổ.”Bọn họ không tìm Bộ Lạc mẹ ta, lại tìm tới ta!”

Wow, cái này phiền toái lớn nha, cũng không chỉ là vấn đề đến cướp đi mà thôi!

“Bọn họ sẽ báo thù như thế nào?”

“Giết chết nam nhân bên này sở hữu nữ nhân chúng ta!”

Thực rõ ràng!

“Kia. . . . .” Cung Tuyết Lăng cúi đầu xem nhi tử trong lòng.”Giống như con trai ta thì sao?”

“Không nhất định, có lẽ bị bắt trở về nô lệ cho làm bọn họ, cũng có lẽ toàn bộ giết hết để chấm dứt hậu hoạn!”

Cung Tuyết Lăng tâm đầu nhất khiêu.”Thật ác độc!”

Na Đóa một tay ôm một bé trai khác, một tay ấn lấy bụng của mình.”Vô luận như thế nào, ta tuyệt sẽ không để cho bọn họ bắt đi!”

Nhưng là bọn họ sẽ giết qua đến đây nha!

Cung Tuyết Lăng ngắm nhìn bốn phía, phụ nữ và trẻ em đều ở bảo hộ trong vòng, tạm thời thực an toàn, nhưng này an toàn có thể bảo trì bao lâu thật sự rất vấn đề, bởi vì người Tatar cũng sắp ngăn cản không nổi rồi, tùy thời cũng có thể bị người Ngôã Lạt phá tan vòng phòng vệ.

“Vi con ta, ta cũng vậy không thể để cho bọn họ giết!” Nàng vừa nói một bên đem nhi tử trong lòng để vào một cánh tay khác của Na Đóa “Giao cho người!” Lại thuận tay rút ra loan đao đặt ở một bên, xoay người uy phong lẫm lẫm đối mặt bảo hộ ngoài vòng tròn.”Muốn thương tổn con ta, trước thông qua ta đây!”

“Công lực của người bị đóng lại rồi, có năng lực làm cái gì?” Một bên, Lục Bội Nghi vui sướng khi người gặp họa cười ha ha, nghĩ đến Cung Tuyết Lăng kia cùng hai đứa con trai sẽ bị chém thành thịt vụn, nàng không biết có bao nhiêu thống khoái!

Cung Tuyết Lăng ngoái đầu nhìn lại cười.”Ai nói công lực của ta bị đóng?”

Lục Bội Nghi tiếng cười thốt nhiên bị chặn gãy.”Ta rõ ràng ngăn lại công lực của người!”

“Thật sao.” Cung Tuyết Lăng chậm rãi quay đầu lại, cười khẽ nhẹ chớp mắt.”Nhưng ta khi... tỉnh lại, công lực đã khôi phục!”

“Người...” Lục Bội Nghi cả khuôn mặt nháy mắt xà bẹp.”Ta không tin!”

“Ta đây liền lập tức chứng minh cho người xem đi!”

Dứt lời, Cung Tuyết Lăng thân thể mềm mại xoay mình một cái quay về, đột nhiên đột phá vòng bảo hộ xông vào ba đại hán Ngôã Lạt, loan đao phun ra nuốt vào giống như điện, trong chớp mắt chém liên ba cái tên kia, lại linh hoạt trở lại vùng loan đao, loan đao trong tay bỗng nhiên bỗng ngang đứng thẳng, lại có hai người ngã xuống đất, còn có người bị liên hoàn cước của nàng đá quay về bên ngoài vòng tròn bảo hộ, thân thủ linh hoạt tuyệt vời, sạch sẽ gọn gàng, người Tatar cùng người Ngôã Lạt cái loại mù quáng chém lung tung giết lung tung căn bản không có so được.

Lục Bội Nghi hai mắt tròn trũng, vừa tức vừa hận; Na Đóa cứng họng, khó có thể tin; những nữ nhân khác cùng tiểu hài tử lại kinh ngạc, không nghĩ tới nữ nhân cũng có thể so với nam nhân lợi hại.

Đang ở đó được đám nữ nhân cùng tiểu hài tử khâm phục mực, Cung Tuyết Lăng xuất ra võ công từ nhỏ khổ luyện của đối phó người Ngôã Lạt, động tác nhanh nhẹn mạnh mẽ, đao ảnh thật mạnh trào ra, luôn hai ba người đại hán Ngôã Lạt cùng nhau ngã xuống đất, mặc dù có càng nhiều người Ngôã Lạt phá tan bảo hộ vòng, nhưng Na Đóa được cung tuyết lăng hộ vệ cẩn thận, không có nửa người có thể xông qua nàng cửa ải này.

Nhưng mà nàng chung quy chỉ có một người, hơn nữa còn là một nữ nhân, nàng không có Độc Cô Tiểu Ngu cái loại thân thủ kinh hãi thế tục, cũng không có nam nhân cái loại thể lực cường hãn này, Từ lâu rồi, nàng mà bắt đầu lộ ra vẻ mệt mỏi rồi, mệt mỏi đầy người cũng không dám ngừng nghỉ một lát, bởi vì vòng bảo hộ mình bị công phá, bốn phương tám hướng đều là địch nhân. ....

Không, cho dù chỉ còn một hơi cuối cùng, nàng cũng không thể để bọn họ đụng tới con trai của nàng!

Vì thế, nàng không dám chút nào lơ lửng, tiếp tục chiến đấu hăng hái, nhưng là người Ngôã Lạt số lượng thật sự nhiều lắm, một cái ngã một cái khác lập tức thay vào, tựa như một đoàn chó hoang vây công một con hổ, con hổ có năng lực duy trì bao lâu đây?

Nàng bắt đầu thở dốc, loan đao trên tay càng lúc càng trầm trọng. ....

***

“Thật sự là một hồi đại hỗn chiến!”

“Giống như chó hoang kéo bè kéo lũ đánh nhau!”

“Người nói bên kia sẽ thắng?”

“Vô nghĩa, tự nhiên là cái bên nhiều người sẽ thắng!”

Trên thảo nguyên mấy trăm người đang bên kia đánh cho một trận hỗn loạn, không ai chú ý tới không xa trên sườn núi, chẳng biết lúc nào nhưng lại chạy tới hai người xem không mời mà tự đến ở bên kia xem diễn.

Hai người đều là tiểu tử khoảng hai mươi tuổi, một người cắn ngò, một người cắn chân gà, một bên bình luận.

“Vây cũng không nhất định, xem, người Tatar bên kia có một tiểu nữ nhân còn rất lợi hại đây này!”

“Là cũng không tệ lắm, nhưng nàng cũng chỉ bắt quá một người, song quyền nan địch tứ thủ, người chưa từng nghe qua sao?”

(A T từ: song quyền nan địch tứ thủ=> câu này ta hiểu là 1 ng ko đánh lại nh người. Ai hiểu rõ hơn hoặc ta hiểu sai xin cứ cm để lại, để ta chỉnh)

“Nói cũng phải. Bất quá. . . . .” Ngô chân chòe buông xuống.”Ách, người có hay không chú ý tới, kia tiểu nữ nhân khiến cho hình như là người Trung Nguyên nha!”

“Thì tính sao, chúng ta. . . . .” Thanh âm bỗng ngưng đọng, chân gà rơi xuống đất.

Hai tiểu tử kinh nghi mặt hướng vào nhau.

“Sẽ không vừa lúc là nàng đi?”

” Sẽ không chứ!”

“. . . . . Đến hỏi!”

” Được!”

Tiếng rơi, hai cái thân ảnh giống như hai đầu sư tử mãnh liệt giống như đập xuống triền núi. . .

Bạn đang đọc truyện *Cười Hối Sinh Từ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Nàng sắp ngã! sắp ngã! Không, nàng không thể ngã, con trai của nàng phải dựa vào nàng bảo vệ!

Ồ ồ ồ trong lúc thở dốc, Cung Tuyết Lăng không ngừng thuyết phục chính mình lại chống đỡ tiếp, nhưng mà thể lực không cách nào giống như thần dũng không hết, trên tay loan đao cơ hồ nâng không nổi, đừng nói thì triển khinh công, hai chân của nàng đã sớm bủn rủn mỗi nhảy qua từng bước thiếu chút nữa quỵ xuống.

Không, nàng tuyệt không có thể ngã!

Hào, không ngã, nhưng loan đao cũng nâng không nổi?

Nàng kinh ngạc nhìn tay chính mình trống rỗng, không thể tin được đao của mình bị người Ngôã Lạt chém đứt rồi, trong lúc vội vã, nàng tưởng thi triển bộ pháp tránh đi người Ngôã Lạt lại lần nữa bị loan đao chém tới, nhưng nàng đã quên hai chân của mình hiện giống như đôi tay đã mệt mỏi, vừa sai bước đi ra ngoài thể nhưng không đứng vững được ngược lại hướng đối phương ngã xuống. . . . .

Chờ một chút, tuy rằng tình huống không quá hay, nhưng nàng cũng không muốn tự sát nha!

Nhưng mà nàng liệu mình tưởng kéo về thân mình chính mình ý đồ cũng vụn vụn là phí công ném thử, kéo nửa ngày ngay cả nửa sợi lông cũng kéo không trở lại, đành phải trợ mắt nhìn chính mình vọt tới loan đao của đối phương, trong đầu chất đầy một đồng lớn hỗn độn, trong lòng thầm nghĩ đến con trai của nàng sẽ như thế nào?

Ngay tại nàng tuyệt vọng khẳng định chính mình chết chắc rồi thì trong tích tắc đấy, điện quang lóe lên trong nháy mắt, đột nhiên có cánh tay giúp đỡ bả vai của nàng, chẳng qua nhẹ như vậy nhẹ một cái mà thôi, thân thể của hân liền trở lại tại chỗ đứng vững vàng, nàng thậm chí không có lấy nửa điểm nhiệt tình.

Ai? Là người nào lại thần thông quảng đại như vậy?

Nàng nghi ngờ tập trung nhìn vào, trước mắt rõ ràng là hai cái bóng lưng của hai tiểu tử, một người sử dụng roi, còn có một vung tiểu tử sử dụng loan đao.

Thật kinh người, bọn họ thể nhưng một bên quay đầu nói với nàng nói, một bên chống đỡ người Ngôã Thứ tập nập. . . . .

Không, không phải chống đỡ, là chém giết, giống như bọn họ cũng không quay đầu lại, mà là con mắt nhìn phía trước giết địch, bởi vậy nửa người Ngôã Lạt cũng sẽ không bị chuồn mất, trước hết chính là tám, chín người bay ra ngoài, một đao lại là tám, chín người cùng nhau nằm chết trên đất, ai dám tới gần lại đấy, chỉ có chỉ còn đường chết.

“Xin hỏi phương danh cô nương?”

Thật lâu thời gian, Cung Tuyết Lăng miệng điều trả lời không ra—— bọn họ phía sau đầu cũng có mắt hay sao?

“Cô nương?”

“Ách? A!” Cuối cùng phục hồi tinh thần lại rồi, “Ta họ Cung, Cung Tuyết Lăng.” Cung Tuyết Lăng vội hỏi, cho là bọn họ nhận ra nàng có thể là người Hán —— thật giống như nàng cũng lập tức liền nhận ra bọn họ là người Hán, cho nên cố ý đến giúp một tay .

Ai ngờ kia hai cái tiểu tử vừa nghe nàng báo ra danh tính, lập tức vô cùng cùng kêu lên hoan hô.

“Thật là đại tẩu!”

“Mau! Mau thông tri mọi người!”

Đại tẩu?

Ai?

Không phải là nàng đi?

Nàng năm nay cũng bắt quá vừa mới hai mươi mà thôi, cùng bọn họ tuổi tác không khác mấy, có khi tuổi so với bọn họ còn nhỏ hơn, bọn họ làm sao gọi nàng đại tẩu?

Chẳng lẽ bề ngoài của nàng so với thực tế già hơn sao?

Cung Tuyết Lăng đầy bụng hồ nghi nhìn dây roi vung lên, rồi đột nhiên vài vật thể không biết tên xuất hiện, bay lên không trung sau đó nổ tung, nàng mới biết được là pháo trúc ...

“Một mối sao? Đại tẩu, đến phía trước ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi!”

Tên tiểu tử cầm roi vung tay lên đánh ngã ba người, vừa hướng nàng cột nhà xum xoe; tiểu tử bên cạnh không cam lòng yếu thế, cũng một mặt chém ngã bốn người, một mặt cười hi hi hòa cùng tên tiểu tử kia.

“Đúng vậy, đại tẩu nghỉ ngơi trước, bọn họ lập tức tới!”

Cung Tuyết Lăng hí hí mắt, còn muốn thử xem, tiện đà xoay người ôm con trở về, rồi mới nghe bọn họ nói —— ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Các người vì sao gọi ta là đại tẩu? Có phải hay không nhận lầm người?”

Hai tên tiểu tử một bên đánh, một bên cười hi hi cười.

“Đại tẩu là người Vô Tích? Lệnh tôn là cục chủ Cung gia tiểu cục?”

“Đi? Các người như thế nào biết?”

Hai tên tiểu tử cùng nhau ha ha cười. “Vậy không sai, chúng ta không tìm lầm người!”

Cung Tuyết Lăng càng lúc càng nghi hoặc, không ngừng qua lại nhìn hai tên tiểu tử. “Các người rốt cuộc là ai?”

“Chúng ta là. . . . . A, đến đây, đến đây, đến đây ba người rồi!”

Thế nào ba người?

Cung Tuyết Lăng theo bản năng theo tầm mắt của bọn họ nhìn qua, chỉ thấy trên núi bên kia quả thực như bay lướt đến ba bóng người, phụ cận vừa thấy, trong đó một thân ảnh đứng là. . . . .

“Đại ca? !” Nàng giật mình bỗng nhiên đứng dậy kêu to.

“Tiểu muội? !” Cung Trọng Khanh dường như nhào đầu về phía trước, mừng như điên là không biết như thế nào cho phải vừa cười lại bảo. “Không nghĩ tới thật sự tìm được người! Ông trời phù hộ! Ông trời phù hộ!”

“Nhưng. . . . . Nhưng huynh như thế nào biết muội ở nơi này?” Cung Tuyết Lăng hoang mang hỏi.

“Nói thì dài dòng. . . . .” Cung Trọng Khanh cười chuyển ánh nhìn. “A, muội đã sinh rồi sao? Là con trai hay con gái?”

” Con trai .”

“Thật tốt quá, muội phu nhất định thật cao hứng!”

“Trước không vội cao hứng. ” Cung Tuyết Lăng có điểm không nhịn được, “Nói cho muội biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Huynh như thế nào biết muội ở nơi này? Còn có bọn họ. . . . .” Nàng chuyển chú nhìn hai tên tiểu tử kia, còn có hai người hộ tống Cung Trọng Khanh tới. “Bọn họ đến tột cùng là ai?”

“Nói thì dài dòng . . . . .”

“Vừa mới đã nói câu này rồi!” Cung Tuyết Lăng mặt không thay đổi liếc xéo hấn.

Cung Trọng Khanh giật mình, bật cười. “Hào hảo hảo, ta nói đơn giản một chút! Ân, là một năm trước đi, muối bị đại biểu muối đẩy xuống sông Hoàng Hà, muối phu liền một đường theo sông Hoàng Hà tìm xuống, nhưng là tìm khắp không được muối, hấn đành phải đi cho chúng ta biết, làm cho cả tiêu cục cùng đi tìm, nhưng suốt tìm ba tháng hãy tìm không được. . . . .”

“Đương nhiên tìm không được, ta đã ở quan ngoại nha!” Cung Tuyết Lăng lẩm bầm.

“Khi đó chúng ta cũng không biết nha!” Cung Trọng Khanh cười khỏ. “Nói ra thật xấu hổ, tìm ba tháng tìm không được muối, ta cùng cha đều cho rằng muối đã muốn. . . . . Ách, tóm lại, chúng ta khuyên muối phu có thể bỏ qua, ai ngờ muối phu. . . . .”

“Hấn như thế nào?” Cung Tuyết Lăng vội hỏi.

“Hấn ngoan cố kiên trì không thi thể của muối, hấn tuyệt không thừa nhận muối đã chết, sau khi vị Quân công tử kia thấy hấn cũng chưa về nhà, liền lại tìm tới, vừa nghe muối phu nói, nửa câu không lên tiếng đã đi.”

“Thực vô tình!” Cung Tuyết Lăng cắn giận than thở.

“Lúc ấy ta cũng vậy cho rằng như vậy, bất quá. . . . .” Cung Trọng Khanh than nhẹ. “Nhưng sai lầm rồi!”

“Sai lầm rồi?” Ai sai lầm rồi? Hấn? Hoặc nàng?

“Sau nửa tháng, cả nhà bọn họ trừ bỏ nữ nhân, tất cả đều chạy đến, tất cả lớn nhỏ gần hai mươi người, bọn họ đều đến giúp muối phu tìm người, cho đến khi tìm được mới thôi. . . . .”

“Nếu vẫn tìm không thấy đâu?”

“Bọn họ sẽ tìm đến chết!”

Tìm đến. . . . . chết?

Cung Tuyết Lăng kinh ngạc đảo đảo mắt.

“Không nghĩ tới sao? Người ta nói thất Diêm La lãnh khốc vô tình, kỳ thật bọn họ mới là người có tình nghĩa nhiều nhất!” Cung Trọng Khanh cảm thán nói. “Ta cùng cha còn có Trọng Thư, lập tức liền quyết định cùng bọn họ cùng nhau tiếp tục tìm muối.”

Đâu chỉ có tình có nghĩa, căn bản là rất choáng váng đi!

“Nhưng mọi người đến tột cùng là làm thế nào biết muối ở trong này?” Cung Tuyết Lăng dè xuống cảm động tâm tình, lại hỏi.

“Đừng nóng vội, nói thêm chút nữa đi nữa sẽ nhắc tới.” Cung Trọng Khanh muốn nàng bình tĩnh chớ nóng. “Tóm lại, chúng ta lại bắt đầu tìm, muối phu kiên trì nói muối nhất định là được người cứu rồi, nhưng có lẽ là bị bệnh, cũng có lẽ là đầu hồ đồ, cho nên mới chưa có về nhà, bởi vậy chúng ta liền mở rộng phạm vi tìm, tìm không thấy thì càng mở rộng phạm vi tiếp tục tìm, chính thức là tìm long trời lở đất, địa chấn thiên kinh, làm cho toàn bộ võ lâm đều bị kinh động. . . . .”

Hấn nở nụ cười. “Ngẫm lại, thất Diêm La đã lui khỏi giang hồ không ngờ tái hiện võ lâm, trên giang hồ không ai không bị sợ tới mức kinh tâm, không biết là loại nào đại sự nào làm cho bọn họ quay lại giang hồ, lúc này lại có ai muốn gặp họa. . . . .”

“Chỉ cần không làm sai, thì có cái gì phải sợ!” Cung Tuyết Lăng thì thào nói thầm.

Làm như không nghe thấy, Cung Trọng Khanh tiếp tục nói tiếp.

“Sau đó người trong giang hồ biết được thất Diêm La là đi tìm người, vì để cho thất Diêm La mau chóng trở lại Diêm La cốc thoát ần, mọi người cũng đều giúp tìm. Ngay tại hơn nửa tháng trước, có người đến cho chúng ta biết, nói muối có khả năng ở quan ngoại, chúng ta hỏi tại sao phải chạy đến quan ngoại, thì người đó mời chúng ta không cần lại truy cứu. . . . .”

“Muối là bị bán đến nơi này.” Cung Tuyết Lăng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hơn nữa đem bán muối đi chính là tên đã cứu muối, mà hấn chắc cũng hấn là người trong giang hồ!”

“Khó trách!” Cung Trọng Khanh bừng tỉnh đại ngộ. “Tên kia nhất định là sợ, lo lắng cuối cùng chung quy mọi chuyện sẽ tính trên đầu hấn đi, đến lúc đó hấn có thể ăn không ngon ngủ không yên rồi, cho nên chạy nhanh cung khai mọi chuyện, lại lo lắng chúng ta tìm hấn gây phiền toái, mới có thể mời chúng ta không nên truy cứu tiếp, thật sự là giáo hoạt!”

Cuối cùng đều minh bạch rồi, Cung Tuyết Lăng trong lòng có nói không ra cảm động, không nghĩ tới vị phu quân là nông dân kia chẳng những không có tái giá cưới một lão bà khác thay hấn Sinh con trai, đối với nàng vị thê tử đã rơi xuống sông hoàng hà có chín phần chết này toàn tâm toàn ý như vậy, hấn đúng là bướng bỉnh, ngoan cố không chịu buông tha cho.

Còn có nhà chồng, đối với cô con dâu chưa từng thấy mặt này cũng như thế tận tâm tận lực, lại còn nói muốn tìm nàng cho đến chết!

Lòng của nàng chua xót, mắt của nàng ướt át, nhớ... quá, khóc!

“Đừng khóc.” Cung Trọng Khanh dùng sức ôm ôm “Lúc này hẳn là cao hứng a!”

“Người ta mới không khóc đâu!” Cung Tuyết Lăng cậy mạnh dùng sức làm cho nước mắt ngưng lại, lại nâng lên cằm “Hạt cát chạy vào trong ánh mắt!”

Đúng vậy a, cô này bắt đầu thương hạt cát cũng thật nhiều, không phải sao?

Cung Trọng Khanh mỉm cười, “May mắn người nhà muối phu đối với đại mạc thảo nguyên giống như rất quen, bằng không muốn ta cùng cha ở nơi này tìm người, chỉ sợ còn không có tìm được người, chính mình lạc đường trước!” Hắn còn nói “Bất quá nơi này thật sự rất rộng rộng rãi, người người chậm rãi đi tìm, khả năng muốn tìm thì chắc cả một năm cũng chưa biết chừng, vừa lúc mùa này là thời điểm người Mông Cổ cử hành ngày đại hội, muối phu liền đề nghị tới đây tìm xem, nói không chừng tìm . . . . .”

“Thông minh!” Cung Tuyết Lăng đắc ý khen ngợi phu quân. “Chúng ta đang trên đường đến chỗ tổ chức đại hội!”

“Vậy đúng rồi, bất quá người Tatar có ngày đại hội người Tatar, người Ngõa Lạt cũng có ngày đại hội người Ngõa Lạt, mọi người thương lượng một trận, quyết định chia làm hai bên, một bên tìm chỗ người Ngõa Lạt, một bên tìm chỗ người Tatar.”

“Tiểu ca đâu?” Cung Tuyết Lăng vội hỏi. “Hắn tìm bên kia?”

” Chỗ người Ngõa Lạt bên kia.” Cung Trọng Khanh áy náy nói. “Bất quá chúng ta chia tay không bao lâu, nhận được tin tức, hẳn hẳn là rất nhanh sẽ quay đầu chạy đến đây.”

“Nha. . . . .” Cung Tuyết Lăng rất rõ ràng toát ra vẻ mặt thất vọng.

“Còn có. . . . .” Cung Trọng Khanh biểu tình thập phần kỳ dị. “Nhớ rõ đi, muối phu luôn cười dài?”

“Đúng, cùng ngu ngốc giống nhau.” Cung Tuyết Lăng lâm bẫm nói. “Lúc thành thân, hắn chính là dạng cười hi hi, trừ bỏ lúc ngủ, chưa từng mất đi nụ cười ngây ngô của hắn, thời điểm tức giận cũng vậy, lúc giết người cũng vậy, thậm chí khi từ Độc Long Cốc quay về, hắn cũng là cười mị mị nũng nịu. 『Nhị thúc chết tiết, bên trong rõ ràng có năm con đại mãng xà!』 rồi mới ngất đi, rõ ràng đau đến chết, hắn còn. . . . .”

“Nhưng trong một năm qua, chúng ta cả đám cũng không còn nhìn thấy nét tươi cười của hắn!”

Cung Tuyết Lăng giật mình, “Nha?” Kinh ngạc kinh hô. “Một lần cũng không có?”

“Một lần cũng không có!” Cung Trọng Khanh nặng nề mà lại lặp lại một lần. “Hắn thậm chí không trở về thăm Phù nhi, chỉ toàn tâm toàn ý chuyên chú tìm muối. Nói thực ra, cha thực lo lắng, nếu vẫn tìm không được muối, tuy rằng muối phu không có nói rõ, nhưng chỉ sợ hẳn chắc là không biết tái giá rồi, thật sự là sẽ tìm muối tìm tới một hơi cuối cùng, đến lúc đó Độc Cô gia đại đại đơn truyền trọng trách lại nên do ai gánh vác đây?”

“Hắn. . . . .” Cung Tuyết Lăng giật mình. “Sẽ không tái giá sao?”

“Sẽ không!” Cung Trọng Khanh chắc chắn nói.

Cung Tuyết Lăng kinh ngạc cùng Cung Trọng Khanh bốn mắt nhìn nhau, thật lâu sau, trong mắt nàng kinh ngạc mới từ từ bị chán chờ thay thế, rồi mới lại từ từ hiện lên một chút mong được.

“Đại ca.”

“Ân?”

“Huynh nghĩ. . . . .”

“Cái gì?”

” Tiểu ca hẳn có thể hay không. . . . .”

“Như thế nào?”

“Có. . . . . Có một chút yêu muối?”

Cung Trọng Khanh tính vừa vang lên, đột nhiên khiển trách, vẻ mặt Không hiểu. “Không thể tin được, muối phu đều do muối mà làm tới loại tình trạng này rồi, muối còn hỏi ta đây như vậy?”

“Nói không chừng. . . . . Nói không chừng đây chẳng qua là loại tình cảm vợ chồng thôi!” Cung Tuyết Lăng áp ứng biện giải.

“Gặp quý sao, loại tình cảm vợ chồng!” Cung Trọng Khanh tựa hồ tức giận. “Loại tình cảm vợ chồng là chậm rãi bồi dưỡng ra được, bao nhiêu thời gian mới có bao nhiêu loại tình cảm vợ chồng, hai người các người trong lúc đó mà nói, chỉ là hai năm tình cảm vợ chồng còn chưa đủ để khiến cho hấn làm tới loại trình độ này!”

“Huynh là nói. . . . . Nói là hấn. . . . . Hấn. . . . .” Cung Tuyết Lăng ngập ngừng suy nghĩ nói không ra, chỉ sợ thất vọng.

“Muội phu yêu muội!” Cung Trọng Khanh không chút do dự thay nàng nói ra. “Bất luận kẻ nào cũng có thể rất rõ ràng nhìn ra điểm này.”

Hấn yêu nàng? !

“Hấn. . . . .” Cung Tuyết Lăng giống như nằm mơ lẩm bẩm. “Yêu ta?” Tuy rằng đây là khát vọng lớn nhất của nàng, nhưng cũng bởi vì rất khát vọng rồi, ngược lại nhất thời không thể tin tưởng.

“Bằng không hấn vì sao nguyện ý cùng muội đồng sinh cộng tử? Có loại tình cảm vợ chồng này sao?” Cung Trọng Khanh lắc đầu. “Không, loại tình cảm vợ chồng hai mươi năm thì có thể, mười năm cũng sẽ có thể, nhưng hai năm, tuyệt đối chưa đủ! Nếu không thể gian này cũng không có nhiều tái giá như vậy, người không vợ cùng quả phụ điều tái giá!”

Phải không? Hai năm vợ chồng còn chưa đủ bồi dưỡng được việc cùng sinh cùng tử sao?

Àn, có lẽ là, liền như đại ca lời nói, đối đại đa số vợ chồng mà nói, đó là không đủ, bằng không thế gian này cũng không có nhiều như vậy người không vợ cùng quả phụ điều tái giá.

Cho nên, Độc Cô Tiểu Ngu thật sự yêu của nàng?

Cung Tuyết Lăng lại giật mình sững sờ một lát, đột nhiên nghẹn ngào một tiếng, cuối cùng tin. “Tiểu ca yêu ta? Hấn thật sự yêu ta?” Nàng nỉ non với, thật sự khóc lên, nhiệt lệ cuộn cuộn xuống, vừa khóc vừa cười. “Đại ca, Tiểu ca yêu muội sao! Hấn yêu muội sao!”

Nàng thương hấn, cũng vẫn khát vọng hấn có thể yêu nàng, hiện tại khát vọng của nàng thật sự thực hiện!

“Thật sự là sau thấy!” Đối với người tiểu muội này ở trong phúc không biết phúc, Cung Trọng Khanh thật sự là vừa bức mình vừa buồn cười. “Tốt lắm, đừng khóc, không sợ nhóm tiểu thúc này chê cười muội sao?”

Cung Trọng Khanh một nhắc nhở, Cung Tuyết Lăng mới vừa rồi nghĩ đến bọn họ còn đang chiến đấu!

Nhưng mà chuyển mắt nhìn lên, lại phát hiện hỗn chiến sớm đã xong, người Tatar đang kiểm kê nhân số tử vong, cũng xử lý người bị thương, mà trước mặt nàng chẳng biết lúc nào lại thêm nhiều người Hán.

“Đại ca, còn không mau giúp ta giới thiệu!” Nàng vội vàng thúc giục Cung Trọng Khanh giúp nàng giới thiệu.

Trước mặt ít nhất có ba người trung niên, nói cách khác thất Diêm La hiện có ba vị đang đứng ở ngay tại trước mắt nàng, mà nàng muốn nhận thức nhất là vị kia trung niên kia, rất xa xem không rõ dung mạo của hấn, nhưng hấn một thân võ công làm cho người ta sợ hãi nhưng khi nhìn kỹ lại không phải vậy.

Người giống như trống rỗng, giống như cái bóng, trăm ngàn bóng người quay về, vung tay một cái chảy đầm đìa, rõ ràng tàn nhẫn như vậy, ngoan độc như vậy, tuy rằng cánh tay trái trong ống tay áo không thấy đâu, nhưng chỉ có một cái tay phải liền đủ giết được ngàn ấy người Tatar kinh hồn khiếp vía, hồn phi phách tán.

Ác Diêm La!

Rốt cuộc người nào mới là ác Diêm La đây? “Đại ca, mau nha!” Nàng lại thúc giục một lần, ánh mắt tại trên mặt ba vị kia, đoán rằng có lẽ là. . . . . Phải. . .

Người nào?

“Người công công giống muội phu một chỗ. ” Cung Trọng Khanh có điểm hoang mang, khó hiểu nàng vì sao như thế vội vàng. “Hấn và muội phu rất giống.”

“Tiểu Diêm La?” Cung Tuyết Lăng ôm lòng mảy suy tư, đột nhiên nghĩ đến Độc Cô Tiểu Ngu cười. “Tươi cười?”

“Đúng.” Cung Trọng Khanh bật cười. “Còn người nữa tứ thúc, hấn cùng muội phu đối lập.”

“Nộ Diêm La?” Cung Tuyết Lăng lẩm bẩm nói, nhớ tới vị kia mỹ nam tử trung niên đến tiêu cực vì “Huynh đệ” báo thù. “Xác thực, tứ thúc tính tình giống như không tốt lắm.”

“Đến nổi vị này.” Cung Trọng Khanh chỉ chỉ một vị nam nhân trung niên hào hoa phong nhã. “Muội hấn là gọi hấn Nhị thúc.”

“Độc Diêm La?” Cung Tuyết Lăng trừng mắt nhìn, đột nhiên đề sát vào cung Cung Trọng Khanh, nhỏ giọng thì thầm. “Nhị thúc nhìn qua tuyệt không độc nha!”

Thật không có lẽ phép!

A Tử

Cung Trọng Khanh trừng nòng liếc mắt một cái cảnh báo. "Người đó là Thất thúc."

"Quý Diêm La?" Cung Tuyết Lăng nhìn cái người cột nhà kia, gât gât đầu. "Xứng đáng cái tên!"

"Còn có. . . . ." Lại chỉ hướng cuối cùng một người nam nhân trung niên. "Người đó là Lục thúc."

"Ác Diêm La?" Cung Tuyết Lăng kinh ngạc nhìn thẳng xem ra so với cô nương già vì gương mặt đỏ mà sừng sốt hơn nửa ngày. "Đại ca, người. . . . . Chỉ làm người đi?"

"Chỉ sai làm sao? Ta đây nên chỉ ai?"

"Chính người!" Cung Tuyết Lăng điểm đầu nói. "Đúng, người so với Lục thúc càng giống Ác Diêm La!"

Chung quanh nhiều tên tiểu tử bỗng nhiên chột cười.

"Đừng bậy bạ rồi!" Cung Trọng Khanh dờ khóc dờ cười. "Còn không mau chào hỏi!"

"Đại!" Cung Tuyết Lăng lập tức ngoan ngoãn chào hỏi "Nhị thúc, Thất thúc. . . . ." Nhưng là khi gọi vị thứ ba thì nàng còn nhân tiện phùng ra vẻ mặt nhỉnh nọt. "Lục thúc, có hứng thú hay không thu đồ đệ a, ta bái người làm thầy được không?"

Lý Mộ Bạch giật mình. "Thu người làm đồ đệ?"

Ai ngờ hần mới mở miệng, Cung Tuyết Lăng lại kinh ngạc ngẩn ngơ. "Lục thúc, lục thâm nhi cũng chưa cho người ăn no có phải hay không?"

Chung quanh mấy người . . . tiểu tử kia nhất thời vừa cười lật ra, ngay cả Độc Diêm La cùng Quý Diêm La đều nhin không được bật cười.

Lý Mộ Bạch không biết nên khóc hay cười, có điểm xấu hổ ho khụ. "Ta nói chuyện bắt đầu cứ như vậy."

"Là vậy sao. " Cung Tuyết Lăng lại gât gât đầu. "Vay lục thâm nhi lỗi tai nhất định luyện được thực linh quang rồi, bằng không chột nghe không thấy Lục thúc nói chuyện, người muốn nàng nấu bánh tẻo, nàng lại nấu vằn thắn cho người, khó trách Lục thúc ăn không đủ no!"

Các tiểu tử lại tiếp tục cười.

"Đại tẩu, muốn học võ, kêu đại ca dạy tẩu đi!"

"Kêu Tiểu ca dạy ta?" Cung Tuyết Lăng khinh thường hừ hừ. "Hần chỉ biết dạy ta: lập xuân, nên ấp trứng cây non ; xuân phân, nên trồng loại khoai ngọt nạo; có thể thu thập Mai tử ; Hạ Chí, nên thu hoạch rồi, tiếp theo vừa muốn cấy mạ, còn phải cấy khoai sọ bồi thêm đất cùng bón phân, a, đúng rồi, quên hỏi hần là khi nào thì cho heo lai giống. . . . ."

Nàng càng nói, mọi người càng cuồng tiếu, nói đến cuối cùng, có người quỳ đến không đứng dậy nổi.

"Đúng. . . . . Đại ca chính là yêu làm việc nhà nông!"

"Đầu chỉ là yêu làm việc nhà nông, hần căn bản là tẩu hòa nhập mạ!" Cung Tuyết Lăng thì thảo lắm bắm. "Cả ngày nhớ làm ruộng, làm ruộng, hần ở tây thùy nên không phải kêu Cuốc Diêm La đi? Không đúng, làm sao có thể cùng cha hần cùng danh hào, hần là kêu. . . . . Kêu. . . . . A, ta đã biết, kêu cuộc Tu La?"

Cái này, ngay cả Lý Mộ Bạch cũng nhin không được cười cười.

"Thật sự là đủ, càng nói càng thái quá rồi!" Cung Trọng Khanh cũng cười không thể ức chế được. "Chúng ta hay là trước quay về đại hội chờ bọn họ đi!"

"Ta đồng ý." Cung Tuyết Lăng lập tức gờ hai tay đồng ý, nàng cũng gấp suy nghĩ mau chóng nhìn thấy Độc Cô Tiểu Ngu, không có kiên nhẫn ở chỗ này chờ đợi hần. "Bất quá. . . . ." Nàng xoay người, Na Đóa đang chuyên chú nghe bọn họ nói chuyện, vuốt ve con trai bảo bối nàng một cái. "Na đóa, người nhà của ta tới đón ta, cho nên. . . . ."

"Không thành vấn đề, là người đã cứu ta, ta tự nhiên muốn trả tự do cho người." Na Đóa vội hỏi: "Nhưng là người biểu tỷ ta không có biện pháp trả nàng tự do."

"Vì sao?"

"Bởi vì nàng đã tự đào tẩu!"

"Nha? !"

“Khi đó người có vẻ cũng sắp gần cạn không nổi rồi, cho nên nàng liền tự mình một người chạy trốn.”

Tự mình một người chạy thoát?

Nói nàng ích kỷ thật đúng là ích kỷ, bất quá, cũng khó trách, ở trong bộ lạc Na Đóa, tuy rằng làm trâu làm ngựa thực vất vả, ít nhất nể mặt của nàng, không ai sẽ đối với Lục Bội Nghi xằng bậy, nhưng nếu bị người Ngoã Lạt bắt đi, Lục Bội Nghi không chỉ phải làm nô lệ, nàng không trốn mới là lạ.

Tuy rằng công lực của nàng không có, ít nhất chiêu thức còn ở trong đầu, chỉ cần cẩn thận một chút, muốn chạy trốn hẳn là cũng không quá khó khăn. Chính là. . . . .

Nàng có thể chạy trốn đi đâu?

***

Bầu trời xanh biếc, giới hạn mờ mịt, mệnh mông vô bờ thăm cỏ nuôi súc vật chảy xuôi uốn chuyển như con sông nhỏ, dân chăn nuôi nói liền không dứt từ bốn phương tám hướng tụ tập lại đây, đầy khắp núi đồi bay lên từng đợt từng đợt khói bếp, từng chén lớn rượu sữa ngựa, xung quanh tràn đầy tiếng dê kêu ngựa hí, năm nào ngày sự kiện này cũng đều náo nhiệt như nhau.

Cung Tuyết Lăng bọn họ liền cùng lên hội trường phía ngoài nhất trên thăm cỏ.

“Đến đây! Đến đây! Đại ca đã trở lại!” Quý linh tinh nhảy nhót chạy tới thông tri cho Cung Tuyết Lăng.

Cung Tuyết Lăng nuốt nước miếng. “Hắn biết. . . . .” Chẳng biết tại sao, nàng có chút khẩn trương. “Ách, các người tìm được ta sao?”

“Không biết!” Quý linh tinh cọt nhả nói. “Cha ta nói muốn cho hắn cái kính hi.”

Kính hi?

Tốt nhất không phải hù chết!

Thế là, nàng bước nhanh đi theo quý linh tinh tiến đến “Nghênh đón” phu quân của nàng—— nhưng thật ra là tường sớm một khắc nhìn thấy hắn, nhưng là xa xa nhìn lên thấy thân ảnh hắn, không biết vì sao, cước bộ của nàng lại đột nhiên đã ngừng lại.

Cách xa nhau một năm gặp lại, nàng đột nhiên có loại dường như đã có cảm giác giống như mấy đời.

Đặc biệt đầu tiên nàng là nhìn từ đằng xa thấy hắn, mà hắn lại cùng nàng trong trí nhớ bộ dáng không quá giống nhau, trên mặt trầm ngưng không có nửa điểm biểu tình, tựa như ánh mặt trời có rất nhiều mây đen, xem không thấy trên mặt hắn có bất kỳ tức giận hoặc biểu cảm, trong nháy mắt chỉ có như vậy, nàng hoảng hốt cho là hắn chỉ là một người chết đang đi, khiến nàng cảm thấy bọn họ tựa hồ là người của hai thế giới.

Rồi mới, Cung Tr ọng Khanh nói với hắn hai câu nói, cũng chỉ hướng nàng bên này, hắn tựa hồ không tin dường như đột nhiên xoay qua , chột, hắn thấy nàng.

Nàng cho là hắn sẽ lập tức xông lại ôm lấy nàng, vừa cười lại bảo . . . .

Nhưng hắn không có, hắn chính là nhìn nàng, khắc sâu như vậy, giống Như muốn nhìn kỹ nàng, nháy mắt cũng không nháy mắt, một cái chớp mắt cũng không, thật lâu sau, thật lâu sau. . . . .

Chột đột nhiên, trên mặt hắn sinh khí đã trở lại, biểu tình đã trở lại, hắn chậm rãi hướng nàng đi tới, đi từng bước thật chậm, tuyệt không gấp, dường như hắn đang ở lam bữa trưa sau tản bộ, nhưng hắn tầm mắt thủy chung gắt gao nhìn nàng, không hề thả lỏng.

Cuối cùng, hắn đứng lại ở trước mặt nàng, lại thật sâu chăm chú nhìn nàng, khóe miệng của hắn bắt đầu từ từ hướng ra hai bên. . . . .

Cuối cùng, nàng trong trí nhớ tươi cười cũng trở về bên hắn.

Mà của hắn câu nói đầu tiên là “Bây giờ trở về nhà, hắn là còn theo kịp cấp khoai sọ bồi thêm đất bón phân đi!”

(A Từ: này h ka làm m cảm động quá, xong phán câu này m té ghế... *lòm còm ngồi dậy edit típ.)

Thế là, nàng cũng nhin không được nữa phá lên cười, đồng thời nước mắt vừa nóng quanh vành mắt nhào tới ôm lấy hắn vừa cười lại bảo.

“Nha, Tiểu ca, ta thật yêu chàng, yêu chàng chết mất!” Nàng cuối cùng nói được xuất khẩu.

Tương phản, hắn tuyệt không kích động, chính là vòng cánh tay nhốt lại nàng, gắt gao khiến nàng thân thể mềm mại một tia khe hở cũng không có cùng thân hình hắn hợp cùng một chỗ, rồi mới vỗ vỗ lưng của nàng.

“Tốt lắm, lão bà hay trốn nhà, đừng làm nũng nữa, nên trở về nhà!”

“Ai với người trốn nhà!” Cung Tuyết Lăng không cam lòng ngửa mặt nước mắt rơi xuống má kúm đồng tiền thật đẹp, vừa khóc vừa cười oán hận cho hán một quyền.”Người ta cũng không có làm nũng!”

Độc Cô Tiểu Ngu cười dài, hảo hảo tỳ khí nhận một quyền của nàng.”Hảo hảo hảo, đều không có, hiện tại, có thể theo ta về nhà rồi chứ?” Hán nhanh chóng muốn đem thê tử mang về nhà “Cất chứa” cho tốt, miễn cho lại mất đi nàng.

Cung Tuyết Lăng lại cho hán một quyền.”Ít nhất trước nhất liếc mắt một cái xem con trai của chàng đi?”

Độc Cô Tiểu Ngu gạt mình một cái, tiện đà ngạc nhiên há hốc mồm.”Như thế nào, nàng đã sinh rồi sao?”

Cung Tuyết Lăng bắt mồm miệng nhỏ quyết lên.”Chàng quên ta mang thai sao?”

“Không quên, không quên, ta làm sao dám quên!” Độc Cô Tiểu Ngu vội hỏi: “Chính là, ta nghĩ đến nàng trong con hồng thủy kia sẽ mất đi đứa nhỏ, cho dù không có, ít nhất cũng phải sinh thêm hai ba người nữ nhi mới có thể sinh con trai nha.”

Cung Tuyết Lăng đắc ý nói.”Là ta lợi hại thôi!” Dứt lời, nàng vùng ra khỏi hán, chạy vào trong ôm ra một bé trai, Na Đóa vuốt ve một bé trai khác đi theo phía sau nàng.” này, con của chàng!” Nàng đem nhi tử để vào trong lòng Độc Cô Tiểu Ngu.

Độc Cô Tiểu Ngu cẩn thận từng li từng tí lấy nhi tử, vô hạn sợ hãi than, vô hạn vui sướng xem kỹ tiểu oa nhi trong lòng.

“Không thể tin được, ta thật sự có con trai rồi!”

Cung Tuyết Lăng cười hắc hắc.”Như thế nào, bội phục ta không?”

Độc Cô Tiểu Ngu ngược mắt xem nàng, bật cười.”Lão bà, nàng là đang tính toán sao!”

Cung Tuyết Lăng ngao mạn hừ hừ.”Ta có tiền vốn thôi!”

“Dạ dạ dạ, nàng lợi hại!” Độc Cô Tiểu Ngu một tay ôm chặt đứa nhỏ, một tay kia lại dặt tay thê tử.”Đi thôi, về nhà đi!” Cái này, hán càng nhanh chóng phải về nhà rồi, hai mẹ con bọn họ đều phải được “Giấu” tốt.

“Chậm !”

“Thì thế nào rồi?”

“Chàng không nhớ tới nhi tử rồi?”

Độc Cô cười ngu hoang mang cúi đầu nhìn xem nhi tử trong lòng.”Có a!”

Cung Tuyết Lăng đảo mắt.”Một đứa khác!”

Độc Cô Tiểu Ngu ngạc nhiên không ra tiếng, đột nhiên thất thanh kêu to, “Một đứa khác?”

Cung Tuyết Lăng từ trong lòng Na Đóa ôm trở về một bé trai khác.”Đúng, một đứa khác.”

Độc Cô Tiểu Ngu lại kinh hãi “Đó cũng là con ta?” Hán vẫn như cũ kéo lấy giọng kêu to.

Cung Tuyết Lăng biểu tình không tốt nheo lại mắt.”Bằng không người nghĩ rằng ta và người với ai sinh?”

Người chung quanh toàn bộ nở nụ cười, nhưng Độc Cô Tiểu Ngu không đếm xỉa tới bọn họ, vội vàng nhìn xem đứa nhỏ trong lòng ngực của mình, nhìn nhìn lại đứa nhỏ trong lòng Cung Tuyết Lăng, lớn bằng, không thể nào là trước sau sinh, huống chi, mới một năm, nàng làm sao có thể ngay thêm một hài tử?

“Trời ạ!” Hán lại sợ hãi than, không thể tưởng tượng nổi.”Song sinh sao? !”

“Đúng vậy!” Cung Tuyết Lăng đem một đứa nhỏ khác để vào cánh tay hán bên kia.

Độc Cô Tiểu Ngu cơ hồ không thể tin bên trái nhìn xem, bên phải nhìn xem, qua lại vẫn xem, miệng không ngừng phát ra tiếng thán phục.

Cuối cùng, hán cuối cùng sợ hãi than đủ, lập tức đắc ý chuyển chú một bên về mặt kính ngạc nhìn nam nhân trung niên.

“Cha, hai đứa nha, các người nên hài lòng chưa?”

“.....” Người nào đó nói không ra lời.

Độc Cô gia không phải đại đại đơn truyền sao?

Chương 12

Dưới trời chiều chói lọi, một thân ảnh cao ngất vừa mới chấm dứt công việc bên trong ruộng, ngẩng đầu nhìn nhìn màu sắc bầu trời, nghĩ rằng thời gian còn sớm, thế là đem cái cuốc vác lên vai, sai bước ra bờ ruộng, dương dương tự đắc chậm rãi đi ở bờ ruộng, thần thái liễn giống như tên thôn này: Thôn Du Nhiên. (Du Nhiên => tự nhiên)

Vừa về tới nhà lớn, hắn trực tiếp đi vào sau nhà tắm, giống như bình thường thường lui tới, bên trong sớm chuẩn bị tốt nước tắm nóng hôi hổi, làm cho hắn thống thống khoái khoái tắm rửa một cái, lại thay áo dài thoải mái, hắn mới từng bước bước về nhà chính, nghênh đón hắn là ba tiểu hài tử, tiểu cô nương bốn tuổi bắt được hắn chân phải hắn, một đôi tiểu nam hài hai tuổi ôm lấy hắn chân trái hắn.

Nếu không phải công lực của hắn thâm hậu, sớm đã bị bọn chúng xé thành hai nửa.

“Cha, cùng Phù nhi chơi trò hóa trang !”

“Cha, ôm ôm, ôm ôm!”

“Cha, ta cũng vậy muốn ôm ôm!”

Hắn ngồi xổm xuống đi, một đám phấn nộn má hồng chiếu theo trình tự hôn qua, sau đó dặt tay nhỏ bé của bọn chúng đi tới đại sảnh phía trước.

“Ăn qua bữa tối sau rồi nói sau?”

“Kia Phù nhi muốn ăn chân gà!”

“Ta cũng vậy muốn chân gà!”

“Ta cũng vậy muốn!”

“Không thành vấn đề, chân gà là của các con!”

Tiền thính, ba bàn đại tiệc đã sớm ngồi đầy người, chỉ chờ bọn họ cha con bốn người họ đại giá quang lâm, nhân số đồng loạt là có thể khởi động.

“Hảo, đều đến đông đủ, khởi động đi!”

Tiểu Diêm La ra lệnh một tiếng, hai mươi mấy đôi đũa liền khần cấp bay về phía bàn, lập tức một tia không hợp ở trên đầu oanh oanh liệt liệt “Đánh”, người tới ta đi, tình hình chiến đấu kịch liệt, lập tức liền gãy vài chiếc đũa.

“Đủ!” Tiểu Diêm La dờ khóc dờ cười. “Từ nhỏ cướp đến lớn, đều mấy tuổi rồi còn cướp chân gà, ăn ít thôi!”

“Không công bằng!” Mọi người cùng kêu lên kháng nghị. “Đại ca một người liền chiếm chân ba con gà!”

“Cũng không phải ta ăn, là cho nữ nhi cùng nhi tử của ta.” Độc Cô Tiểu Ngu cười dài lấy từng chân gà con trai bảo bối, nữ nhi bảo bối, một cái bàn chỉ có một con gà nên chỉ có hai chân gà, còn phải từ bàn kế bên cống qua một cái đùi gà qua đây. “Không phục thỉnh đi cắn cha ta, ta tuyệt sẽ không ngăn cản các ngươi.”

Thanh âm chưa dứt, người nào đó liền rống lên. “Tiểu tử đáng giận, dám hãm hại ta!”

Nháy mắt, trên bàn cơm đại gia trưởng không thấy, trên hai bàn cơm khác người cũng theo nháy mắt biến mất, chỉ còn lại có con của Quý Diêm La, bọn họ ranh ma nhất.

Muốn đánh nhau cứ việc đi đánh đi, còn lại chân gà tất cả đều là bọn họ rồi!

“Ngươi đây mới gọi là chân chính tiểu lí tàng đao.” Độc Diêm La lắc đầu. “Chính ngươi không cần lấy đao, người khác liền giúp ngươi lấy!”

(A Từ: tiểu lí tàng đao=> nụ cười có đao)

“Ngay cả cha mình cũng không buông tha, ngươi đó, đủ gian, ngoan độc!” Quý Diêm La cười đến khoái ý.

“Đa tạ Nhị thúc, Thất thúc khích lệ!” Độc Cô Tiểu Ngu mặt không đổi sắc, thùy chung cười hi hi. “Lão bà, thừa dịp bọn họ không ở, còn không mau

ăn!”

“Không phát hiện ta đang ăn sao!” Cung Tuyết Lăng vươn chiếc đũa gấp đi một cái đùi gà nói.

“Xin chờ một chút, đợi tầu, chân gà là cho bọn nhỏ ăn nha!” các con Quý Diêm La kháng nghị.

“Cho nên ta mới ăn nha!” Cung Tuyết Lăng về mặt vô tội, vỗ vỗ bụng của mình.” này, ít nhất ở trong này thế nào, ăn, nói không chừng lại là hai đứa, nhớ rõ lại lưu cho ta một cái a!”

Các con Quý Diêm La nhất thời ngậm miệng, các phu nhân Diêm La tất cả đều cười lệch miệng.

(A Từ: lại sinh nữa cơ àh... 2 năm 1 đứa, nhảm 2 năm sinh 1 lần)

quá tham chứ, cả nhà bọn họ liền chiếm đi năm cặp chân gà, còn lại một cái, mỗi người một ngụm cũng không đủ, còn lại đành phải cắn xương gà!

“Các ngươi hai vợ chồng giống nhau gian, giống nhau ngoan!” Nộ Diêm La không biết nên khóc hay cười chuyển qua bên kia đi ăn cơm, không nghĩ theo chân bọn họ” Thông đồng làm bậy”, nhưng là không đầy một lát lại quay lại đến đây.”Đúng rồi, Tuyết Lăng, lúc ta đến đại mặc đi mua ngựa, gặp phải một người.”

“Na Đóa?” Dùng chiếc đũa ăn chân gà không có tiện, Cung Tuyết Lăng đơn giản lấy tay cầm lên cắn.

“Không, là người biểu tỳ.”

“Nha? !” Cung Tuyết Lăng kinh ngạc thất thanh kinh hô, chân gà quay về trong bát.”Nàng còn tại đại mặc?”

“Nàng đích xác còn tại đại mặc, năm ấy nàng đào vong trốn nhưng đi sai phương hướng, kết quả một đường chạy trốn tới trên địa bàn người Ngõa Lạt, bị thủ lĩnh Bộ Lạc người Ngõa Lạt bắt đi làm tiểu lão bà, nhưng biểu tỳ người thật sự rất hung hãn rồi, thủ lĩnh chịu không nổi, sẽ đem nàng chuyển giao cho một thủ lĩnh Bộ Lạc khác, không quá lâu, lại chuyển giao cho bộ hạ tâm phúc, sau . . . . .”

Còn có đến sau?

“Như thế nào?” Cung Tuyết Lăng áp ứng hỏi.

“Người Tatar cướp bóc, nàng lại bị đem ra trao đổi cho người Tatar.”

“Lại nhớ tới Bộ Lạc người Tatar sao?” Cung Tuyết Lăng ngạc nhiên há hốc mồm.

“Đúng, giống như ở người Tatar các bộ lạc trao đổi qua lại, hiện tại nàng một nam nhân to lớn so với tình tình càng lớn hơn.” Nộ Diêm La còn dùng tay diễn tả người Tatar kia rất cuộc cao bao nhiêu lớn, bao nhiêu tráng kiện.”Nàng vừa nhìn thấy ta liền ra lệnh cho ta. . . . .”

“Mệnh lệnh?” Cung Tuyết Lăng không hiểu thì thảo che mặt.

“Đúng vậy, mệnh lệnh, ” Nộ Diêm La vuốt cằm.”Nàng ra lệnh cho ta lập tức cứu nàng rồi đi nơi đó, ta nói chuyện không liên quan đến ta, nàng liền sửa bảo ta truyền lời cho người. . . . .”

Hơn phân nửa không phải là cái gì lời hay, bắt quá. . . . .

“Nàng muốn tứ thúc truyền nói cái gì cho ta?”

Nộ Diêm La lo nghĩ, “Ách, ta nghĩ ta còn là còn nguyên vẹn nói cho người đi!” Ho khụ khụ vài cái, hần bắt đầu truyền lời.” Cung Tuyết Lăng, lập tức tới cứu ta, bằng không ta không tha cho người! Đừng quên hết thầy đều là người sai, nên chịu loại chuyện này là người, không phải ta, người tốt nhất làm rõ ràng điểm này, rồi mới nói, chờ sau khi người cứu ta đi ra ngoài, có lẽ ta sẽ cho người chết thống khoái một chút!” ngừng một chút.”Ách, cứ như vậy.”

Người đàn bà kia. . . . . Người đàn bà kia. . . . . Quên đi!

Cung Tuyết Lăng cúi đầu tiếp tục cắn chân gà.”Tứ thúc.”

“Cái gì?”

“Ta không nghe thấy, người cũng không còn nghe thấy.”

“A?” Nộ Diêm La về mặt mờ mịt.

“Lão bà của ta có ý tứ là nói.” Độc Cô Tiểu Ngu cười mỉa nói.”Thỉnh tứ thúc ngài hãy quên chuyện này đi, làm như không nghe thấy bất luận kẻ nào muốn người truyền cái gì, lão bà của ta cũng sẽ làm như không có bất kỳ người nào nhờ ngài truyền điều gì cả, chuyện này coi như làm chưa bao giờ từng phát sinh quá, ngài đã hiểu rồi chứ?”

“Thì ra là thế.” Nộ Diêm La gật đầu.”Không thành vấn đề, nếu nàng không phải biểu tỳ Tuyết Lăng, ta căn bản không nghĩ để ý tới nàng!”

“Thỉnh tứ thúc hãy quên nàng là biểu tỳ của ta đi!” Cung Tuyết Lăng lại thêm một câu.

“Được, ta đã quên!”

“Thật là lợi hại, vừa nói liền quên, tứ thúc quả nhiên già đi, bệnh hay quên lớn như vậy!”

Theo nhóm tiểu quý bên kia truyền đến một câu như vậy, nhất thời lại khiến cho một trận cười vang, ở trong tiếng cười sung sướng này, đột nhiên bóng người chợt lóe, đại gia trưởng đã trở lại, những người khác lại không theo trở về, không hiểu được lạc đường đi nơi nào ngấm trắng rằm rồi.

“Như thế nào, tất cả mọi người đang nói chuyện cái gì cao hứng như thế?” Tiểu Diêm La cười dài tọa hồi nguyên vị.

Độc Cô Tiểu Ngu lười biếng liếc mắt một cái.”Nói chúng ta tổ tiên dòng họ không tốt, vừa Độc lại vừa Cô, khó trách đại đại chi sinh ra một đứa con trai.”

“Ai nói.” Tiểu Diêm La không phục chia chia hai cái Tôn Từ.”Đây không hai đứa rồi!”

“Đó là do dòng họ lão bà của ta tốt.”

“Làm sao tốt?”

“Cung, một lần sinh một đứa, lần hai sinh hai đứa, song sinh không phải sao?” Độc Cô Tiểu Ngu nghiêm trang giải thích cho cha nghe.”Cho nên nói, từ nay về sau chúng ta Độc Cô gia mọi người nên cưới họ Cung, bằng không vừa muốn trở lại thăm cảnh đại đại đơn truyền rồi, hiểu rõ đi, cha?”

“.....”

Kia cưới họ Điền là rất không tốt, một lần mang thai bốn, nếu giống nh ư mẹ hấn sinh sáu lần thì lần hai là tám đứa, lần ba là mười hai, lần bốn là mười sáu cái, là năm lần hai mươi, lần sáu là hai mươi bốn. . . . .

Heo mẹ!

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Cười Hời Sinh Từ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.